

Stran poti 82

Mndrejc Puved
April 2022

Kazalo

Uvod.....	3	Prehodavci.....	24
Pojasnilo.....	3	Tosc.....	35
Opazovalec.....	4	Vida.....	41
Miklavž.....	4	Vmes.....	49
Arhitektura.....	5	Klic.....	54
Lepo.....	7	Kauca.....	57
Off.....	8	Petriček.....	58
Kam.....	8	Vesna.....	64
Hecn.....	9	Minjon.....	64
Dolina.....	9	Čomski.....	67
Domov.....	10	Umberto.....	70
Frej.....	10	hopsa.....	71
Jesen.....	11	Prule.....	71
Klasika.....	11	Neodvisno.....	74
Korajža.....	12	Zagata.....	78
Lačna.....	13	Ne verjamem.....	80
Dotik.....	13	Tivoli.....	82
Ne tež.....	14	izvir.....	85
Oblaki.....	14	Fotke (fotografija).....	86
Popolno.....	14	joli.....	87
Pravzaprav.....	15	Aveš.....	88
Mletje.....	15	Kukr buh abrne.....	91
Razgled.....	18	Rožnik.....	94
Ne vem.....	18	Skakalnica.....	98
Setev.....	20	Vodnikova.....	104
Toleranca.....	21	Zakleto.....	106
Nazaj.....	22	108
Sonce.....	22	1982.....	109
Trave.....	23	Viri.....	110

Uvod

Ne sploh ne kriva pota.

Čeprav tudi ta, a bolj za osnovo paberkovanja na temo različnih poti.

Teoretikli spiking skratka.

A da ga nisem sral?

Ja tudi, a o tem bojo kateri drugi. Kot že večkrat omenjeno, sranja ne registriram, ali se ga pa ognem čim dlje na distanci. Včasih ne gre in si putunkan.

Ja pa ja.

Se strinjam, vsak je za svojo nesrečo sam kriv, a ni tako enostavno. Te kar samo pozavga.

Sam pa še naivko na kvadrat, pa toliko prej. Preden sem pogruntal sem bil že z enim škornjem globoko v blatu in je bilo več ali manj, sigurno več, samo od sreče odvisno kakšen bo konec. Tako da pod črto, ta velikim sranjem sem se ognil, ta srednje se ne omenja, ta mala pa, oh kaj bi to.

In tko.

Pojasnilo

Seveda je vse izmišljeno. Če bi se že kdo kje spoznal, je zgolj slučaj. Sploh nisem hotel o tem ampak o enih zgodbah iza oblakov. Je pa tudi res, da se mi butasto zdi postaviti zgodbo za deveto vas, v davnih časih, pa take.

Ne. Takrat in tam.

Imamo to srečo (ali pa nesrečo), da živimo v času, ko se je stoletje in tisočletje zavrte, to se ne zgodi vsakemu, sistem obrnil, rok še ni bil pop, meni je pa zrasel prvi mozolj in kar vse iz tega potem sledi.

Potem je malo od zgodbe odvisno kdaj.

Večinoma je iz časov ko je obilo pričakovanja, ko te kar razganja od prihodnosti, ko bi, kaj še ne veš, kaj vse ne.

Ker potem, ko se zgodi, tisto kar si mislil da naj bi se, ali pa vsaj njegov približek, potem se sanjski čas pričakovanj ustavi in začnemo živeti to življenje, a tisto je potem tudi že povsem druga štorija.

Opazovalec

Takole kot zunanji opazovalec zgleda precej enostavno, glede na to da smo skoraj odrasli, eni sicer bolj kot drugi, a glej ga zlomka, še mi počasneti s časom not prinesemo, ona pa, zrela osebnost še ni, ker sicer bi jadrno zapustila zadušljivo razmerje, če se pa ne da, kakor razlaga, naj se pa potruži in iz njega kaj naredi.

Verjetno podredi.

Ne delaj tega punca, samo prilagodi, predvsem ga pa navadi da se pogovarjata. Ne samo o luštnih in veselih, včasih je potrebno še kakšno zaguljeno obdelati.

Sicer pazi, ko se take menimo je kaj hitro povišan pritisk, pa potem človek zine še take, katere sicer nikoli ne bi in mu je v istem trenutku žal, a tam v tisti debati, pač ne priznaš na koncu stavka, da si ga pokronal. Tako da je bolje pustiti za drugič. Nekaj stvari se pa itak ne pove. Lej so stvari, ki se ne bodo spremenile, pa če še tako trmoglaviš.

Gre bolj ali smo pripravljeni sprejeti ali vsaj tolerirati.

Sicer pa pot pod noge, fajnih situacij je na ostajanje, samo najti jih je treba.

Če ostaneš težko, če greš lažje, verjetno pa ne za prvim vogalom. Posebej če sabo neseš ruzak poln ravno prežvečenih neumnosti, potem težko.

Premisli jih sama, se poberi in zakorakaj na novo pot s samo minimum kompleksi in frustracijami, samo če ne gre brez, ne pa da stara sranja s sabo nosiš.

Miklavž

Zakaj bi se samo stari veselili na Silvestra. Je ja bolje da imajo še otroci žurko, tako da pride Dedek Mraz. Ene srečke, kjer so fleksibilni starši imajo 3x veselico. Miklavž, Božiček, Dedek mraz. Tako se dela, da od vsakega vzameš ta fajno, z ostalim naj se pa sami ukvarjajo. Kar je pa redko, se mi zdi da se mehča, pa vendar je še kje kdo, ki noče Dedka mraza, če praznuje Božička in obratno.

Škoda.

A ekstremisti so bili, so in bodo med nami, pa magari se samo o zabavi menimo, ne o naukih. Pa če bi bilo vsaj kaj vsebine, vzgoje sreče, pa je samo še potrošništvo. Nima veze z ideologijo, ga vsi serjejo.

Se spomnim, sem za Miklavža dobil pomarančo in banano, za Božička štumfe in majice, za Dedka mraza pa čokolado. Iz stališča novodobnih otročičkov, povsem mimo, pa vendar smo se celo s tistim

postavljali, da ne omenjam, da je bilo vedno pričakovanje bistveno bolj pomembno, kot dobitok. Tudi seveda, ker sem potem zlezel v naročje babici in mi je olupila pomarančo.

Ali je še kaj boljšega na tem svetu?

Arhitektura

To je tko.
Se ne da enostavno razložiti.
Zato ker ene trditve izključujejo druge.

Ma ne res!
Pa lih tko je.

Torej kaj je fajn arhitektura?
Ali še huje. Kaj sploh je arhitektura?
Posledično pa še arhitekt.
Samo zato ker eni celo to mešajo.
Sicer so čist mim za moje pojme.
A pustimo to stati.

Par primerov:

1.
Super lep travnik!
To bi bila super hiša (arhitektura).
2.
Samotna plaža s pogledom na zahajajoče sonce.
Kaka dobra parcela.
3.
Eno čist mejhno rabimo.
300 m².
4.
Teorija.
V njej se ne da živeti, ali pa zelo težko, je pa ključna za razvoj.
5.
Formalizem.
Mal nič narobe, samo to, pa čist mim.
6.
Vitra.
Če bi moji investitorji hoteli le to, bi bil tudi sam velik arhitekt.
8.
Trendi.
Vedno in povsod. Samo potem, s časovno distanco, je pa marsikaj hecno.
- 9.

Kontekst.

Sem dolgo časa mislil da je edino pravilno.

Saj še vedno, a sem že ostalina enih drugih časov.

10.

Zaliv.

Tekmujejo kdo bo grše napravil.

Postaviti peskovnik v gozdu ne špila.

Pa so ravno to naredili.

Ne samo to.

Sprojektirali so ga t.i. ta pametni.

Včasih smo postrani gledali Kosovarje, ker so imeli okoli hiše visok zid.

Ja, ampak tisto je funkcionalizem, če so pa s puškami okoli hodili.

A v naši dolini nosimo orožje?

Pa so plotovi vse višji in močnejši.

Mile (Ludwig Mies van der Rohe) je v tistih davnih pionirskih časih naredil stekleno hišo ([Farnsworth House](#)).

Danes jih je vse polno, a so kot dan in noč.

Miletova super-najbolš-možn-fajn večino ostalih pa podn.

Pa koko to, sej je isto.

Tko k.

Če kaj pa to ni.

Tista hiša je samo del domovanja. Tako rekoč vrtni paviljon. Okoli vrta pa pravi šiptarski zid. Blesavi Amerikanci pač, a to je že ena druga zgodba.

Ker je del vrta, potem niti ni nič takega če kažeš nago rit, saj je tvoj vrt, fino zaraščen in ga ni ki bi not zijal.

Koliko njih z nago ritjo po dnevni hodijo?

Uben.

Še huje.

Zaves na tone, stalno zagrnjene, refleksno steklo da se nič ne vidi.

Skratka.

Če nočeš da te vidijo potem ne delaj velikih steklenih površin.

Koko?

Lih toko.

Pa čer jih imajo vsi.

Kaj jim morem če so pa fakjeni.

Minimalizem.

V celi dnevni samo kubus iz črnega keroka (ne bi sedaj o materialih).

Moj Jakob jo spremeni v absolutni kaos v pol ure.

A minimalizem pomeni ne imeti otrok?

Koko?

Pa lih.

Če je tko k, še ni dobra arhitektura. Veliko primerov celo ni arhitektura (teatralično povedano (je pa še kar res)), ker je samo slaba interpretacija dobre ideje.

Dobra arhitektura mora več.

Kaj je to je sicer sila diskutabilno.

Pol (potem) mora pa še tvoriti prostor.
Ja pa saj ga vsake 4 stene, še celo dve, ali pa celo ena, pa že tvori prostor.
Zelo res, pa vendar.
Vpetost v kontekst, najbolj šteje.
Sicer so možne teorije. Včasih, sicer zelo redko, še celo izvedene teorije. A tisto je potem razstavni eksponat in kot tak ne arhitektura.
V arhitekturi se živi. Domuje, spi, je, dela, sočustvuje. Na to zadnje večina povsem pozabi, če je že lih kdaj na to pomislil.
Če ni del prostora in časa, potem je teorija ali pa strel v prazno. U, tega tudi ogromno.

Najbolj hecno je, da si potem celo talajo nagrade. V resnici bi morali talati tudi graje, a tako kot o živih samo dobro, tako tudi ...

Če že koga zanima kaj je dobra arhitektura, potem je to tista po 50 letih.
Danes je zanimiva, še kar, u je dobra.
Če je pa res bo pa čas pokazal.

Zelo ilustrativen primer je švedska arhitektura. Tam so vedno sodobniki sila pomembni. Ne vem če ne celo kaj z vitezi. Tiste katere pa zgodovina visoko kotira, pa niso bili nikoli na liniji. So jih post humno povzdignili. Za sodobnike pa nihče ne vpraša.

Pa ni Švedska nič kaj posebna, samo v toliko da je tam ta diferenciacija precej jasna, kar na primer v naši dolini nikoli ni bila in ne bo, ali pa vsaj še zelo dolgo.

Lepo

Včasih se ti zdi da je prizor pred tabo nepopišljivo (ne opisljivo) lep.
Nima veze hribi, doline, obala, morje, mesečina, sonce, zahod, vzhod, da ostanem pri naravi.
Potem se ti zazdi, da je nekdo, precej dobro opisal to stanje in si misliš, u kok je fajn, to bi moral tudi sam znati ali pa si vsaj zapomniti.

Pa ne gre.

Kakor koli obrneš, ni niti približna slika tistega kar si občutil tam, nima veze kje, a kar dihati nisi mogel, tako je bilo lepo.

Opis.
Ful dobr.
Lepo 100 na uro.

Da ostanem na vljudni strani.

Tako da raje ostaneš tiho in v srcu, seveda v možganih, a je bolj dramatično v srcu, nosiš tisto lepoto katera je samo tebi v tistem trenutku pokazala smisel življenja.

A dej dej, ne seri.

Ma ja, če ti rečem;

"za znort dobr!"

Off

Občasno me zgrabi tista, niti ne vem kaj, nuja že ni, a nekaj na oni strani, ja proti nuji vendar, da moram izginiti. V resnici ne sam pred sabo, ravno nasprotno, biti včasih sam, ja pa s sabo, premisliti, če je že kaj, a to je tudi ena druga štorija, ampak tisto, ko izklopiš, vse in vsakogar, vsaj iz konteksta, namreč, ko potem tam vandram, večinoma so kakšne hribovske vukojebine, sam v najboljši družbi in potem srečam koga, se ga v resnici razveselim, saj je večinoma samo intermeco v toku misli, vesel pozdrav, malček besedi, v smislu, kako lep dan in to, če pa že kaj konkretnega, je pa tudi v smislu, kako se pa tle dol pride na primer.

Ja, včasih me piči, pa grem, ne ni ne vem kakšne racionalne razlage. Nekaj slepomišenja na to temo, a je bolj tavanje v megli.

U, ta zna tudi fajn biti, a ne v smislu, pišuka, če kle skoz pridem, pa ne grem ankol več v hribe, ampak u, je fajn, ker točno vem koliko še, no večinoma, v megli se marsikaj raztegne, a vse eno poznaš nekaj detajlov in veš da si na varni strani, ter samo uživaš trenutek.

A, veš da so ta boljše fotke v megli?

Pa v dežju, ko večina pospravi fotiče, da se ne bi zmočili. Je, pa tudi res, da jih je še najtežje pripraviti v tehnično dovršenost.

Kam

V realijah je vse drugače.

Če prej razlagaš na dolgo in široko, kako bi se morali podrežati in razumeti drugačnost in pokazati naklonjenost, da ne omenjam še objemamo se čisto premalo, kar je pa tudi že na meji.

Potem pa vpraša ali greva na izlet?

Madona, pa saj te ne poznam. A cel dan skupaj? Kaj pa če bom kaj narobe rekel? Kaj se bova pa pogovarjala 8 ur? Kole par minut no problem, ka pa pol, ko ti zmanjka teksta, pol začneš pa nebuloze trositi, si še samemu sebi butast, takale te u tri krasne pošlje v pol minute.

Sem razmišljal, trenutek ali dva. A ne kakor hitro misliš, če ti prpa dela in počasi, če bi moral kaj razmisliti. Jo še enkrat pogledal, kaj pa veš če te ne zeza in skočil v neznano, več kot v rit poslati te me more, kar je sicer škoda, a pridejo trenutki brez vrnitve.

"Kam pa?"

Hecn

U tist je hecn.

Pokličeš na institucijo, razložiš celotno situacijo, narediš ekspertizo, okoliščine na dolgo in široko, ko končno prideš do vprašanja, ali bi se mogoče dalo ..., una pa:
"bom vezla."

Potem je od situacije odvisno, smešno pa ni več. Ponoviš gornje in una odgovori, da ni njeno področje in naj pokličem tam in tai.

Potem ko ne da ni nič več hecno, malo je že na uni strani da bi kerga fentov.

Ko ti odgovorijo, da so uradne ure takrat in takrat in da oddam v treh izvodih overjeno pri notarju.

Dolina

Nekaj umirjenega je v njej, ni širokih razgledov, začne se sicer na planoti a tam ne moreš reči da je dolina. Potem ko sanjariš ko stopaš ob smrekovi hosti na eni strani, s soncem obsijanimi belimi skalami previsa na drugi, kar malo sanjaš, tako je lepo ob potoku ki šumlja med zlatimi travami. Jezero na koncu, preden se dolina konča nad prepadom, je kot češnja na torti, pa čeprav je pod skalami nad jezerom že malček temno. No ne tako svetlo kot višje v dolini, zato pa toliko bolj mistično.

Kar za vedno bi ostal del čarobna doline.

Domov

Vedno, vedno je fajn občutek ko se vračaš domov. Celó v trenutkih, ne še dam, a to je še tam, ko se pa prevesi, ne glede na vse energije, ko se odpraviš domov, potem je precej fajnih. Seveda občutek domačnosti, posebej če si dolgo vandraš. Na primer po tednu ali dveh v tuji deželi, da ne omenjam, ko sem po 2 letih prvič prišel v našo dolino. Še tisto kar ni fajn, je takrat bilo fajn. Že na cugu mimo Graca, ko srečuješ Muro, takrat še v kanalu, Avstrijci so pedantni in ni od lenobnega vijuganja a ma baš ničesar ostalo, pa je vse eno tako domače. Mura krasna si bistra, no niti to ni, a je vse eno fajn. Veliko je psihologije, čeprav ni samo to, a ne bi sedaj v detajle, ker znajo biti precej banalni.

Fajn je doma.

A da to zaštekaš, je treba iti. Čim dlje, tem bolje, potem ti je šele jasno. Če ti je sploh kdaj. A to je potem tudi že druga zgodba.

Frej

V resnici je fajn biti frej kot ptiček na vej.
Pohajkovati od do, se ne vezati.
Je ena rekla da sem metulj.

Zdej.
To je tko.

Gornje celo še kar stoji razen ...

Letaš od zabave do žura, pa v hribe, pa v kanu na Ljubljano, s kolesom v Iškega, ali pa kar sprehajalno od Maksita do Tromostovja, čez Šušarskega mimo Ekurne na Rožnik. Vedno koga srečaš, večinoma imajo čas, za kauco, sprehod ali samo stati tam na enem vogalu in nakladati, o vsem večinoma.

Luštn.
Vendar.

Na vseh teh dejavnostih, srečuješ znane in neznane pare. Eni samo hodijo z roko v roki. Se gledajo, objemajo, šepetajo, hihitajo, sanjajo.

Uj, so fajni. V določenih konotacijah bi se kar pridružil, al kaj ko je ni situacije, ki bi špilala. Se zmenimo za čoln, potem sta pa fina, da ne bi meni skominov vzbujala.

Tako da ...

Tako da je nekako prazno vandrati sam okoli, občasno seveda paše, a vse več je poti, ko tudi o tem razmišljam. O tem da se je potrebno prilagajati, da skupne poti, ali pa samo časi in prostori ostanejo prijetno mehki in topli, ne samo v ognju strasti. To je menda tudi kliše, to da šteje samo fatalna ljubav, kako se pa temu reče v Slovenščini. Usodna, pogubna, neizogibna ljubezen. Ej, ni vedno za slovar pogledat. Meni je bila fatalna vedno v smislu nepremagljiva, če bi se že lih kerri zoperstavljal, pa v ljubezni jih je malo.

Zdej.

Ali rabiš nepremagljivo ljubezen, če hočeš s kero v hribe? Po moje je povsem zgrešen koncept. Verjetno že špila če se rada vidita, se razveselita srečanje, sta si naklonjena, kar pa ne pomeni niti da kaj bo, kamoli ljubezni ali celo fatalne. Ne rečem da ni možnosti, da se kaj razvije. Seveda če greš sam, skoraj nemogoče, če greš v družbi, povsem možno, če gresta v dvojce moraš biti pa že res kramp da se ne.

Vsaj prijateljstvo, če ne še kaj.

Jesen

Jesen se je razplamtela in krošnje so mamile k občudovanju, fotografiranju, sanjarjenju. Nad mano se je bohotilo modro nebo, toplo je bilo in vmes se mi niti ni dalo hoditi, sem malo ležal v zlatih travah in zrl tja dol v dolino, tja gor v neskončno modrino, levo na senožeti, že zapuščene, krave so v hlevu, desno na macesne pod vrhom ožarjene z [zlato](#).

Klasika

Srednji vek:

Pierre de la Croix

Léonin
Pérotin
Guillaume de Machaut

Renesansa:
Giovanni Pierluigi da Palestrina

Barok:
Henry Purcell
Antonio Vivaldi
Johann Sebastian Bach
Georg Friedrich Händel

Klasicizem:
Joseph Haydn
Wolfgang Amadeus Mozart
 Eine Kleine Nachtmusik
Ludwig van Beethoven
 Moonlight Sonata
 Für Elise

Romantika:
Niccolò Paganini
Gioachino Rossini
Franz Schubert
Hector Berlioz
Johann Strauss starejši
Frédéric Chopin
Franz Liszt
Richard Wagner
Giuseppe Verdi
Bedřich Smetana
Johannes Brahms

Korajža

Ni moja navada, no vsaj do sedaj ni bila, a situacija je bila ali jo bom še kdaj videl ali pa mogoče nikoli več, ter sem zinil;

"Ali grem lahko zraven?"

Zraven pa zakuhal kot na prvem randiju, ko ti srce razbija 100 na uro in te lahko reši samo še sreča, pa še ta slepa.

Ja, vem kompliciram na zalogo, kaj pa če bom neumnosti govoril, ali bom preveč ali premalo nakladal, kaj pa pri večerji, še pribora ne znam vehementno uporabljati, včasih postanem zaspan, ko

je žur na višku, ali naglas smrčim, me bodo zbudili če zaspim in tko.

Lačna

Bila sva lačna kot volk, žejna kot žolna, pa vroče je kot pes, stanje, normalno za en dober kreg, ali vsaj dolg nos, ali slabi volji.

Tu se potem pokaže vsa umetnost sobivanja, tolerance, prilagodljivosti. Ker vse zgoraj opisno ima v tem trenutku težo, in velikokrat celo precejšnjo težo. Je pa tudi res, če takrat tečnariš, za kar imaš vso pravico, se opisano čisto nič ne spremeni na bolje, še huje izpade še slabše kot v resnici je, ker...

Ker če partner tudi tečnari, za kar ima tudi vso pravico, še več je lahko tečen ker si ti tečen, potem zna postati, en lušten izlet, s preveč izgubljanji, kar je na začetku izgledalo, oh kok je pa to fajn, pa se je po dolgih urah izkazalo, da mogoče pa ni tko in potem preden počti, se pokaže al se mamo radi, al smo prilagodljivi, al je volje, ne nazadnje zaupanje.

Potem je od obdobja odvisno.

Na začetku, je veliko možnosti, da pridemo preko tistega, pa bilo še tako zoprno, z roko v roki, objeti, ali celo v ognju poljubljanja.

Kar je sicer redko, a mogoče.

Dotik

Lepota jesenskih gozdov, pravljlična pot in blaga toplota, ki me je božala po licih, tako lepo je bilo, da sem se potem, ko se je dan prevešal v večer, obrnil.

Nazaj grede je bila pot še lepša! Kar nisem se mogel ločiti od ene najlepših stezic, po katerih sem kdaj koli hodil, sem malo posedel tu in tam, ja celo nazaj sem se vrnil. Sem že bil v gozdu, pa me je spreletelo in sem jo še enkrat mahnil nazaj, med macesne, ki so v svojih žarečih barvah ponujali veselje.

Fotkal malo to in malo ono, brundl na planincih luštno biti in bilo je čudežno čarobno.

Ne tež

Najprej je bila praksa šele potem teorija.
Tisto ko teorija ne sledi praksi. V resnici bi morala teorija voditi in kot taka prva, a kot vidimo ne špila.

Prvo so bili vsi tiho, no menda so nekaj na a, ali pa celo aaaa, načelno bi tudi b, a ni nikakršnih dokazov, še teorij ne na to temo.

Verjetno je bil tudi mmm, mn, nn, pol ko pa ni razumel se ji je pa odpililo, ja uni tam ena Lusi al pa kera njena prjatlca, je pa izvalila:

"Netež!"

verjetno je bila to prva govorjena beseda, vsaj teoretično, praktično pa tut pulcija ne ve.

Oblaki

Oblaki nad Prehodavci so tvorilo pravljico nad našimi glavami. Nasmeljane ovčice so verjetno potovale iz Dolomitov proti Karavankam. Sicer izgledajo blizu, posebej takole visoko, a to z oblaki je posebna štorija, ne bom sedaj o tehnikalijah, temveč o čarobnosti trenutka.

Tak čas, po palačinkah, ko se je tudi sonce že skrilo, a je na zahodu še veselo svetlo, spodbudi nasmeljane pogovore in iskrive misli, tako da niti ni tako nenavadno, da smo celo zaplesali. No, nekateri so, drugi pač ne znamo brez glume da smo sila resni, pa magari vice pravili.

Lepi spomini na tisto, kar je že bilo in močno upanje, da bo tega še veliko.

Popolno

Pride dan, ko se ti zazdi da je bil in še je popoln, srečen tako rekoč in ko počasi stopaš nazaj, bi kar zavlačeval in v nekem trenutku, na kar eni ridi, nima veze s pogledi ali čemur koli, se

ti zahoče da bi kar tam ostal. Gledal, poslušal, vonjal, pozni popoldan ali zgodnji večer, ko se barve spremenijo in se prikradejo zlati odtenki s pridihom oranžne.

Veš da je čisto nemogoče, ne bi sedaj o generalijah realij, a tam pomisliš, če ne bi bil za vedno tam, pač v obliki česa drugega. Budisti sicer pravijo drugačno živo bitje, na primer polž, a ne vem če ne bi pasalo biti kamen, ali grm, če že cvetlice preživijo pol življenja v zemlji.

Kakor koli že, zagotovo še pridem.

Pravzaprav

Pravzaprav je fajn, da je poletja konec in se začne najlepši čas leta, ko se trava pobarva v jesenskih odtenkih, trta pordeči, javorji porumenijo, macesni pozlatijo.

V resnici ne vem kateri čas je najboljši. Vsakega željno pričakujem, se ga razveselim, potem pa tudi naveličam. Namreč pomladansko zelena je seveda najboljša možna, a preden se zgodi je obdobje dolgega dežja, velikokrat z vetrom, ko se moraš prisiliti da greš ven.

Poletje z ivančnicami te napolni z optimizmom, vendar te poletne vročine tudi prizemljijo.

Najlepša jesen a samo začetek, ko odpadejo še zadnji listi in se okoli vogalov vlečejo megle ni tako lušno.

Zimska pravljica ob sončnem dnevu z globino modrino neba, kaj še hočeš. A zima je tud plundra, mokri čevlji, dnevi brez vsakega življenja.

Tako da.

Vsi so fajn in vsi so tut mal tko, včasih pa celo tumač.

Mletje

Punce meljejo stalno.

Kot da se niso že zjutraj poklicale, ali je vse pod kontrolo, včeraj sta pa itak skupaj odšli po nakupih, za današnji izlet. Pol je bila pa še razprodaja in je bilo celo popoldne.

Po pa kola poslušaj, tri ride spodaj, stalno regljanje, sicer se trudiš držati distanco, a včasih veter prinese prav razločne fragmente, včasih pa cel stavek. Ga sicer ne znaš vklopiti v kontekst, tako da še bolj groteskno izpade.

Se spomnim, prvi dve leti, ko sem slišal sproščene pogovore sodelavcev, zraven pa ne razumel niti besede, ker sleng je precej drugačen od pravilne slovnice in si zraven predstavljal, kakšne arhitekturne debate morajo biti, če sem pa ne Finskem, tu je pa je sama dobra arhitektura in vsi se trudijo vsaj podobne če ne že celo boljše.

Tretje leto sem se vpisal v tečaj, pa tudi melodija jezika, mi ni bila več tako tuja. So mi rekli, preden sem odpotoval, da je podobno kot Madžarščina. Ej, nič. Ama lih nič nimata skupnega. Ok. Menda je bila Lucy naša prednica. A smo Slovenci mal na Lusi. Nč.

Razen da imamo enako količino okončin, menda popek je tudi na istem mestu, čeprav tega nisem nikoli izpostavil. Toliko imata Finščina in Madžarščina. Mogoče le malo več, a veliko ne.

Pol pa.

Sem kar zijal.

Sicer mi govor sploh še ni stekel, če mi kdaj je.

Menda sem že napisal, al pa tudi ne.

Po treh mesecih intenzivnega tečaja, ko sem mislil, da vsaj prodati me več ne morejo, se naduвам in pravim danes častim in zakličem konobarici, v finščini, tri pire prosm (anteksi, kolme olutta!).

Una pa: do you speak english?

Ej smo se ražal, pa magari blo hudo zares.

Tiste poduhovljene arhitekturne debate v biroju so se izkazale za debato o zimskih gumah. Kok koštajo na prvem ringu, pa vse tja do tretjega. Helsinki ima namreč tri obroče. Za prvega se težko reče da je obroč, a ga imajo tako zacahnana. Na te obroče se navezujejo trgovine in na koncu nakupovalna središča. Zatorej cena pada glede na oddaljenost od centra.

A koko to?

Tko je to v trulom kapitalizmu.

A nisem hotel o tem, temveč o puncovskem mletju. Dan današnji je to precej netočna trditev, ker nas (me) je tehnologija prehitela in sedaj tako srečaš desca z plavim zobom (bluetooth) ki stalno klepetata. Sploh ni nujen klic, da je šef izgubil ključ, ali da ima žena izliv krize srednjih let. Kr neki, paberkovanje, Angleži pravijo small talk. Slediš toku misli, prav nič angažirano ali prevratniško. Ok, politika je kmalu na tapeti, a ne pri puncah. Če že je, koko je bil oblečen, al pa kok dobro brado ma. Ideološko pa precej redko.

Hej.

O mletju, pravim.

Ko ti za ritjo hodita dve, lahko tudi več, katerim se ne pustiš prehiteti, pa magari ti jezik opleta pod kolena, a da bojo mene take prehitete, to pa že ne in vlečeš iz ne vem kje zadnje atome energije. Zato da lahko na vrhu poziraš une te pa niti ne opazijo.

Pozdravijo sicer, mogoče celo kakšna o vremenu, potem pa takoj naprej o čemer koli že, sigurno pa sila pomembno.

Zdej.

To sploh ni izica. Pa ni samo moje kompliciranje. Čeprav tudi tako izpadlo.

Paberkovanje, mletje, small talk.

Tudi tu so nivoji al kaj bi že lahko bilo.

Namreč, ko ti razlaga da je vzel čevlje, jih obul, zavezal šnirnce (vezalke)

Ja če je to opis, predpriprava, uvertura za kar koli. Nekateri veliko, nekateri malo. Eni hudo zares eni pa fejst za hec, pa vmes tudi 100 možnosti.

Da pa nadaljuje od tam, da je vstal in naredil korak, še dobro na ne pove ali z levo ali desno, skratka, govorjenje brez repa in glave to mi gre pa fejst na jetra in sogovornika, ali speljem na drugi tir, spodbudim nekaj drugega ali ga pa fejst brutalno zatrem.

Imam nekaj nujnega.

Pri puncah pa.

Ne to pa ni enostavno. Je takoj kontekst. Kva pa ta teži. Krten.

Lej samo kako je oblečen.

Pa saj sem hotel samo malo nakladati.

Ja pa ja. Gotov ma kaj za bregom.

Kaj pa vem. Menda je to kulturološki vzorec. Če fant puncici nekaj razlaga, teži po domače, potem ni kr tko.

Zdej.

A je fejst?

A je perspektiven?

A je duhovit, čuteč, iskriv.

A ma Alfo?

Pa sem hotel samo malo klepetati.

Ne nič nočem. Sicer maš fajne očke, pa lička pa še kaj bi se našlo, a to danes nima veze. Ja, no ma. Seveda ima. A sem hotel samo malo poklepetati.

Ne šlatat, seksat, poročit.

Tako da s puncami ni tako enostavno.

Je kar trajalo, da sem prišel do te faze. Pa tudi potem ni tako enostavno. To je pač od karakterja odvisno. Obeh seveda.

Na primer Karmen je znala eksplodirat, pa nisem načel nič takega, a njej življenje pač ni bilo enostavno, da ne rečem da tudi nič na to temo ni naredila.

Živa v osnovni sploh ni nakladala po dolgem in počez, če sploh kdaj je. Ja če se je ven vlekla, kar je pa že napisano, brez veze pa redko.

Pa so ble.

A je bilo prvo potrebno kaj vse ne, a da se ve kako in kaj, pol, pol pa ni problema tudi malo kar po čez.

Da bi pa z znanko, bližnjo znanko, daljno znanko, še večino prijateljic, na prvo žogo, o, to pa ne.

In tko.

Razgled

Razgledi so povsod fajn. Večinoma smo nekje visoko in se še tisto moteče komaj vidi, tako da se tam gori zdi da je življenje fajn. Prav za prav je malo potrebno da je življenje fajn.

Ne rečem, je le potrebna močna volja, da se zjutraj odvlečeš do kopalnice. Prav posebna trma, da na pol dremajoč pozajtrkuješ, brez fruštka na turo, se ti je že maščevalo.

Jutranja vožnja v dolino.

Potem že med vožnjo se nekaj spremeni, verjetno otroška pričakovanja in kar na enkrat je fino celo na cesti. Potem ko zakorakaš v jutranji hlad, je pa sploh naj boljše možno fino, tako da po kakšne pol ure sopihanja le slečeš vetrovko, pogledaš nazaj, drugi začenjajo, ti si sicer sam, je sila lušno, ampak kam se mi pa prav za prav mudi. Čist nikamor in začneš zavlačevati.

Večinoma fotkam, včasih krenem iz poti, za ovinkom bi lahko bil neznan pogled. U, iz teh trenutkov so že trilogije ratale ne samo drame. Glede na to da še migam vse z srečnim koncem, so me pa že kateri prekleli po dolgem in počez, ker so namesto 2h uric obljubljenih, pa čist lahko je, potem po 4h in več po grmovjih, prepadih, lih za glih zlezli. Pa spet, nihče me še ni odkljukal. Še največ:

"Da ne bomo spet po robidah in trnju hodili!"

Potem na vrhu se pa vsi umirimo, ja prvo je potrebna kavca in kaj za pod zob, potem pa večinoma zasanjani pogledi nad magičnostjo prostranstev.

Unih istih od začetka.

Ne vem

Ne vem če je tole sploh za povedat?

Namreč.

Meni se v življenju ni zgodilo nič strašnega.

To je sicer precej čista trditev, interpretacij pa lih kolikor hočeš.

O tem mal bol pol.

Sedaj me muči, a po pa ne povedat?

Iz gornje logike sigurno. No, pa na srečo je interpretacija bistvena. Teh pa tudi kolikor hočeš in ta bo pač še ena. Glede da v povezavi z mano, pač moja. Niti se ne trudim biti objektivni. To stališče sem zavzel že davno nazaj, kmalu po tistem ko sem iz tujine prišel.

To gre pa tako.

Tam nekje za časa faxes je bilo to sila pomembno t.i. objektivno gledano, biti objektivni. Objektivnost je edina merodajna in še enih 100 na to temo.

Pa so bile več ali manj samo subjektivnosti, zavite v večinsko mnenje (al pa partijsko), kar se je potem z leti pokazalo, danes se pa itak vsi režimo tistim izjavam o samoupravljanju in SZDLjevski misli in usmeritvi. Nekateri sicer še vedno sedijo na istih, ali vsaj podobnih položajih in pozicijah, a menda je celo njim jasno da so za cajtom, če ne že celo cokla. Sicer priznat niti pod razno, a nekje globoko pri srcu, pa po mojem le malček kluva dvom.

Pustimo to stati.

Do tu bi se celo našel kdo, ki bi pritrdil gornjemu, namreč vsi se strinjamo da je bilo tisto partijski, SZDLjevsko nakladanje mlatenje prazne slame, al kaj ko ni bilo samo to. Če dodam, da je bilo pri arhitekturi čisto isto, se pa že večino arhitektov ne bo strinjala, vsaj tisti iz tistih cajtov. Pa ni bila samo SZDL in arhitektura. Verjetno povsod je bilo več ali manj podobno. Sicer druga področja premalo poznam, a angro je pa lih bilo.

Bolj so hecni uni, ki takemu ki je zamoču in je vsem jasno da je, še celo njemu, a ne bo nikoli priznal, še plačujejo, da jih vodi. To. To pa ne bom nikoli razumel.

Zdej.

Če bi bil samo ta, bi se trudil vključiti v kontekst in nekako razložiti situacijo, pa magari za lase privlečeno. A se take in podobne dogajajo stalno in povsod.

Zato mi je tako blizu tisti Twainov izrek:

Dosti lažje je ljudi preslepiti, kakor jim razložiti da so bili preslepljeni.

Ok.

Grejo dalje od subjektivno.

To zadnje se je zelo pokazalo ob zadnji vojni na ovim prostorima. Glede nato da zgodovino pišejo zmagovalci imamo danes povsem nasprotno objektivne resnice, pa je bil isto dejanje. Še spomin ni, če se pri njih že lahko prikrade različna osvetlitev.

Kakor tudi delitev na leve in desne. Fajn objektivno.

Zdej.

Da se ne bom z domačimi trapil, bom raje navrgel ekstremno objektivnost.

Kakšna je pa ta?

Že beseda pove.

Objektivnost je lahko lih kar češ.

Tako nam povsem resno, že leta plasirajo demokracijo. Pa ne tisto staro grško, za katero se vsi strinjamo da je komsa komsa.

Ampak to tukaj in zdaj.

Če ne bi bilo tako resno, bi se celo režal.

A ni čudno. Ta najbolj demokratični so Jenkiti. Kar vprašaj jih.

Če se pa ne strinjaš, te pa zbombardirajo.

Pri njih so republikanci trenutno bistveno bolj objektivno demokratični od demokratov.

A ne?

Pa ti povej.

Zdej.

So mene tudi obtožili da sem desničar, ker sem za prevoz tovora po železnici.

Me nič ne briga če imajo to desničarji za slogan. Kamione na vagone. Jim dam povsem prav, pa nisem desničar.

Tako tudi v nam tako ljubi Ameriki. A ni nobenega ki bi bil za dobro večine.

Ja, vsi.

Sam ne trenutno demokratov. Skupno dobro republikancev.

A vmes ne moreš biti?

Pol si pa izdajalec države.

Po moje ravno ZDA nima demokracije. To ni nič drugega kot diktatura 1% bogatašev demokratizira ostalih 99%.

Zadnjič so pa še celo priznani ameriški ekonomisti trdili da niti kapitalizma nimajo, ker je dogovorno gospodarstvo in to ne sovjetskega tipa, kjer ima delavski razred besedo, ampak prijatelji od prijateljev, zraven se jim pa nič ne sme reči, sicer si izdajalec, katere veselo zapirajo.

Na Sardiniji se jim reče Kosa nostra.

Kako pa pri nas?

Setev

Kadar hodim se mi skozi glavo podijo, divjajo misli, kaj vse ne. Včasih se zasačim s premišljevanji za katere mi v času realnosti, tudi pod slučajno ne bi na misel hodile. Sploh ne vem od kje jih jemljem. Malček na sanje, tam je takih nenavadnosti veliko več. Zato tudi tako rad hodim, včasih pa postane celo nuja. Ali zaradi sanjarjenj ali zaradi narave pa ni povsem jasno.

Spodobilo bi se dodati da to niso tista sanjarjenja katera te posrkajo vase in niti ne veš kje si hodil. To se tudi zgodi a je

tako redko da ni da bi omenjal, vsekakor so pa vedno pod vplivom drugih dejavnikov.

A kerih?

Lej če te je na čevelj dala in na to nisi bil pripravljen, moraš potem tisto žalost sam predelati in en od pripomočkov je sprehod, ali hoja v hrib ali pa kr kje, tam se potem lahko zgodi da ne veš kje si hodil. No, to veš, kaj si pa videl pa ne, če si po neznanih koncih flankedral. Če si po znanih imaš na tisti konec lepe spomine in potem niti ne veš da jih nisi videl.

Takrat me je pa razjedal pregovor:

"Kar seješ to žanješ."

S katerim pomena sem se kar ukvarjal.

Sigurno pomaga če si pozitivac, jemlješ življenje iz lepe strani in sploh si dojemljiv za vse luštne spodbude, samo najti jih je treba.

Same ne pridejo pogosto, vsaj ne takrat ko jih najbolj potrebuješ. Za razliko od slabih, katere te zasleduje stalno še takrat ko si govoriš, da bo vse še dobro, samo iz prave strani moraš zagrabit, zatorej dobra volja je najbolja, to si piši za uho.

Ti kr nakladej kaj pa ...?

Toleranca

Toleranca je v bistvu mim (mimo)!

Na drugi strani pa brezpogojno sprejemanje tudi.

Sicer je že ta dva skupaj postaviti mal tko, a se čuti, da je zadaj polno predsodkov in kompleksov, zatorej mal na to temo.

Toleranca je takrat ko nekaj sprejmeš, pa ti ni prav blizu, brezpogojno sprejemanje pa, ko ni več druge možnosti, si tako globoko zabredel, da ostane samo še to. Skratka podn. A v kontekstu človeških odnosov veliko in velikokrat prisotno, v parih zgodbah pa še ključno in usodno.

Sam mislim, da se take kombinacije dogajajo, ko ljudje ne obvladajo komunikacije, ko jim je sebičnost sveta, ko so tako v breg obrnjeni, da ni mogoč kompromis.

Še kompromis je tko, a je veliko boljša opcija kot gornja, ja toleranca in brezpogojno sprejemanje, ka pa.

Že na začetku je potrebno pokazati vse karte, kaj ja, kaj ne, kaj mogoče, ok no, o, to pa že ne in tko. Pol se naj pa slika, al pa pejva mal na okol in skupaj sproti gradiva ljubezen.

To zadnje je vse ono in še veliko več, ker pač sprejmeš, ne samo to, še všeč ti je, u kok je pa to zanimivo, ker sedaj v dvojini obdelujeta.

Seveda se ne da vsega. Nekaj le mora biti individualnosti, a povsem brez očitkov.

Zaljubljen biti je fajn.

Skupaj biti je super.

Mal po svoje iti no problem.

Se ponovno srečati pa najboljšmožnfinofajn.

Nazaj

Včasih se zaplezamo.

Potem je od karakterja odvisno. Nekateri naredijo celo dramo, ne rečem saj je omembe vredno, ali pomaga, redko, po moje nikoli, ali je pa samo zavaravanje samega sebe, ali po naše metanje peska v oči.

Že na začetku ti je jasno da bo potrebno nazaj, vsaj na prejšnji štant, vejo, odnos, ter potem od tam poizkušati nekaj novega. Še bolje je povsem na začetek, dejmo še enkrat, a to skoraj nihče ne prizna.

Na novo določi prioritete, kaj je potrebno, kaj pa ni, pa čeprav misliš da je nujno. Pokliči nazaj svoje sanje, začni znova, mogoče celo povsem drugje.

As znoru?

Sm!

Sonce

Eni ljudje so kot oblaki. Je veli lepše ko jih ni.

A tale je o drugem.

A veš tisto, ko človeku pogledaš v oči in se ti prikaže eno samo sonce.

To sem danes doživel.

Sem potem premišljeval ali naj sploh zapišem, ker potem kontekst sploh ni tako enostaven. Pa spet.

Je pa ravno to toliko bolj zanimivo.

Takih sončnih ljudi ni veliko. Tudi trenutek včasih ne pali. Ne pri opazovalcu ne opazovanem. A včasih se urajma trenutek, ko se ti razodene in bi ga kar podaljševal, in čakal da ga sploh ne bi bilo konec. Al kaj ko je to že v osnovi samo trenutek, navkljub zavlačevanju in slepomišenju da je kaj več.

Verjetno bi moral biti pomirjen in vesel za to. Trenutek pa konc. Al kaj ko človeška (vsaj moja) psiha ni tako enostavna pol pa kriza rata. V tem primeru iz nič.

Torej pride ena tamala na tečaj, smo celo nekaj v sorodu. Ajd. Moja mama je rada povedala da je z mnogim v sorodu. Razen z fotrom. Kar ga je še kar razjezilo. Pa ne za dolgo. Ker zares. Je nekaj na tem.

Ok.

Tamala me je tako pogledala in se tako nasmehnila, da sem jo moral objeti. Take prisrčnosti pa že dolgo ne. Pa v resnici nič posebnega. Bi se celo reklo, edino normalno obnašanje, če ne bi bilo točno nasprotno od velike večine, ki se po mnogih letih zopet srečajo, pa še takrat niso sigurni al so se.

Trave

Spominjam se jasnega mejnika v mojem okrevanju ob srčni revmi. Bilo je poletje, morda tri leta po tem, ko sem zbolel, ko sem se sprehajal po travniku pod hišo in nenadoma začutil hrepenenje da, močno potrebo po tem, kako se imenujejo rože med katerimi sem brodil. Te navadne travniške rože, katerih imena se nikoli nisem potrudil izvedeti. Zakaj jih nisem poznal?

Tako sem se bal te nadobudne, neznane želje po znanju, da si sprva nisem upal ukrepati. Še nekaj dni čakal, ali bo želja ostala. Na koncu sem poiskal leksikon flore in začel brskati ter si poskušal zapomniti osem pogostih sort.

V najhujših časih praznosti sem se želel izogniti pridobivanju informacij, učenju novih stvari in poznavanju podrobnosti. Precej drastična sprememba za nekoga, ki ga je v zdravem stanju zanimalo vse in je samo želel izvedeti več. Kakor sem rad prelistal revijo vodovodne inštalacije ali prebral članek o težavah pri lovu na divje prašiče, operaciji popkovne kile ali vodenju vrtca kot starševske zadruge.

Kam je šla ta oseba?

S pričakovanjem zanimanja se obnašam kot s sramežljivo ptico, ki si upa približati, če mirno sedim in čakam z odprtimi dlanmi.

Prehodavci

Pero zvani dasa iz Dalasa, al pa saj Vrbasa je ležal na travniku polnem planinskega cvetja, tam kjer se pot spušča iz Prisojnika, tam nekje na sredi hriba. Tam jih gre precej malo (redko kdo). Večinoma hočejo mimo okna in potem po grebenu. V resnici je tista najbolj atraktivna. Seveda za normalne smrtnike. Adrenalinariji pa imajo raje Kopiščarjevo skozi prvo okno, ali še bolj veselo Hanzovo skozi drugo okno. Tudi pero, a v nekih drugih časih, sploh ju je pa že par krat ponovil. Danes mu je pa najbolj pasalo na off ležati tam iz poti, tako da še tistih nekaj, ki se vse eno odpravijo po tej poti, ne morejo videti in razmišljal:

Ni se veliko odvilo po pričakovanjih. Sploh ne slabo, a nepričakovano, včasih pa še povsem nepričakovano.

Zdej.

Ali je ime kaj prispevalo ni jasno, namreč Minka je bila moja babica, katera mi je bila v mnogih časih prav posebno pri srcu.

Saj imamo vsi raje babico kot mamu. Mame so zato da težijo, babice pa da razvajajo. Kaj klasičen kliše.

Pa ni samo to.

Kakor sem rasel in se razvijal, sem počasi prihajal celo do mnenj in ne nazadnje do stališč. Potem ko si tako daleč, začneš povezovati tudi druge niti in mi je bila mnogokje svetel vzor, še potem ko ji nisem več v naročju sedel. Namreč, če pravimo da se zgodovina razvija in je danes veliko bolje kot je bilo nekoč, potem ko razmišljaš, če je meni tako težko, pa je sedaj veliko bolje kot je bilo, kako je bilo šele babici, takrat še puncu, katera je bila vpeta v družbeni razred, brez možnosti napredovanja.

Ja, ekstra brihtni, se je tudi to zgodilo, a o tistem se potem knjige pišejo. Kaj pa navadni, brezimeni, ko se znajdejo na pričakovani poti. Babica je bila prvo pastirica v reji, potem hišna pomočnica, vse tja do partizanov, ko so ji še noge prestrelili. Že to je dovolj težko da postane heroj v mojih očeh.

Kot ti je sedaj že jasno, nisem bil med enostavnimi, da ne omenjam prilagodljivosti, zgodba zase. Kot tak izvržen mnogokje, mnogokrat in posledično, trši karakter. Če kaj te pa nauči izvrženost samostojnosti. Mnogi se sicer sprašujejo pa zakaj, se ti pa res ljubi, saj je vse eno in take. V resnici jim moram celo dati prav, a da bi odnehal to pa že ne.

Zakaj smo se pa borili, a da me bo mularija zezala?

Kar je sicer hec in je bolj posledica kot vzrok, v srži je pa precej blizu.

Ok. Nima veze ima pa

Minka je bila izvenkategorijna.

Tiste vrste punca, katero sem rad z veseljem gledal, še bolj srečeval, a ni bilo niti pod razno, da bi bila v prvi ligi. Saj veš ene tako nastavijo. V resnici jih je večina, a pri nekaterih se čuti da je poza, pri drugih, da je sam tečna, pri tretjih pa da je res kaj na tem.

Čem?

Ene imajo fanta. U, teh je na ostajanje. A nima veliko v zvezi z dejstvom, kakor z staležem.

"Oddana, torej ne tež!"

Pa bolj drugo.

Pol ene so tok lepe, da bi jo sicer stalno gledal, a nič več. Z nekaterimi je to kar težava, se potem samo še s tem ukvarjamo. Ne samo sama, ta je klasična, a tudi drugi, v nekaterih konotacijah pa vsi. Tako da ni tako enostavno kot zgleda na prvi pogled.

Ene so čisto preveč pametne.

Zdej.

Dve vrsti brihtnosti.

Ene so zares prebrihtne, za tacgale enostavnega naivkota, s tistimi ni problem. Dokler vodi, enostavno, ko pa misli, da bi moral kaj dodati, potem pa, ne bi sedaj v detajle.

Pol je spet tko.

To je od karakterja odvisno. Ene v napad, če ne slediš, pa adijo, kar je še vljudno, u ene pa, butl, pa take. Pa se kaj veliko proti ne morem imeti. Na srečo je le teh samo za vzorec.

Večinoma, si samo svoje misli in vse eno vztraja, saj je drugo pa prav v redu. Vsaj na začetku, kako pa še bo bomo pa še videli.

Mimo grede, ta pogled je precej redek. Punce so veliko bolj racionalne in jih je malo s pogledom, bomo še videli.

Na vso srečo zares preveč pametnih je samo za vzorec, tako da je ne omembe vredno.

Veliko jih je s to pozo. Matr sm pametna, a je na oni strani kot z lepoticami. Matr sm lepa. Na srečo o tem drugi odločajo in se jih večinoma skulira.

Če je pa še kaj, potem pa niti moteče ni. V začetni fazi vendar. Kaj se potem razvije je že druga zgodba. Pa spet od karakterja odvisno, od povsem normalnih, pohlevnih, do, u matr, bejž, ta te še fenta.

Minka ni bila nič od gornjega, al pa vse po malem. Se je pa takrat enkrat dogodil, ali bolje rečeno dogajal geo premik v moji glavi, al kje se že take dogajajo, mogoče v srcu v resnici al pa duši, a tega pač ne priznamo.

Namreč od vseh tistih zapovedanih in naučenih kriterijev, kaj in kako s puncami, nekaj sem le sam pogruntal, se mi je potem, ko je bilo malček v luftu, ler laufu, se mi je počasi, a vzstrajno razodevalo, da so naučeni kriteriji mal mim. Celó precej, povsem še ne, če sploh kdaj, da bi moral pa kaj na njihovi strani, pa vse manj.

"A kaj trobezljam?"

To je pa tko.

Pri Darji sem prvič opazil izrazito gorsko rožo. Ona je bila čisto prehitro, s kmečkimi dečvami se pa mi že ne ukvarjamo. Sicer takrat sploh katero, nima veze, usmeritev je pa v splošni kliše. Ni mi dala miru.

Ne Darja, ta me je kaj hitro odkljukala in me sploh ni šmirglala, če bi že sploh kaj bilo, je imela svojo špuro. Če bi ji na pot prišel, teoretično mogoče, a ker so usmeritve tako narazen, tudi pričakovati ni bilo. Kar pa ne prejudicira, da je nisem vse bolj z veseljem gledal.

U, je bla fajna.

A nič več.

Minka je bila kmečka lepotica. Sicer iz mesta, a prva generacija meščanov, z vso možno in nemožno žlahto iz hribov in dolin, predvsem pa na kmetiji, tako ali drugače. Tako da sva potem, ko je preteklo mnogo Ljubljance imela kar kaj podobnih pogledov, a do tja je bilo še mnogo kaj.

Sem jo označil že na sprejemnem izpitu. Ne da me dekoncentrirala med izpitom, a če sem kam pogledal, med reševanjem nalog sem točno v njo. Lahko bi še kam, pa nisem, kar samo se je tako naredilo. Seveda me sploh ni videla, a za nadarjene je bilo že tisto dovolj.

Potem sem se potrudil, da smo imeli vaje v isti grupi, čeprav po abecedi sva si bila še kar vsak sebi. A če se potruдиš, se da marsikaj. Ne, nič ni bilo pričakovanj.

Če se vaje skupaj dela, je precej možnosti da se še kaj drugega poklepeta razen v zvezi z nalogo. Sicer ni kadila, tako da se ni udeleževala stanja tam za faksom sa pogledom na Solatendorf, no, Krakovo.

Na splošno je bila ena tistih oseb, ki so med odmorom kar sedele v klopi, kakor da ni odmor najbolj pomemben del vaj, če ne celo celega študija. Tako da je bilo potrebno načrtno napeljevanje. Pač nisem počakal do konca odmora, odmori med vajami znajo biti še kar, ker tudi asistent ima 100 stvari, tako da je znalo kaj trajati. In zato sem še pred koncem pavze že zavzel pozicijo iz katere je pa potem kmalu nastalo kaj vse ne.

Na začetku ali imaš radirko, nadaljevalo z, a si že naredila, do koko se pa to naredi, kar potem obvezno vodi do, u kaj vse ne, a si iz Maribora, govoriš kot kakšen Prlek, iz česar potem sledi detajlna razlaga, ker je Prlek, ker pa ni in Mariborčani še nikoli nismo bili Prleki, pol pa še ene tri na temo Štajercev in seveda Močvirnikov, u tega pa stalno polno.

V resnici me je kar veselilo, koga spodbosti na lokalne teme, da se je ponavadi kar razhudil nad Močvirniki. To je sicer od konteksta odvisno, Primorci ne vem če so nas klicali Močvirniki, se ne spomnim, kar pa ne izključuje ogorčenja nad istimi. U, večino so bile kar reakcije in take sem občasno zanalašč sprožil, ker...

Ker v resnici je dosti boljše z emocijami, pa magari napadalnimi, kakor dolgočasno, megleno nezainteresirano, dolgočasno, kr neki. U, se vidi od karakterja, do frustracij in nenazadnje kot pri Minki, so ji kar iskricice prasketale v očeh med izbruhom.

Na žalost me je precej hitro prečitala in ob mojem ponovnem provociranju, raje načela bolj umirjeno, predvsem pa pozitivno klepetanje.

Ne vem, če je imelo kaj vpliva, verjetno tudi, a to ne bom nikoli izvedel, namreč, tam na začetku ji ni šlo s cimro v Študentu, je imela povsem drug biološki ritem in se menda ni dalo čisto nič razen žurirati v tisti sobi, tako da je precej na začetku vprašala ali vem za kakšno sobo. Zgolj slučajno, zares samo od usode odvisno, me je menda še isti dan, ali pa enega prej znanec vprašal ali vem za koga ki rabi sobo pod gradom. Sem ji dal številko znanca, potem sta pa sama porihtala. Nič nisem imel zraven, razen, da me je po nekaj časa bolj obrajtala, med mojimi slepomišenji, ker ji je bila soba menda pisana na kožo in si je točno tako predstavljala, da bi soba morala biti. V centru, pa malo od rok. Na soncu pa spet ne prevroča. Pogled preko streh, se vidi Krim in ostalo hribovje. Do faksa 5 min. Je sicer trajalo samo eno leto, tako da mi je povedala da v jeseni bo kriza preden sva se poslovila, ker vmes se je zgodilo še kar kaj.

Tudi za naslednjo sobo sem ji povedal, je znanec na Opekarski oddajal, no, njegova mama, tako da sva šla pogledat že pred počitnicami. Se je zmenila za nadaljnje in dejansko samo diplomo doma naredila.

Soba je malček stran, no 20min od faksa, če si počasen, zato sem ji zrihtal tudi kolo. Že spet zgolj slučaj, v pravem trenutku sem bil povprašan ali vem za koga ki bi kupil staro kolo, ki je pa več kot dobro ohranjeno. In glej ga zlomka Minka je bila nad njim sila navdušena, ker to je bilo žensko kolo izpred druge vojne, ko so bila kolesa težka ko vrag, podobnega sem potem tudi sam dobil, samo ne istočasno.

Eto toliko o tehnikalijah.

A ja, mogoče spada še to med, čeprav ni nič s tehniko.

Namreč, glede na vse gori opisano, se da sklepati da si nisva bila zoprna. Ne samo to, občasno sva se prav fino pogovarjala, sicer nikoli v smislu ali greva na sprehod, ali kino, ali kavico ali kar koli kar bi lahko bil še kakšen priokus. Obvezno med tem ko sva imela nekaj zelo konkretnega.

Ko sva imela pavzo, ko se je selila v sobo v Opekarski, v resnici je bilo pomočnikov več, a so bili tudi situacije, ko sva bila sama in ob enem takem, sama, pa še pavza, potem se še kaj drugega meniš, kaj kar se sicer ne bi, take.

Mi je v fragmentih povedala, da je v unga svojega že iz gimnazije, da je že v službi, torej resen desc, da se bo z njim poročila in da je vse zares in še bolj resno.

V resnici nisem mogel verjeti. Ja, da ima fanta, to itak vse rečejo. Nekatero ga tudi imajo, pa vendar. Potem so ene sila resne, nekatere nedostopne, nekatere hladne, nekatere tečne, no to so vse, nima veze z staležem in tko.

Pri Minči sem imel občutek, da je sicer vse res, a da je tudi vse krvavo res in da ji nekaj fali. Sicer ne ve kaj, a kakor da v celi zgodbi, ko je že poroka zmenjena, le nekaj manjka.

Mi ga je predstavila, a je bila povsem spremenjena. Bi pasalo zelo resna, a je bila pravo nasprotje. Tam ob njem, se mi je zdelo, da igra, da je otročja, da ga stalno zabava in to s povsem otročjimi štoski. Tako da, ne sploh si ga nisem pogledal, pa smo se večkrat srečali, sicer samo živjo, to je ta pa ta, zdej grava pa ke in ke,

ker me je vedno povsem pretreslo, kako se sicer obnaša, kot da ni ona.

Zdej.

Saj je sploh nisem poznal. Vse res. No, poznal sem osebo, katera sprejme pomoč če jo rabi, pove, če je kaj povedati, daje vtis da je precej uravnovešena in nima velikih problemov z odraščanjem, po svoje resna, če se ne bi občasno prav prisrčno nasmejala ob kateri ob mojih neslanih šalah.

In tako sva živela en mimo drugega.

Ja pa ja.

Čeprav si nisem predstavljal, da bi med nama bilo kaj več kot naklonjenost, sem vse eno prav z veseljem bil poleg, če je le tako naneslo.

Potem pa lepega dne, v resnici se ne spomnim ali je bil lep ali ne, ja dan, kaj pa, a slišim se menijo Štajerci, so kar skupaj držali, da gredo v hribe. To je bila takrat moja domena in sem bil več ali manj edini glasen na to temo. Takrat se je hodilo v Portorož čez vikend. V hribe smo hodili samo čudaki.

Tako da prav z zanimanjem poslušam kaj se menijo. Sicer ne vedo veliko, energije pa je, ko bi bilo samo to. Slišim tam, kdo vse gre in tudi vprašanje:

"A ti se pa ne upaš?"

To je bilo namenjeno Minki, katera je bila med pogovorom več ali manj tiho in samo sledila kaj se menijo.

Sem mislil da bo tako tudi ostalo, a ker nehali niso, se je v enem trenutku odzvala, ne morš verjet, a pozitivno.

"Grem tudi polek!"

Mi je kar svinčnik iz roke padel. Vse bi si lahko predstavljal, samo to ne.

A brez desca, si mislim, pa koko to? U, matr, kva pa zdej, jest grem tut, mi žubori v glavi, a kaj ko s štajersko izseljensko matico nisem gojil več kot zezancije, še največ na temo Prlekov, iz česar sledi, da jim nisem bil najbližji. Že res, da nikoli ni bilo direktnega protinapada, v resnici ni nihče nakazal, da sem zoprn, a se je nekako tako dojemalo, to so oni, mi smo pa Močvirniki.

Saj nekaj je bilo na tem.

Ej mi je brbotalo v možganih, kaj naj naredim, spremenim mnenje v trenutku, kupim moderatorju kauco, ali samo ker vic o močvirnikih povem. Pa se lih nobenega ne spomnim. Še največ idu dva močvirnika ... Torej ni originalni. Tako da sem bil tiho in premleval kako in kaj.

Na vso srečo, so bili precej glasni glede poti, tako da sem lahko kar spremljal, kam kanijo. No, pa ta del jim ni bil najbolj dorečen. Mariborčani, če že grejo v hribe, pomeni Pohorje, sploh ne vem če še kaj.

Kope, Osankarica, Rogla. Kar je vse Pohorje. Če gre ker v Logarsko je že kaj v zvezi s Celjani, tako da so imeli kar predlogov, ker vedno samo na Pohorje rinejo.

Potem so eni predlagali Triglav. Tam je šele nastalo vpitje. Eni so bili s starši in ni bilo nič fino, ker je bila vrsta od Planike, čez vrh do Kredarice.

Drugi pa mislijo, da se je za kaj takega potrebno celo leto pripravljati.

Še najbolje bi bilo lepo počasi, za dan ali dva, ne previsoko in ne prenizko, da ni stalno samo hosta, kot na Pohorju.

So vsi vedeli da sem hribovc, a se ni nihče odločil vprašati največjo gofljo o predlogih, zraven so pa imeli debato ene 3 metre od mene, tako da sem celo mislil da me provocirajao.

Zbral sem vso korajžo in bleknil:

"Iz Komne v dolino Triglavskih!"

Iz telesne govorice se je videlo da ni nihče pričakoval, a so na mojo opazko utihnili. Lahko je bil samo pravi trenutek, kaj pa vem.

Je trajalo celo večnost, no trenutek mogoče dva,

"Ali je daleč?"

Iz Bohinja na Komno, od tam do koč pri Triglavskih ene 5 ur. Kar je mogoče v enem dnevu, če greste pa za dva ali celo tri lahko pa v ležečki.

So se kar režal.

A je tudi pri tem ostalo.

Potem je bilo par dni vmes. Ne vem če ne cel teden. Mogoče celo več. Kako čas hiti, v nekaterih situacijah, v drugih se pa vleče da si ne moreš mislit.

So se kar uglaševali. Preštudirali možnosti in danosti, celo kaj vprašali, meni je bilo pa vse težje odgovarjati. Bolj in bolj so mi bili zoprni s vsemi tistimi predpripravami.

"Greš pa je, pol pa tam vidiš, kako in kaj,"

sem si mislil.

Menda je ta pristop res za izkušene. Ne da je nevarno. No tudi, a je na Miklošičevi tudi, pa nihče ne dela planov zanjo. Greš pa je, po pa vidiš kako in kaj.

Butlni pojma nimajo.

Štajerci zagamani.

Prleki smotani.

Sem se zavedal, da je problem pri meni, a to se pa ja ne prizna. Vsega so krivi drugi, kva so pa tko zoprni. Slonim na zidcu za faksom, puham dim in si mislim:

"Klinc, več kot u rit poslat me ne morjo."

Ob prvi priliki se jim pridružim.

Zdej to je tko.

Sem toliko zavlačeval, da bi skoraj odšli brez mene.

Zberem ves svoj pogum, po vseh skritih koticah duše sem ga nastrgal in dahnem vodji organizacije:

"Ali lahko grem zraven?"

Ej, je butasto gledal.

Češ, da si ni niti pod razno predstavljal, da se tak stručko za hribe sploh družī s težkimi začetniki, ki o hribih nad hosto, pojma nimajo.

"Seveda, seveda, bojo gotovo za. Bi sicer moral vprašati, a ni časa, popoldne gremo na postajo na bus, da bomo zvečer na Komni.

"A dons?"

Ja, po statiki gremo v Študenta po opremo in na postajo.

Sem jo šprical, ja statiko vendar, ker sem letel domov pripraviti ruzak in piči na štacjon. Eni so bili pa zares veseli, ko so me zagledali.

Minka še najbolj, čeprav ni pokazala, na način skakanja in objemanja, se ji je pa videlo, da je pozitivno.

Na busu so bili vsi poparčkani, no, sedeli so v parih, se ni videlo kdo je s kom kaj. Večinoma znanci, prijatelji, tudi dva uradna. Sedel sem sam, a so si dali kar kaj opravka z mano, celo Minka je prišla dvakrat povprašat o poti in opremi, na Bledu je bila pavza, avtobusar gre na kauco, je pa itak ob meni stala, čeprav sem z vsemi klepetal.

"Zakaj sem se jim pridružil?"

Vedno grem rad v hribe. Včasih paše tudi v grupi, sicer sem pa tudi malo Štajerc. U, je ratalo vpitje. Ja, imam žlahto v Mariboru po fotrovi strani. Potem so hoteli vedeti kdo pa tak, a sem ostal skrivnosten, ker se vsi poznajo in bi lahko izpadlo, da smo že več rodov skregani. Kaj pa veš kaj je delala pra, pra, pra teta, pra, pra, pra srticu in je spor še danes živ. Če ne živ pa pod površjem brbota in samo čaka da si bodo zopet v lese skočili. Potem je bilo zgodb na to temo vse do Ukanca, nekaj pa še potem po poti.

Na poti na Komno jim je začelo zmanjkovati potrpljenja, ker sem rekel da je čisto blizu, sedaj se pa že tri ure po hosti plazimo in če je ne bo kmalu konec, bomo konec naredili, ker bo vsak čas noč. Konec septembra so dnevi še spodobno dolgi, tako da je še vse na varni strani, je bil pa večer ko smo prispeli v dom.

Niso bili ena tistih razigranih skupin, kjer se štosi nadgrajujejo brez predaha. Ja, tudi malček humorja, a je tudi ta iz drugih horizontov. Štajerski, ali celo mariborski, kaj pa vem, sem se sicer nasmihal, a zame sploh niso bili žuratorji. Tako da sem tudi tu od strani opazoval sceno. Tako in tako, smo bili arhitekti in kot taki tko pametni, da se ni spodobilo vice pokat.

V koči tudi ni bilo tako značilnega vzdušja, kakršnega lahko doživiš samo tam gor. Izgleda so bili, vsaj večinoma, zateženi intelektualci, prav nobenega s harmoniko, ali vsaj vaškega pevskega zbora, tako da je večer minil v umirjenih debatah, sicer z ene tremi vici, a nič rezgetanja in cviljenja, ker te tako trebuh boli od smejanja.

"Kaj čmo, včasih je pač tko."

Je kar nastal problem, namreč tam pred spanjem, katero se je odvijalo kaj kmalu, zares en drug svet, ker so nekateri hoteli sobo, a je na srečo bilo predrago, namreč nihče ni bil včlanjen v ferajn, ko je 50% ceneje, pa vse eno vsi ferajnovci vedno spimo na skupnih ležiščih, tako da strošek spanja sploh ni relevanten. Je kar ratala debata, eni kar ogorčeni, na skupna pa že ne, a se je mehčalo, tako da smo potem le vsi zavzeli le te. Punce na enem koncu, pobje na drugem. Sam se vedno parkiram tako, da je še kar lahko v črni nočki, če te pritisne, da ne zbudiš vseh, kar sploh ne pomeni da jih ne, a to so potem že ene druge zgodbe. Drugi so pa kar imeli tehničnih smetnji preko noči, pač

niso bili vajeni, da to ni najlažje, kar se ti zgodi v življenju. Pa spet, z mojo staro bando, bi tak nočni pripetljaj vzbudil obilo zezancije, tu pa nič, kot da se ni spotaknila in prevrnila čez ne veš kaj, a nekaj ne nadejanega, izpustivši tisti kobajagi pritajen glas, katerega smo pa seveda vsi slišali.

Oni pa nič.

Meni je šlo na smeh, a sem se zadrževal tam pod deko, a samo zato, ker sem si domišljal, kaj bi moji izvedli ob takem dogodku.

Zjutraj je bilo kar kaj priprav, ni da daš u ruzak pa greš. Ja, pa ja. U, je enih predpriprav in zavlačevanj, pozabljanj in tko.

In tko je o onih, ki še ne funkcionirajo zgodaj zjutraj, pa niti ne ve kaj je hotel, ali bi moral, pa potem tam med potjo ven pride, zakaj mi pa niste povedali, da bi moral čevlje zavezati. Lej, ene stvari se enim zdijo normalne, enim pa ne, ne glede koliko se čudiš, takim reakcijam. Ti povem različni svetovi, pa nima nič z nacionalizmi in cehovstvom, pač eni imajo dve levi roki, tu pa izgleda še dve levi nogi in tko.

Po kakšni uri hoda so sicer živnuli in sploh ne opazili da se kar vleče tisti pohod.

Zdej, vleče.

Kakor za koga. Meni se še nikoli ni. Že res, če bi se mi mudilo, potem je kaj odveč vsi tisti ovinki, vrtač nikoli ne zmanjka, hribi pa kot bi se sramovali ker so tako mali. To je še kar res, a meni je to bila vedno samo uvertura, tako rekoč dramatična podlaga za grand finale, ko prideš, okoli zadnjega kucla, okoli zadnje vrtače, mimo zares najlepših macesnov, v jeseni so še posebej lepi in zagledaš dvojno jezero in kočo. A je še kaj lepšega v življenju?

Ma je, a ne bi sedaj o malenkostih, tam še takemu krampu zastane srce, od vse tiste lepote.

Ene, sicer takoj po prvih treh trenutkih vzhičenosti, dodajo, kako mala kočica, kje bomo pa spali, a imajo sobe s sanitarijami in ali je kopalnica.

Enim pa res ni pomoči, si mislim in razlagam, da kočica niti ni tako malo kakor izgleda, da je pa res ena bolj obleganih v vseh letnih časih in da smo to doživeli že kaj vse ne.

Po kosilu se izkaže da imajo grupo Taljanov, so odšli na Lepo špičje in da je kar zasedeno, da je pa Zasavska kočica, menda precej prazna.

Dan bil je mlad, prebiti celotno popoldne ob dvojnem jezeru je sicer romantično, a po eni strani tudi malček dolgočasno in bi vsaj na Tičarico skočili.

U, to pa ne, saj že cel dan hodimo, skratka rata ene vrste upor na ladji Baunti, al kera je že bila, a se tudi izkaže, da je kar dilema, glede na to, da je kočica še kar zasedena, ali v Bohinj in domov, kar sploh ni bil namen, ali pa do Prehodavcev, kar je pa tudi samo 2 uri in je ene vrste sprehod po najlepši dolini na svetu, mimo ledvice in gor še ostala jezerca Zeleno in Rjavo jezero ter Mlaka.

Malček je manjkalo pa bi nastale dve grupi, eni za domov, a je še tem postalo jasno, da so odšli v hribe po doživetje in drugi precej navdušeni nad lepotami življenja. Slednji smo tako vneseno podajali, da so še buntovniki potihnili in nekaj časa precej tiho nadaljevali popoldanski sprehod, ob stalnem:

"Čuj kaj si videl, poglej kak je toto lepo, ali zanimivo ali pa kar kaj."

Vse eno so živnuli tudi ostali in smo proti večeru prikorakali na Prehodavce.

Koča ni bila prazna, a prostora dovolj. Ja, na skupnih, saj drugega sploh ni. Tako da po tej strani sploh ni bilo problemov. Palačinke imajo res najboljše, no pa golaž tudi ni slab, v resnici je bil odličen, a je menda kaj z zrakom al kaj, a na tisti višini, še sam jem stvari za katere v dolini ne bi niti poizkušal. Pivo nam je pomagalo, kakor tudi sosednja družba, pevski zbor spodnji Duplek (verjetno), sami upokojenci a tako veseli in naviti, da so še moji spremenili pogled na svet in se še kar sprostiti ob večerni zarji.

Zjutraj sploh ni bil problem z vstajanjem in umivanjem. Kadar je na minimum ni problemov in zapletov. Upokojenci so odšli ene dve uri pred nami, pa še ne vem kako glasni niso bili, se vidi da so stari hribovski mački.

Tako da smo polni elana zakorakali na malo Špičje in po grebenu še na veliko.

To je ena najlepših poti v naših hribih, sem bil že par krat tu čez, je dosti lepše kot po dolini, ker se ti odpirajo pogledi po dolini triglavskih, na drugo stran pa na Trento in hribe okoli, vse tja do Montaža na italijanski strani.

So še buntovniki priznali da je fajn, čeprav jim je posebno na spustu, tam je še kar strmo, kar falilo kondicije. Se le pozna, če si včeraj več ali manj cel dan flankedral, potem pa naslednji malček fali. Ustavljali smo se veliko, tudi še kar šalili, pa vendar je nekako postajalo intenzivno.

Potem čez Komarčo je bilo pa že grdo gledanje, a vsaj niso poletele negativne besede. To je druga stran hoje z intelektualci, te večinoma ne psujejo, kar se je z mojimi kar dogajalo, če sem jim kakšno novo bližnjico zapeljal. U, matr še teden po tem so me pošiljali u kaj vse ne.

Pa se vendar potem z leti samo o teh menimo, ostalo pa nekako kar skopni.

Na avtobusu smo večinoma bili tiho vsak s svojimi mislimi. Tudi potem na faksu, so bili precej vljudni in me celo pohvalili pred drugimi, kakšne lepote sem jim pokazal.

Eto tko.

"Ja kaj pa Minka?"

U, to je pa zgodba zase, kar verjeti nisem mogel, še danes ne bi, če ne bi bil zraven.

Ponavljam, Mimka je bila izven kategornica in kot taka niti pod slučajno prva liga, ali celo kandidatka za kakršno koli prvenstvo. Kar pa ne prejudicira da je ne bi gledal in občudoval njeno prikupnost in občasno še malo sanjaril, a to je bilo menda od materije predmeta odvisno. Dolgočasno predavanje veliko, zanimivo pa včasih nič.

Ma sanjarjenj vendar.

Minka je bila kmečka lepotica v mestni odpravi. Se je kar znala zrihtat. Nič na temo prepucavanj, a je znala sestavit da ji je pasalo in še več, znala poudariti kar je bilo za poudariti. U je

bila luštna, pa mehka, sicer malček bolj polna, a nič preveč, tako da je bila cel cukur. Bi jo kar kušnil, tako je bila fajn, u, ne samo kušnil, a ne bi sedaj u detajle in okončine.

Kakor že omenjeno si nisva bila zoprna, a nič več. Nikoli ni niti nakazala, ali še kaj. Tko da me je kar zanimalo, razjedalo sicer ne, a firbčen sem pa kar bil, kakšno sceno ima. Kole luštna in kole zategnjena. Pa ni bilo priložnosti, vse tja do Prehodavcev.

Že med potjo je večinoma hodila z puncami, a to je nekako pričakovano. Če pa ne, pa z enim, kateri se je meni zdel ena tečka. Se mi je zdelo, da jo stalno nekaj komandira. Sicer sta vedno sama obdelala, nikoli v javnosti, a se mi je zdelo, kakor da bi jo nadzoroval, al kaj.

Ok, 100 ljudi, 100 čudi, kaj pa veš. Minka je sicer prišla kdaj pa kdaj kaj vprašat, a so bile vedno samo tehnikaliije in vedno sem bil v družbi, tako da nisva niti metra skupaj prehodila, ali celo sama.

Lej, včasih se tako naštima. Ko so bili dvomi ali celo upor pri dvojnem jezeru je potegnila s pozitivci, a je prav prestrašeno unga vosla na drugi strani gledala, tako da mi res ni bilo nič jasno.

Pol gor na Prehodavcih, po večerji, po veselici z upokojenci, po treh pirih še enga pred kočjo za lahko noč, smo sedeli in gledali že pozni večer, v resnici je bila že noč, a tam gori se še vidi svetloba nekje nad Italijo, al je že v Franciji, ne vem če se je tako daleč videlo, a je bilo sila lepo in ko še zadnji odidejo in si sam in se prižigajo zvezde in je, kaj pa vem, a se malo raznežiš, pač zaradi vsega, neba, zvezd, hribov, dolin, življenja, in tko. Ja Minke tudi, seveda, a kaj bi to, saj je samo skomin.

In je prisedla. Sva kar molčala in gledala v dalj. Usedla se je tako blizu na klop, da sva se dotikala s komolci. Men pa fantazija ven. U, mi je škrtal, a si nisem niti upal ziniti besede. Kaj pa veš, mogoče je tole najin najbolj intimen trenutek, pa naj bi ga pokvaril z;

"koko si, al pa kaj delaš?"

Veš da sem bil tiho in samo upal da bo čim dlje trajalo.

Pa je prekinila ona:

"Me pospremiš na sprehod?"

Veš de, kam pa?

Nikamor, kar malo na okoli, bolj ker ne morem biti pri miru.

Od kočje, proti Malemu Špičju je ene pol ure, 15 min pa sigurno, niti ne v breg, čeprav tudi, en mali pukl. Tja sva se namenila. Noč je bila precej svetla, mesec je že vzšel, menda še preden je sonce zašlo, včasih se tako naštima, hodiš pa po gladkih ploščah.

Že med hojo mi je razlagala, da jo je naštimal bratranec njenega bodočega moža, menda bolj da jezi njega. Potem mu je obljubil da bo pazil name in sedaj to vlogo sila resno jemlje. Ji gre že tako na jetra, da mu je že v koči povedala, da če misli še kaj veliko preseravat ga noče nikoli več videti.

Bratranca ne izbranca.

Na puklno sva se usedla zopet precej blizu, saj veš tisto z rameni in zrla v takrat že tudi italijansko nočko.

Z izbrancem ni lahko. Sta skupaj že dolgo in ni več prepričana ali jo še mara ali pa je samo pričakovanje dveh družin, da združita moči. Tako tudi začetne energije ni več, ne samo to, stalno ima občutek, da od nje pričakuje več. Sicer ne ve kaj, a

ker sta bila vsaj na začetku, še kar vesel par, sedaj ga pa služba tako okupira, mu potem igra veselo punco, pa bi naj raje jokala.

Se je stisnila ob mene.

Sem jo objel.

Malček se je shladilo, pa nič dramatičnega.

Je jokala.

Skoraj nisem dihal, da je ne bi izpustil.

Dva krat jo je že udari. Prvič ga je sprovocirala, prizna, zna biti sila tečna in zoprna, a je hotela samo razčistiti, ali sta ali nista, pa je potem takoj odnehala, ker se je ustrašila, da mogoče nista.

Drugič jo je večkrat, tako rekoč skloftal. Že res da je bila tečna, a ni ona začela, tako da je njegov problem, verjetno služba in tko. Da bo moji mami povedal, kako se obnašam, mama bo pa umrla od žalosti, če bi šla narazen.

Da ga ima rada in ga noče izgubiti in da se bo sigurno poboljšal in tko.

Sem vedel da ni kaj dodati. Meni se sicer sila butasto zdi vztrajati z nekom ki ni sposoben pogovora, a take sem že srečal, jih sploh ni malo. No, veliko tudi ne, ali vsaj ne veliko ki bi se razodeli. Kaj se jim pa dogaja med štirimi stenami, pa povečini ne izvemo. Samo takrat ko zavozijo do te mere, da počti. Počti tako da se potem niti ne da popravljati. Brazgotine pa itak ostanejo za celo življenje.

Minka je do konca faksa, prav z veseljem hodila kaj vprašat, a vedno v zvezi z študijem, na kar sem ji tudi z veseljem odgovarjal in razlagal. A mi je vedno falilo še kaj. Kaj sicer ne vem. A vse eno.

Po poroki sta se preselila v Ljubljano. Malo naprej od Amerikanca je imela biro. Tam sem se občasno ustavil, ker sem mimo hodil na delo. Ni več spraševala, se me je pa vedno za trenutek razveselila, potem pa nadaljevala z vsakdanjostmi. Verjetno se mi je samo zdelo, a do zadnjega me je proseče gledala.

Pa kar koli naj bi že to pomenilo.

Tosc

Čutim butanje srca. Pljuča migajo kot ponorela. Hlastam za zrakom. Ali sem prehlajen, al kaj? Takle vzpon mi še nikoli ni delal težav.

Ok.

Prejšnji teden sem veliko kadil, je bilo potrebno oddati seminarsko za družbene zgradbe, pa spet nič kaj nenavadno. Včeraj sem se vrnil proti jutru domov, menda bo to, tam sem stalno puhal, pojma nima koliko. Če je žur (zabava) pač ne šteješ takih. Vse ostalo pa.

U, tega pa ogromno.

Od, do.

Cel spekter vseh konotacij, vsebin in predvsem oblik.

Oj, če te kera dekoncentrira, med tem ko bi se rad čim bolj posvetil materiji na žaru (žuru), potem ni tako enostavno. Sploh ne veš ali si nov cigaret prižgal, pa prejšnji sploh še ni dogorel, ali pa kaj drugega, pač glede na potek debate.

Velikokrat sem sam vzrok, da se sporečemo.

Ma, ne lih sporečemo.

A včasih, v resnici vse večkrat, se mi zdijo debate mal tko in jih potem zanalašč malo zabelim, tako da me še najbližji postrani gledajo, a stalno premlevat isto je pa tut čist mim, tako da potem tam navržem kaj, kar velikokrat sproži burno razpravo in se kar dogaja, da se postavijo na nasprotni breg.

Ne da bi si tega želel, sploh ne, a monotonost razprav je pa tudi tu mač, pa potem raje stojim na drugi strani, nasproti večine, pa magari bi raje bil z njimi in se potem tam ven vlečem, če sem pa začel kakor sem že začel, potem ne moreš reči, sej se sam mal zezam.

No, lahko, a potem te na naslednji debati ne bo nihče več poslušal.

Saj nekaj jih je, ki me poznajo in me jemljejo z rezervo. Pa se vse eno zgodi, pač od materije odvisno, da jih vse eno presenetim, in me potem celo ti postrani gledajo.

A se zezam, al pa resno mislim?

Sam se pa trudim narediti iz tistega revolta vsaj malček koeksistentno (kòeksisténčno) celoto.

Ja, sedaj že tujke uporabljam.

U, sem napredoval.

Čeprav se meni vidi, da ne, ker ideološko sem še vedno proti tujkam, zaradi tujk.

Seveda, če je nova beseda, potem se več kot strinjam in je poslovenjenje čisto mimo.

To stališče sem zavzel, že takrat ko so bili še vici na to temo, a me še vedno drži, čeprav ni več smešno.

Vsaj velikokrat ne.

Ma, uno.
Zgoščenka.
Da ne omenjam pečkodrezec (širhakl).
U, smo se režal.
Okovratni dopupak (kravata).
Al pa.
Međunožno guralo (kolo).
Ne vem če se nisem v hlače ko sem ga slišal.

In če te tam sredi najbolj razburljive debate ena dekoncentrira,
potem res ne nadziraš koliko kadiš, da o pitju sploh ne razpredam.

Po pa hropem kot stara lokomotiva po travniku, ki mi še nikoli ni
predstavljal problema.

Zdej, ali je bilo zaradi včerajšnjega žura, al pa ne, pa ni bilo
tako izrazito.

Namreč vzpenjal sem se po travniku toscovem.
To je en tak dolgočasen vzpon.
No, to se tako reče.
Seveda kakor se počutiš.
V katerih drugih časih, ali pa v drugem aranžmaju, sploh ne bi
opazil, ne da hropem, ne da je dolgočasen vzpon.
Na takle sončno nasmejan dan, pa sploh ne, tako da je verjetno
kriva prtljaga.

Ma ne ruzak.
Ta na enodnevnih vzponih sploh ni težak.
Ok, liter vode, a celota pa sploh ne.
Samo najnujnejše.

Ja, pa fotič (fotoaparati).
Sedaj imam nov objektiv in se je zmanjšala še torbica, katero
sedaj na prsih nosim.
Prej s tremi objektivi je bilo v ruzaku (nahrbtniku) in predem sem
se spravil narediti posnetek je pomenilo ruzak dol, pa aparat ven
in verjetno še zamenjaj širokokotnega za tele, tako da včasih že
zaradi tega nisem fotkal, pa makar še vedno mislil da sem nadarjen
in grem v hribe tudi, ali vse več zaradi fotkanja.

Ne, ruzak ni bil težak, zato pa dolinskih problemov polna malha.

Že od nekdanj razlagam okoli, da je v hribih zato fajn, ker se
zdi vsakodnevni problemi vsaj čisto mali, tako kot dolina [Voje](#),
katero gledam med tem ko hladam za zrakom.

Takrat me je pa črvičilo marsikaj.
Ja, seveda tudi tista katera me je dekoncentrirala na zabavi.
A ni bilo samo to.
Nekako se mi nabira.

Tako angro, bi moral biti zadovoljen saj se je marsikaj obrnilo
meni v prid. Ne sploh ne sanjsko. Še manj pričakovano. Če bi v
detajle bi moral biti precej slabe volje, a načelno se pa le na
koncu tako obrne, da ne bi smel jamrati.

Samo da potem to ne bi bil jaz.

Ne, da sem en tistih, ki stalno o vsem jamrajo, nekateri imajo celo tako pozo, menda da izpadejo bolj resni. Sam se nisem veliko trudil izpasti resen.

Ne samo to, večinoma se zezam in sem za mnogo koga kompletno neresen.

A to so tisti, ki ne vedo kaj je življenje.

Tistih par, kateri se mi pa posvetijo, in se jim posvetim, sem že nekaj časa obračal, da se z vosli pač ne bi ukvarjal, je čisto preveč škoda življenja, tako da tisto več ali manj uspešno obidem, preskočim, zatajim, tako da tistih nekaj, sploh ne malo me imajo za kar resnega, pa magari se stalno samo zezal, a vedo da je to samo fasada, v resnici se pa zadaj kriva marsikaj.

Ne sploh ni enostavno.

Sem včeraj napovedal da grem na Lipanco, a je sedaj z avtom pogled na svet povsem drugačen.

Na ena način dosti bolj omejen, čeprav sem si vedno želel avta, da bi bilo točno v kontro.

A zgleda da to nima toliko z avtom, kakor z leti.

Pogled se spremeni.

Včasih se je kaj zdelo nemogoče, kakor tisto, da bi zaradi prevoza kaj odpadlo.

Tudi pod slučajno ne. Pa če smo kri scali, smo dosegli zadan cilj.

Pa sem bolj mislil na logistiko, ker sem že nastavlil z avtom.

Namreč, včasih ni bil problem se prilagoditi vlaku, avtobusu, ostalim kompanjonom, al kar koli, samo da smo prišli do zadanega cilja.

Sedaj pa.

Sedaj se pa kaže, da so izhodišča samo še Pokljuka, Vršič, Ljubelj. Tam kjer je fino z avtom priti brez posebnih dram, narediti turo, malo gori na okoli, potem pa še večerni žur, ali tam ali pa kje drugje.

Skratka, hribi so se sila zožili.

Česar seveda ne priznam in je ni žive sile, katera bi mene omejevala. Potem pa na drugi strani, je toliko svari stalno, da samo še na hitro skočim na že opisana izhodišča, potem pa tam nekaj variant.

Nisem bil zgoden.

Tudi ta del se spreminja. Včasih sem poizkušal čim prej, da se ognem popoldanskih neviht.

V resnici špila.

Sedaj je pa raje tura krajša in ne osvajam ne vem več česa.

Tudi tisto letanje iz vrha na vrh mi je povsem odveč. Odkar sem prebral Nejčevo pot je tudi meni bistveno pomembnejša pot kot cilj.

Cilj samo zato da lahko poveš kam greš, kaj boš pa videl pa ne, ker se toliko godi med potjo.

Tako da sem že tam na parkingu, gledal tri, so se rihtale menda že nekaj časa, ker sem moral kar zavlačevati, če sem hotel videti kam gredo.

Sam bi bil pripravljen takoj ko bi šnirnce zavezal, une so se pa rihtale, kakor da gredo na ples ne pa na hrib.

Ok, nima veze.

Nekaj časa sem hodil za njimi, tako na razdalji ene 50 ali celo 100 metrov, tako da sem jih imel več ali manj na očeh.

So zavile desno gor verjetno proti Viševniku, ali Malemu draškemu vrhu. Od Rudnega polja, kamor sem ne vede zavil, redko kdo štarta na Lipanco.

Pa sem že tam po par 100 metrih začel razmišljati, pa kaj mi je tega treba.

Zakaj bi pa šel za njimi?

Kaj pa naj bi bilo?

Ok, verjetno malček klepeta, kaj več pa ne, 3 so zaključena družba in so si ustvarile svojo sliko o današnjem izletu, tako da bi četrti bil kvečjemu pomilovanja vreden privesek.

Pa tudi če ne, pa zakaj bi sploh šel za njimi.

Kaj?

Kot da nimaš dosti.

Se ti je ravno zgodil razhod.

Že res da si sam odšel, a tudi to ni z levo roko.

Tako da sem iz kljubovalnosti zavil na levo na planino Konjščico. Zdej kljubovalnosti.

Kdo proti komu?

Sam proti sebi.

Vosu.

Butl.

Pol gor na Jezercu bi komot lahko zavil nazaj proti Malemu draškemu vrhu in jih mogoče celo srečal, sem sicer za trenutek tako pomislil, a se tudi takoj začel spraševati, pa zakva, matrs fakjen?

Ter nadaljeval levo gor na Studorski preval.

Tam sicer nisem vedel kako in kaj? Od vekomaj sem si želel pogledati kam se pa klele pride, se pravi kako je mimo Vodnikove na Velo polje in potem mogoče po dolini do Doliča, a tisto je daleč, verjetno bom po Planini Velo polje malo kolovratil, od daleč že tisto izgleda fajn, če bo pa čas pa še do Planine pod Mišelj vrhom.

Kapaveš?

Tisto prečenje okoli riti Tosceve je ene vrste epsko potovanje. Pa ne zaradi dolžine, kakor si ponavadi naštrikamo pri epu. Ne, sploh ni ne vem kako dolgo, da bi pa preskočil pa tudi ni. A tisti pogledi na Uskovnico, dolino Voje, Staro fužino, jezero se sicer ne vidi, al pa samo malo in v ozadju veriga bohinjskih gora, na takle sončno optimistični dan, te ponese v epiko.

Ja pa ja.

Pa ne s toliko prtljage.

Bremena.

Bremena dolinskega.

Tako da ne vem kako to, a sem hodil proti malemu Toscu, takrat ko sem se zalotil da hropem kot stara lokomotiva.

Na Toscu nisem še bil. Pa ne da sem si kaj veliko želel. Sem pa velikokrat, no, še kar krat, okoli Tosceve riti šel, se pravi prečil njegovo pobočje med Vratci in Vodnikovo, ali še nižje iz Uskovnice proti Triglavu, al pa kr kam.

Se včasih celo vprašal, kakšen je Tosc, a me ni nikoli toliko zintrigiral, da bi mu namenil kaj več kot misel. Pač še en travnat pukl na koncu cele rajde med Debelo pečjo in tu.

Zdej to je tko.

V resnici so si na nek način sila podobni in če si videl enega, ti ni potrebno na nobenega več.

Vsi so iz Uskovnice več ali manj travnati, ajd tu pa tam tudi rušnati vrhovi. Na severno stran povsem druga pesem, iz doline Krme zaresni vršaci in zato je v Krmi tudi čisto prava planinska koča.

Dokler si turist, se vprašaš, pa ker vosu se je tega zmislju, kočo sredi doline. Ne na začetku, ne na koncu, do bi bilo lušno blizu, kar koli že.

Takole sredi, pa lih.

Dokler ne pogledaš na svet kot plezalec.

To sicer nisem nikoli zares bil, sem samo malo poizkusil in tudi kmalu odnehal, a zvedavost je ostala in tako ti je potem jasno da je to koča za plezalce ne turiste.

Tisti pa prav z veseljem lezejo po severni strani prej omenjene verige nad Pokljuko.

No, tudi na drugi strani doline je nekaj omembe vrednih če si plezalec. Turistov je pa tam zares bolj malo.

Tako da.

Tako da sem vedno mislil da je Tosc še eden, no zadnji v verigi torej sa strane, tam se pa potem že drug svet začne in topogledno samo mimo šel, še gledal sem v dolino ne proti vrhu.

Vrha se sploh ne vidi ker ga zastira mali Tosc.

Tako da tudi tistega dne zares nisem pričakoval ne vem kaj.

Če me je pa že zaneslo takole in še tako visoko, se pa seveda ne bom obrnil, vsaj ne na takle optimističen dan.

Pa sem se tudi tega že naučil.

Je kar trajalo in veliko sem moral prvo pretrpeti, da sem končno le povezal, da bo hrib še dolgo tu, ko mene več ne bo, a do takrat je še daleč in zato ni nobena katastrofa pod vrhom obrniti, saj ga lahko obiščeš še za svojega veka.

Posebej če je taka megla da se meter naprej ne vidi.

Če je tako ledeno da se še na derezah drsi.

Če je tako vetrovno, da ostane samo še plazenje, po vseh štirih.

Če je tako svinsko vroče, vodo si pa seveda že vso spil in verjetno še kaj, pa se sedaj ne spomnim. Zakaj bi še lahko pod vrhom obrnil?

Na primer, v najbolj orto variantah, se mi ne ljubi.

Ta je zares ekstrem in se ideološko sploh ne strinjam. A če se ti ne in raje ležiš v travi, cuzaš kislce in gledaš nagajive oblačke, zakaj pa ne. Vrh je samo vrh in razen da ne moreš reči da si bil gori (a je pa sam za mišiga falilo), ni nikakršnega razloga da bi nadaljeval.

U, sem se tako fino počutil v tisti travi, da nisem šel na vrh. Mislil da je dovolj tehten razlog (čeprav ga malo kdo razume).

A do tja je potrebno priti. Temu se reče razvoj. Sicer osebnosti težko, ali pa celo je tudi nekaj na tem.

Ker podrežati se ustaljenim splošnim normam, je sicer v redu, a tudi ni nič narobe če s svojo glavo misliš in če misliš, da je letanje od vrha na vrh mimo, potem je že samo to legitimno.

O tem bi se dalo še kaj povedati, kar pa v dani situaciji sploh ni relevantno.

Pol pa gor.

Seveda sem šel do skrinjice, če sem bil pa že na malem Toscu. Pa ne zaradi skrinjice ampak da vidim kaj se pa tu vidi.

V resnici isto kot iz Draških vrhov in ostale rajde.

Ja pa ne.

Vse res, a se od tu vidi tudi še kaj na strani bohinjskih [planin](#), kar pa pri ostalih ni povsod.

Tako da je že zaradi tistega fajn priti.

Triglav in ostali so pa itak mega.

Tam sem imel še nekaj neporavnanih računov.

Rjavina me še čaka.

Tudi Vrbanove špice bo potrebno ponoviti, ker se ni videlo kje smo hodili taka megla je bila.

A tistega dne me je okupiral pogled na levo po bohinjskih planinah in vrhovih.

Tam imam luknjo.

Sem sicer že šel, a takrat sem bil še pionirček in se niti veliko ne spomnim, po hribih nad jezerom do doline triglavskih.

Tudi mimo Vodnikove, gor in dol.

Sicer pa vedno čez Hribarice na Dolič.

Tako da mi fali ena ogromna luknja hribov in predvsem [planin](#).

Tu so imeli celo rudnike, al kaj, na splošno je bilo za časa Žige Cojza še kar obljudeno, a nikjer nobenega turista.

Ko se je fužinarstvo nehalo so pa tudi planinci podobno postopali, povsod okoli, tam pa redko kdo.

Mišelj vrh, trije Stogi, Ogradi, Viševnik.

Mi do bridkega konca ne zmanjka, kadar se lotim. A do tedaj je še veliko let. Sedaj sem veliki arhitekt in mi razen na fotografijah vse bolj zmanjkuje časa za vandranje po hribih.

Bo potrebno nekaj korenito spremeniti.

Kaj sicer ne vem, a nekaj gotovo.

Če bi bilo samo to, pa ni.

Vida

Sem že prej nastavljal, v resnici sem mislil par besed o njej, viš pa me zanese kot staro brajnevko (branjevka (prodajalka solate (večinoma iz Solatedorfa (Krakovo in še bolj Trnovo))), pol pa o vsem ostalem razen o tistem katerem sem hotel.

Ok, nima veze.

Da začnem ponovno.

Kot že povedano v tistih časih nisem več hodil na vsak žur možen. U, se je selekcioniralo in kristaliziralo. Prej, ko sem na vsako pasjo procesijo letel, prej, sem imel dosti širši diafazon.

Kva?

Ma, izbor in izbiro.

Tako da se je tam nekje proti koncu srednje šole zares zdelo, da lih pol Ljubljane poznam, ker sem med tem, ko sem od Maxita do Tromostovja prišel, stalno (podčrtal avtor), samo živjo govoril, na vsakih 50 metrov pa klepetal, ker se mimo nekaterih pač ni dalo samo z živjo.

Tako da, ja, sem se družil z lih vsemi. Glede tega sem malček prehiteval in sem poznal ljudi na ostalih srednjih šolah in še kar njih na začetku faxesa. Vseh možnih in nemožnih profilov in oblik, da o ideoloških usmeritvah sploh ne razpredam.

Za razliko od svojih sošolcev, kateri so poznali svoj razred, še par iz paralelk, pa večinoma zato ker so iz istega kraja, svoje domače dvorišče, če so bili pa iz vasi še par njih.

Meni nikoli ni bil problem z vsemi ostalimi. Seveda sem jih slišal na to temo. Potem ko so se profilirale grupe, sam sem se pa vse eno družil, ne glede na to ali so bili punkiti ali hipiti, literati ali veslači, hribolazci in bifetarji, otroci in starejši.

Če sem že delal razlike, katere so se vse eno s časom kazale so bile glede na karakter. Posiležni so mi bili hudo odveč in sem samo na kratko. Tudi z nastopači ni bilo veliko drugače. Tisto ko se samo dela frajerja in to z vsemi možnimi in nemožnimi sredstvi in metodami. Tako brez vsebine so bili iz moje strani samo na hitro.

Če pa je bila vsebina, potem sem se pa še okoli posiležnega potrudil, a seveda z rezervo in z varnostno razdaljo. Ok, a tisto je potem tudi že ena povsem druga zgodba.

Sploh je bil pa razvoj. Seveda mene, mozolarja z vsemi začetniškimi problemi. A ni bilo samo to. Tudi popularna scena se je razvijala in nadgrajevala.

Če smo včasih leteli na vsak možen koncert ki je vsaj malo dišal po roku, čemur se seveda danes režimo, tako je prihajalo vse več tujih izvajalcev, s časom sploh ne samo rock, zame vedno vsaj malo prisoten jazz, glede na to da sem glasbenikov, tudi klasična glasba in nato proti koncu, ali pa začetku konca, pa še opera in balet.

Tako da je bilo že zaradi količine nemogoče povsod biti. Pa ni bilo samo to, bilo je še profiliranje in smo počasi začeli selekcionirati in hoditi vse več in več na specifične prireditve.

Po pa še to ne na vsako, ker se je na primer meni na faksu že kar kaj dogajalo in niti nisem imel več volje. Samo če je legenda prišla, potem sem seveda letel ČikKorijo ([Chick Corea](#)) gledat v halo, ne glede na to da so se mi zdeli uni v parterju, ki so skakali tam kot odpiljeni, čist butasti, pa magari bil pred par leti sam točno tak, točno tam.

Sedaj grem na žur samo še s prijatelji, tisto ko si želiš srečati določene, da se lahko neobremenjeno meniš brez frustracij in predsodkov, kar je sicer bolj teorija, a občutek je pa točno tak. Namreč, kakor smo rasli so bili zopet ali pa še vedno vse bolj omejeni z lastnimi normami. Seveda tudi tujimi, a smo jih posvojili in zato slednje.

V smislu mene pa že ne bo noben zezu, v resnici se pa sam, ker tuje vzorce prenašaš, pač glede na to v kakšnem stanu si.

Stanu?

Ma ja, na primer pol ko si arhitekt.

No, nisi še a se učiš za, potem tam posvojiš kaj vse ne.

U, eni začnejo še pisat po arhitektsko.

Sam sem rabil kar veliko let, da mi je postalo jasno, da je samo forma brez vsebine, a je takrat hudo resno, predvsem nekateri nikoli iz tistega ne izstopijo.

Uniformirane pisave, risbe, obleke, srebrne Nokije in nekateri še načina govora.

Če sem v prvem še kaj na to temo, sem v drugem že precej proti. Samo za ilustracijo.

Ko smo zasedli seminarje, to je tam kjer se ptiči istega perja družijo. Na primer mi smo prenavljali historično arhitekturo. Eni drugi so se šli javne zgradbe, spet tretji športne objekte in tko cela plejada.

Gre zato da se tam priključiš določeni skupini.

Potem se te skupine med samo ne marajo, ker mi prenovitelji pač ne bomo nikoli pohvalili nič betoniranja od javnih zgradb.

Tisti ki so pa interiere risali, so bili pa še taki umetniki, da se niso niti več pogovarjali z ostalimi.

Seveda pretiravam, a ni vse mimo.

Ok, nima veze.

Sem hotel samo navreči da me je že tam v drugem precej pretreslo tako uniformiranje in predalčkanje in sem se že takrat začel upirati.

Sicer so bile hecne reakcije a vse eno.

Na primer, ko smo dobili v tistih časih še vsak svojo mizo v seminarju, ja včasih smo še z tušem na paus papir risali, takrat si vsak uredi svoj kotiček.

Tisto ko si obesiš nad mizo svoj idol. Takrat še brez Plečnika, zato pa vse ostalo. Mi prenovitelji kakšno romantično podrtijo, uni pri javnih hišah pa kakšno stolpnico.

A pred tem, ne glede na seminar in ideološko usmeritev, pa še tapeto čez mizo ker je prejšnji trpin izrisoval vse travme in jih izlival na mizo. Malček spominja na zidove v deškem stranišču, čeprav so tu vulgarnosti na minimum.

Zdej.

Vsi, ampak res vsi, so na mizo prilepilo belo plastično tapeto, kakor se novemu začetku spodobi. Vsi zadovoljni so se samemu sebi zdeli fajn. Nekateri že mal kot ta pravi arhitektje.

Ker je bil pa to že drugi letnik in sem že imel krizo, da sem prišel na ta fax, zato da bi gore premikal, potem je pa izpadlo kot podaljšana srednja šola, ko sem videl da je 3/4 kolegov z veseljem sprejelo kalupiranje, potem sicer nisem vedel kako in kaj, a nekaj je bilo potrebno storiti in sem na svojo mizo, na grozo večine, nalepil tapeto s podobnih vzorcem kakor ga je imel prt v hiši pri babici.

Skratka ostalina enih drugih časov, pa še ni bila imitacija gosposka ampak podeželska.

U, se mi je fajn zdelo.

Kamen se mi je odvalil od srca.

Najožji kolegi so globoko zajeli sapo, a glede nato da smo se sicer fajn štekali se tudi obrnili stran ko so se nasmehnili, z mano pa nadaljevali kakor da ni bilo ekscesa v izgradnji osebnosti.

Zakaj vse to?

Ker so se podobne godile tudi v podobnih glavah po drugih faksih. Skratka od začetnega navdušenja, ko si na ta pravi šoli, do razočaranja, da si si vse kaj drugega predstavljal, do upora v agoniji, predvsem pa povsem nekontrolirano.

Kapaveš kakšne dolgoročne posledice zna pustiti.

Na srečo je bilo dovolj zgodaj, če bi v četrtem tako reagiral, bi si verjetno zapisal v anale zgodovine kot un ta prtegnen.

Kako?

Tisto ko po mnogih letih dela, zaradi okoliščin takih in drugačnih, pač pelješ projekt in rabiš soglasje od, ne bi sedaj konkretiziral, in tam sedi tvoj kolega, sedaj v vlogi hudo pomembnega šefa in če se te tak spomni kot unga ta prtegnenga, potem mogoče samo zaradi tega ne dobiš soglasna, ali pa vsaj po hudo zaviti in tečni poti.

Ok, veze nima.

Tako na široko sem nastavljal ker je o Vidi.

Vida sicer nima veze z ničemer zgoraj nakazanim.

Ker.

Ker ni bila v mojem delokrogu.

Je pa bila vedno in povsod tu nekje.

Zdej.

To je tko.

Ko se pretakaš iz enega koncerta, na drugo predstavo, od tretjega teatra, do četrte okrogle mize, da odprtja razstav sploh ne omenjam, je vedno na en način podobno.

Ptiči podobnega, če že ne istega perja, pa to.

Skratka čez čas opaziš da ga, ali v tem primeru, jo sploh ne poznaš, a je kamor koli greš tam. Sploh ne samo ona, v resnici kritična masa. Sploh ne brez imena ali celo brezizrazna. Ne, nekaj njih se zapomniš, čeprav ni nobenega pravega razloga za.

Na primer, če je tam kera superca, potem lahko celo pozabiš kje si, kaj se pa dogaja pa itak, ker samo še o uni tam čez bluziš (sanjaš).

Seveda od karakterja in predvsem zmešanosti posameznika, sila odvisno.

Drugi tak je, če se kaj zgodi.

Na primer se koga zapomniš, ker je v vsej uni množici nekaj vprašal.

To je še največkrat na otvoritvi razstave ali okrogli mizi, ko na koncu voditelj vpraša ali ima še kdo kakšno vprašanje.

Seveda ga nimaš, ker ti je tako nerodno, tudi če bi ga imel, bi raje v tla gledal, ne pa tam pred vsemi nekaj spraševal in ne daj bože, tudi taki so, ki še nekaj povedo, da ne omenjam, da polemizirajo s povedanim.

Tisto si pod obvezno zapomniš.

Ker je pa ta?

Pa kva teži!

Pejmo raj k Amerikancu na pir, to zadnje samo v mislih.

Saj uno prej tudi, če ni poleg zares sorodna duša.

Potem so celo zgodbe, ko se nekateri nekaj sporečejo in iz tistega nastane kraval. Kot zunanji opazovalec seveda slediš in večinoma tudi beležiš, kdo je kdo, včasih pa še kaj je rekel.

Ali rekla, ta del nima veze s spolnostjo.

A vendar.

V vseh teh in še mnogih takih dogajanjih je vse eno množica, v kateri si zapomniš nekatere. Ene bolj druge manj.

Tiste bolj, celo tako, da na naslednjem dogajanju celo pomisliš, a dons je pa ni?

Se sicer potem čez čas pokaže da je, a zadaj.

Da je pa mirna in tiha je pa že itak po difoltu, ker o onih glasnih sem prej navrgel.

Eto, in taka je bila Vida.

Verjetno pridna miška, katera je pa le toliko zvedava, da sicer naredi vse naloge in zna vse kar se od nje pričakuje, u, teh sploh

ni malo, a ona hoče več in zato se udeležuje še ostalih izven šolskih dejavnosti.

Izgleda da se je podobno razvijala kot sam, ker od kar pomnim, se pravi še iz časov ko smo na čisto vsako pasjo povorko hodili, ker je bilo informacij tako malo, je bila tam nekje.

Potem jo je tudi začelo pigati, da je vsega preveč in je podobno postopala kot sam, ker potem na tistih točno določenih otvoritvah ali razstavah, ali okroglih mizah, ali hepeningih, performansih, je bila zopet tam, zadaj, čisto tiho in opazovat dogajanje na odru.

Sam se prištevam za tiste vmes.

Ja, mi je bilo vedno nerodno kaj pripomniti, po vprašanju ali ima kdo kakšno vprašanje, sem se pa obvezno prdušal tistim okoli, kva da težijo in pejmo raj na pir.

U, to pa skoraj obvezno.

Vse do tistega usodnega dne.

Oh, nič kaj usodno, a se sigurno bolje sliši kot samo do zadnjič.

Zadnjič je vsaj pri meni sila raztegljiv pojem. Seveda je lahko zadnjič, lahko je pa tudi vse ostalo, vse tja do veliko let je tega. Sploh ne prejudicira koliko časa je vmes, kakor tudi ne materije.

Verjetno je nekaj na tem da je bilo zadnjič, lahko pa tudi prej, ali celo pozneje.

Veze nima.

Ima pa da sem nanjo mislil ko sem hropel na Tosc.

Zdej.

Mislil.

No, tudi, kakor na vse ostalo. U, sem imel polno glavo vsega, a o ostalem kje drugje, sedaj pa o Vidi.

Namreč na tistem žuru, v resnici je bil po dolgem času še kar normalen žur, čeprav zadnje čase še to postaja diskutabilno.

Kaj pa je žur?

Kaj pa je normalen?

Kaj pa je normalen žur?

V tem kontekstu, pomeni, da seveda smo debatirali in diskutirali, zadnje čase so žuri samo še to, a ta je imel še nekaj primesi ali ostalin iz starih časov, kar pomeni da so bili celo vici in celo zezancije nekaj. Tisto kar smo nekoč stalno po dolgem in počez, kateri bo večjo neumnost povedal. Kot že na mnogih področjih povedano, sploh ne kar katero ampak v kontekstu. U, tisto pa zna biti sila razburljivo in večinoma tudi zelo veselo. Tako veselo, da te je celo trebušna prepona bolela toliko smo se smejali.

Te orto variante so samo še drag spomin, a včasih se vse eno malo na uno stran prevrne in na tistem žuru pred Toscem, je bilo malček tega.

Se ne spomnim kako se je končalo. Ali smo se samo še režali ali pa je zopet prevladala debata, ja o arhitekturi kva pa.

Zdej, kaj je Vida delala na arhitekturnem žuru tudi ni jasno.

Prvo kaj je arhitekturni žur?

V bistvu precej dolgočasno druženje arhitektov, ali vsaj njih ki mislijo da nekoč bodo, seveda so lahko tudi civili in največkrat so punce ali fanjtje od parov. Si tudi marsikdo svoje misli.

Asteriks bi rekel:

"Al su šašavi ovi arhitekti!"

Pol pa tam večinoma debate o kontinuiteti identitete svetovnih in domačih vplivov na ustroj zvezd in seveda SZDL ni mogel manjkati.

Včasih smo bili pa zares nemogoči.

Kva pa Vida?

Oh to je pa tko.

V tistih časih smo se že šli KIP. Sem že pisal, da nas je bilo par posebej zagretil in je v resnici kar samo ratalo.

A-ja.

Še nekaj je potrebno poudariti.

Takrat ga še ni bilo ki bi Plečkota hvalili, vsaj ne javno. Skratka še vedno so si talali Borbine nagrade za betonske grozote po bivši domovini (katere so trenutno zopet in (ker naj bi bile brutalizem (ta v tujini spet malček glavo dviguje) jest sm pa mislu, da je tko grdo zaradi socializma)).

Tako da nas je kar samo zapeljalo, da smo se priključili politiki. Ker je bilo potrebno obveščati o problemih prostora.

Ker pa ni bilo nikakršne formalne oblike razen SZDL in v tem primeru ZSMS, tam imajo pa komisije, če hočejo kakšno stvar pod preprogo pomesti, smo tudi mi ustanovili Komisijo za Informiranje o Prostoru, in to pri ZSMS, se pravi smo dobili prostore gor nad Kazino, takrat je Vika imela pisarno tam.

Ja, iz tistega se je marsikaj razvilo, a nisem hotel o tistem, ampak o tem, da smo imeli žur tam, ker so bili po vseh sobah ostali mladinski aktivisti in seveda so k nam na žur prišli, posebej ker smo se proti koncu precej razživali in čisto malo je manjkalo da ne bi normalen žur ratal, kar sem pa že opisal.

In tko se tam trudim slediti debati, na začetku celo malo provociram, da bi se bolj iskrilo, pivo teče kakor tudi še kaj, a se v tisti energiji pač nisem posvečal kaj in koliko pijem in kadim, ampak debati, in vse bolj in bolj tam eni, na drugi strani prostora, u matr je bla dobra.

Tako da me precej dekoncentrirala med debato, ker sem pa šibka osebnost, sem pa vse bolj zapostavljal debato, in vse bolj uno tam čez občudoval.

Pol pri rezgetanju sem jo malček zanemaril, a se je potem drugače razvilo, tako da ni bilo krize.

Je zabavala tam ene tri po tamalem.

Komot bi še četrtega, a se nisem mogel kar tako odlepiti od debatnega krožka, posebej ker sem jih sam sprovciral.

Sprovcira po pa gre.

To ne gre.

Kar pa ne pomeni da nisem bil z vse več mislimi tam na drugi strani.

Imela je oblečen puli, tak brez rokavov, oprijeto, da se je videlo skor vse. V resnici ne, ker so se taki puliji še kar takrat nosili, sicer ne množično, nenavadno pa tudi ne in je bilo vse zapakirano po predpisih, a eno so predpisi, drugo je pa domišljija in sam sem ene vrste profi pri domišljanju.

Oblečene je imela hlače, tudi za tisti čas nič nenavadnega a tudi po zadnji modi.

Slednjega sicer ne vem, ker nisem sledil trendom, pa makar bil oblikovalec, tam smo imeli pa cel letnik, ne samo po zadnji modi, še celo po modi ki šele prihaja, a se jim nisem dal voditi in sem bolj vsebinsko spremljal.

Ma, a nč ne štekaš?

Če je kera mela fajno, v čem je bila pa oblečena pa ne.

Pol na tistem žuru mi malček fali.

Pa ne da sem bil tok prbit da še zase nisem vedel.

To je že par let pase in celo pod nivojem, sedaj na arhitekturi pa celo zaničevano, sej smo ja tko pametni da še dihama lih komej.

A se ne spomnim, kako smo končali debato, če smo jo sploh, kako smo končali rezgetanje, če smo ga sploh, a sloniva na ograji Kazine, tam so se ponavadi hladili uni iz Marolta in ostalih plesnih tečajev. Takrat jih ni bilo, tudi dvorana kjer se je plesalo je bila prazna.

Občasno je prišel kdo na vrata balkona in ko naju je zagledal tudi takoj odšel. Se nisem posvečal, čeprav bi se mi lahko čudno zdelo da imava celo dvorano in balkon zase, če je pa nadstropje više še vedno precej njih.

Sva se sicer menila same trivialnosti, a se mi je zdelo da drhti. Bil je en tistih zadnjih poletno toplih jesenskih večerov, tako da jo zebsti ne bi smelo, a sem jo vse eno vprašal ali naj grem po kakšno jopo, gotovo jo kdo ima.

Ne hvala, od kje si pa ti?

Kako od kje?

Ja povej še ti kaj, do sedaj sem samo jaz govorila.

Povedala je da je pri komisiji za meddržavne odnose pri neuvrščenih mladincih, ali pa nekaj na to temo. Meni se je zdelo en malček nerazumljiva razlaga, a v tistih časih, če je kaj dišalo po politiki, sigurno ni bilo enostavno, ravno nasprotno, tako kunšno, da še uni niso razumeli, kateri so take okoli trosili.

A na to smo bili že navajeni, tako da mi je prav prišel tisti moj, pri enem not pri drugem ven, ali selektivno naglušen.

Povsem podzavestno. A se ni dalo drugače, če bi se še z vsebino tistega bavil, ne bi preživel.

Na začetku, ko sva prižgala prvo cigareto, kjer se je videlo da ni zaresna kadilka, a se je trudila da ne bi kašljala, se mi je zahvalila, da sem jo rešil, pa tudi tistega dela nisem razumel.

Rešil pred kom.

Mogoče unimi katere je zabavala cel večer, pa tudi tisto se je kar samo poklopilo.

Verjetno sem šel na wc ali samo na čik, čeprav kar se slednjega tiče težko verjetno, ker smo med debato stalno vlekli, med zezancijo pa še cugali.

Mogoče sem pa res šel na čik.

Kapaveš?

Veze nima.

A tam na hodniku, mi je priletela skoraj v naročje, tako se ji je mudilo okoli vrat. Me je prav prestrašeno pogledala, se ozrla, me še enkrat pogledala, me prijela pod roko in sva prav počasi stopala po stopnišču v smislu, ali imam cigaret, pa prižiganje, tisto ko se pogleda srečata tam na vmesnem podestu.

Se v istem trenutku pripodijo trije na vrh stopnic, a se tudi ustavijo, kot bi jih nevidni zid zadrževal, tamala me pa zopet prime za laket in nadaljujeva v nadstropje nižje v plesno dvorano in preko nje na balkon.

Ko se zmeniva okoli generalij.

Ja, da je iz ekonomskega faxesa, stanuje v Šiški, mama je samohranilka in se ne štekata najbolje.

Da sem kar sem, ne bi sedaj tu ponavljal, saj ti je menda že vse jasno kaj.

Gledava usihajoči promet, menda je okoli 22h, takrat je še kar kaj akcije, a se ne da primerjati z prometom ob 14h.

Me prosi da jo pospremim do avtobusa. Kar z veseljem storim. Danes je zares dražestna. Take sploh ne poznam. Ko se je predstavila, sem povezal da je to una, katero podzavestno spremljam že par let, na vseh mogočih koncertih in krajih in da se ji podobno razvija kot meni, kar ji tudi omenim.

Se samo nasmehne, ko vstopi na lnko pred pošto.

Vmes

Meni se je takrat mnogokaj dogajalo, kar je pa več ali manj opisano.

Samo kot ilustracija, da me je sicer Vidina silhueta na zadnjem steklu avtobusa precej pritegnila, a sam mislim, da je kaj z filmi. Namreč ta prizor, se kar uporablja v najrazličnejših [filmih](#) in žanrih. Sploh ni vezano na limonade in ljubavne romane, kar se je utrnilo malček.

Ma tisto, ko jo pospremi na avtobus, kar bi nakazovalo na prelomnico ali celo konec filma, ja, nekateri se tako končajo, da un gleda štange na busu, ona pa hodi med njimi, vse tja do konca avtobusa in potem se oddaljuje naslonjena na zadnje steklo. Potem je od scenarija odvisno, ali dvigne roko, ali kot v mojem primeru, samo pogled uperjen vame, kar se sicer ne vidi, a si predpostavlja, ali so pa že napisali ker je špilov, pa tak, pol ko so montažerji in tajnice večinoma ni več slike, samo narod odhaja iz kina, a tistega že nihče ne čita.

Tisto ni bilo povsem jasno.

Ali je samo kičast skomin, al je pa celo nekaj na tem.

Ma, na tem, da sem jo zacahnal, sicer ne vem v kakšni konotaciji, a to drugo zaradi vsega ostalega.

To da me je lih ena na čevelj dala, na drugi strani se pa tudi nekaj kaže, a je še tako v luftu, da težko rečeš, da se nekaj kuha.

Tako da nisem vse odvrigel in letel raziskovat kako in kaj.

Se ne spomnim točno, a po moje smo se dobivali enkrat na teden tam v Kazini v drugem nadstropju, tam nad plesno dvorano. Zdej, če je bilo kaj nujnega tudi vmes, a tako načelno pa ravno nekaj takega, lahko pa da se še to nismo, ker je po svoje precej butasto, če preživiš dan z sotrpini pol se naj bi pa z istimi še tam na nekakšnem sestanku v Kazini dobil.

Kar med ostalim se zмениš pa je.

Zelo verjetno, a je tudi tu odvisno od razvoja dogodkov.

Kot že povedano smo se na začetku bolj med sabo dobivali in je šele s časom nastalo, da so nas začeli spremljati tudi ostali. Takrat je že malo težje med potjo zrihtat, a se da, v tistih letih smo sila fleksibilni in v resnici ne bi smel biti problem, če bi se le hotelo.

Tam se potem tudi take pojavijo.

Zakaj pa?

Potem je pa potrebno imeti odgovore.
Odgovore je potrebno sprejeti s konsenzom, skratka se dogovorimo kaj hočemo in potem ni daleč da je celo nekakšen sestanek.
Kar se mene tiče raje pri Amerikancu, a se niso vsi s tem strinjali, ker potem zna postati tudi precej neresno, pač odvisno od količin piva.

Lahko je pa bilo da smo bili že tako daleč, da smo morali glumiti komisijo pri ZSMS in potem je bilo verjetno tudi pričakovano da se dobivamo v uradnih prostorih, v tistih časih v Kazini na vrhu.

Zakaj vse tole?

Ker sem mi je zares veliko dogajalo, pa sem na naslednjem sestanku prvo pogledal po ostalih sobah, če ni tam?

Ja, Vida, kera pa?

Ni je bilo.

Pa sem pregledal vse prostore, tudi spodaj, kjer je bilo začuda ogromno naroda, nekakšen zaključni, al pa priprava na zaključni plesni nastop.

U, so ble ene [fajn](#).

Tam se je dogajalo, v resnici ne vem kako reči, ker sploh nisem vedel da se tudi take gredo, jazz balet, pa kar koli naj bi to pomenilo.

V resnici ne omembe vredno, razen da nisem pričakoval, tam med folkloristi tudi take v [pajkicah](#), pa povsem oprijete majice, da se je bilo prav veselje tam motati. Tako veselje, da sem celo pozabil kaj se grem, a ne za dolgo.

Ko so prišli v narodnih nošah, mi je bilo takoj jasno, da je ni.

Ja, Vide, kera pa?

Ostalih pa kolikor si hotel, vseh možnih oblik.

Sploh pa zakaj pa bi bila?

Zakaj jo pa sploh iščem?

Kaj pa sploh hočem?

Pojma nimam.

Tako da.

Kar biu sm.

In se prepuščal vsem ostalem.

Zdej.

To je tko.

Ne da nisem nikoli pomislil na klepet na balkonu.

Še če sem šel čez Zvezdo, še preden sem zagledal [balkon](#), sem se že spomnil.

Njenega profila, zmedenih izjav o realijah. Cigaretnega dima med njenimi ustnicami. Da ne omenjam odhajanja avtobusa. Tisto mi je pa še kdaj drugič na misel hodilo.

Pa spet brez nekih zvez ali asociacij.

Včasih se mi kakšne take dogajajo, na primer, ko si zavezujem gojzarčke. Takrat se redno spomnim na, ne bi sedaj u detajle, a

kar sem hotel podati, tisto sploh nima nikakršne zveze z zavezovanjem gojzarčkov. Mogoče celo vse ostalo samo to ne. A se je nekako usidralo v podzavest in se prilimalo na šnirnce na gojzarčkih.

Tu še nisem imel tika. To je tisti nervozni gib, nekateri jih imajo večkrat, nekateri nerazpoznavne, a se zaradi nervoznosti osebe, ponavljajo gibi.

Nič od tega.

Povsem brez konteksta.

Pa vendar, občasno sem se pa vse eno spomnil.

Pa, ne da sem iz tistega kakršno koli krizo delal. Vse ostalo, samo tega ne.

V resnici me je begalo, če imam polno glavo ostalega, da je še prostor za takole nepomembnost.

Pol pa naslednji teden, naslednji sestanek, se pravi po koncu, a gremo še na pir u [Rio](#), pridem prec sam neki pogledam. So šli počasi dol, v vročici debate, sam sem pa zopet nameraval pregledati, če ni slučajno tu nekje.

Pa me je že takoj v prvi sobi, v katero sem vstopil in videl da je ni, sem mislil brez vsakih stikov, ustavil tam eden. So sedeli po mizah, ene 4je, al pa pet, nisem štel.

In pravi:

"Ne hodi več, smo se skregali.

Kdo?

Vida.

@@@ kdo?

Una katero si pred 14 dnevi obdeloval na balkonu.

Kdo?

Ti."

Sem hotel še kaj dodati, pa razen nadalnih @@@ nisem skupaj spravil.

Še trenutek počakal, se pravi nisem vedel, kva pa zdej, a je kriza, a bo konflikt in izvalio:

"Uredu."

In odkorakal v pričakovanju da se bo kateri, če ne vsi za mano zapodili, ker sem jim v zelje skočil, pa še vedel nisem da je to to.

Nč.

Kr biu sm.

Naslednji teden je minil v intenziteti ostalih dogodkov, v takih letih se ti toliko stvari godi in to na enkrat, a takrat še misliš da jih obvladaš in to sploh ni problem. Je pa res, da zato ne pomisliš na kaj drugega.

Vsaj ne velikokrat.

Vsaj ne stalno.

Mal pa vse eno.

A potem ni zrenje skozi okno, ali celo v steno, kar je ob katerih drugih prilikah, prisotno.

Na naslednjem sestanku mi je bilo že fejest odveč in sem napovedal da je čas, da mladiči prevzamejo, a o tem sem že pisal.

Že res da sem imel občutek da psi lajajo, karavana gre pa dalje, zares smo malo v temo brcali, a kakor že povedano, se pa zato čeliči osebnost.

Saj nekaj je na tem, čeprav ne prav veliko in v resnici sploh ni pomembno za razvoj povprečnega, v tistih časih samo še občasno, mozolarja.

Je mama rekla, da preveč pomfrija jem in imam zato občasno mozolje.

Občasno zato, ker solato tudi in jih ni zato toliko.

Da bi me pa minilo, kar je bilo počasi pričakovati, pa ne, nekateri smo malček počasnejši.

Pa ni bilo samo to.

Tisto, katera me je tako brutalno na čevelj dala, sem kar uspešno prebolel. Vsaj na ven se mi ni veliko poznalo.

Mogoče je bilo vse eno nekaj v zraku, ker tista katere se je disntala pa se ni in ni hotela omehčati.

Tako da me je kar begalo in mi mnogokaj ni bilo jasno.

Ali je tu prostor za tretjega?

A sploh kaj je?

Nič ni in iz te plati pač ne bi smel biti problem.

No, pa je bil.

Življenje sploh ni tako enostavno.

Al pa sam kompliciram, tam kjer ni kaj komplicirati.

Tako da.

Sem zbral vse ostanke korajže iz vseh kotičkov duše sem jo napraskal in se napotil direktno v tisto pisarno, kjer so imeli sestanke komisija za

in to sploh ne po naslednjem sestanku, ampak med tednom, pa še to dopoldne.

V resnici sem šel mimo Kazine, ob pogledu na balkon malo zasanjaril in namesto mimo zavil skozi glavni vhod.

Zakaj pa bi kdo bil v tisti pisarni, če pa že zakaj pa ravno oni, verjetno imajo sestanke, tako kot mi samo zvečer, podnevi se pa vse kaj drugega tam dogaja.

In se je.

Je bil tečaj španščine in to sploh ne mali. Zakaj se pa toliko ljudi to uči. Ne rečem nemščine, francoščine, angleščine, še celo ruščina bi znala kdaj prav priti. Španščina pa samo če misliš taj greti.

U, matr a jih gre toliko v špansko govoreče dežele. Tega pa sploh ni tako malo. U, te zanese še v južno Ameriko, če ne paziš.

To in take premišljujem, ko čitam oglase na oglasni deski in obvestila na vratih. Je bilo polimano skoraj po celem. V resnici nisem vedel kaj čakam, a sem vse eno nadaljeval.

Že ko sem se povzpел po stopnicah sem videl, da na klopi na drugi strani hodnika sedi en, a ga nisem zares pogledal, pač še ena

izgubljena duša, ka pa mene brigajo takele zgube in nadaljujem v že opisani maniri.

Pol mi je zmanjkalo materiala, sem pa še malo okoli pogledal, če ni še kje kakšna oglasna deska, da se še njej posvetim, al kaj, a sem tudi takoj ujel pogled une zgube, ta me pa takoj po tistem pogledu pozdravi.

Se je izkazalo da je en iz une klape in čaka da bo konec tečaja, ker mora iz omarice vzeti gradivo, potem je bila daljša razlaga vse v zvezi s tistim gradivom, pa ne bi sedaj u tanane, a ko konča razlago tudi takoj vpraša, ali jo večkrat iščem?

"Koga?

Vido.

@@@!

A ti dam njen telefon?

@@@? Ja, a maš?

Seveda, saj smo se leta družili.

Škoda da je tako izpadlo.

Kaj pa je bilo?

Saj si bil tam.

Ja, ampak razumel pa nič.

Koko, če si nam jo pa speljal.

Kdo?

Ti.

Koga?

Vido.

A dej ne zezi, mal sva klepetala, pa nič takega, večinoma samo na splošno."

Pol sva bila pa tiho.

Ravno ko mi napiše cifro se iz učilnice usujejo udeleženci v veselem rezgetanju, nekaj celo v španščini, al pa nisem štekal kaj bi lahko tisto bilo.

Ko so se zadnji porazgubili po stopnišču sem zaštekal da une zgube ni več.

Verjetno je že kopal po omarici in sem jadrno izkoristil trenutek miru in jo tudi sam ucvrl po stopnicah.

Ka pa veš kakšna zgodba je zadaj.

Jest da sem jim jo speljal?

A dej, dej, tle gor se used, pa boš Benetke vidu, bi pokazal figo pred kakšnimi 10 leti, sedaj sem si pa samo mislil, ko sem zavil skozi vrata proti Titovi.

Takrat se ji je tako reklo.

Ja, Titovi, amiš da Vidi?

Klic

Je kar trajalo.

No, teden zagotovo, mogoče celo 10 dni, se ne spomnim, a se mi je vleklo, tako da je bil že cel mesec, po občutku, da je nisem videl.

Mislil pa vse več nanjo, še celo, med tem ko sem se s pričakovanjem ukvarjal, kar me je pa še bolj begalo.

A sem kaj bolan?

Tole pa ja ni normalno.

Se ukvarjaš tam z eno, za katero misliš da je krvavo resno in se trudiš in napeljuješ, da bi bila mežena, po pa tam, med tem ko hodita čez Rožnik, tam nekje v širini s šišensko skakalnico, Drenikov vrh približno, med tem ko ji razlagaš nekaj, sicer strokovnega, pa vendar, mislim na Vido, kje neki stanuje, če je šla z enko je mogoče šiška, čeprav lnka vse tja do Vižmarij pelje. Mogoče od tam še pol ure u breg.

No, na tisti troli je imel dodano tablo v garažo, tako da je verjetno tu nekje, al je pa potem še uro pešačila do Šentvida.

Kapaveš?

Kakor me je begala, me je pa po drugi strani vse bolj zanimala. Verjetno zaradi firbca.

Ja, sigurno je samo zvedavost.

Saj ni tko dobra baba.

Do zadnjič je sploh nisem zacahnal, pa se mi zdi da je od vekomaj tu. Sicer ena druga, ker tisto rihtanje zadnjič je bilo pa zares profesionalno.

Sem že v srednji pogruntal, da se z šminko da narediti čuda, ja pa še svetloba mora biti prava, pa je ne spoznaš, čeprav si bil zraven, ko smo jo štimali.

Kot prerojena.

A tisto je ena druga fora.

Tistega se zavedaš.

Sploh gre pa za imidž (image).

Ene se iz političnih nazorov ne rihtajo.

Tudi sam sem malo na to stran.

Čeprav je bolj lenoba, ker se mi ne ljubi.

Če bi imel sredstva, pa ne vem, če ne bi kdaj kaj gizdalinskega nase dal.

Na, srečo še nisem imel te sreče in potem ostane bolj uno na drugi strani, saj je brez veze in to delajo samo praznoglacvi pa take.

Za Vido sem do zadnjič mislil, da je na uni strani, da je rihtati se čist mim. Rezultat je, da ima zato manj občudovalcev, a ene celo tako nastavijo, da so še občudovalci mim.

Tu, jim ne morem dati prav.

Seveda se zavedam da prvi vtis ni naj pomembnejši, a da ni pomemben pa tudi ne.

Seveda je.

To se najbolj opazi na Miklošičevi ob 15h ko vsi letijo nekam.

Še največkrat na cug, ali pa vsaj na trolo.

Veze nima.

A v tisti množici prerivajočih, težko opaziš kero brezizrazno, neopazno, nezrihtano.

Zato pa toliko bolj une, nekatere zares znajo in nekatere se celo zavedajo, u tiste pa še na tej strani ovinka, preden jo zagledaš, pol ko greš pa mimo, ti pa kar samo glavo obrne.

Žvižgal nikoli nisem za fajnimi.

No sem, a sem jo poznal in je bila v resnici zezancija. Da bi pa tam v množici kero obžvižgal to pa ja samo šoferji delajo, torej čist mim.

Jih pa v kar kaj primerih razumem.

U, če bi bil tak, bi ji tudi sam zažvižgal a nisem, po pa je kakor je.

Ok, nima veze.

Pri Vidi sem šele zadnjič povezal da je to ista oseba, ker bila je zrihtana, kot še nikoli, tako zelo, da mi v začetku sploh ni bilo jasno, da je to una.

Zdej.

Vida sploh bi bila ena unih baročno razgibanih veseloiger.

V osnovni smo takim rekli spred dila, zad pa ploh.

A to je takrat precej pogost pojav, ker ene pač preHITEVajo ene pa zaostajajo.

Moja Maja je bila precej dolgo, ne vem če ne do konca skupnega bivanja iz ploščate množice. Pa se nisva kaj veliko na to temo sekirala. Meni je bila tanajboljšmožnofajna, a tisto so eni drugi vatli.

Pol čez par let na Koleziji, je prišla pa čist ena druga. Pravo nasprotje osnovnošolskih dimenzij in je takrat prekašala vse do takrat.

Pa to še niso bili časi, da bi kaj umetno napihnili.

Kar zgodilo se je.

Verjetno so se ji hormoni nekje zataknili in so potem ko je plusnilo čez rob, toliko bolj učinkovali.

Ok, nima veze.

Ima pa da so to eni drugi vatli in pri Vidi je bilo tistega obilo. Seveda pol ko se je zrihtala.

Ne glede na vse deske, je bila ena bolj privlačnih v tistih časih.

Ne vem če ne celo ful seksi, kakor se temu danes reče, pa magari ne imela nobenega od zaukazanih atributov.

Po pa tam v kanuju na Ljubljani, ali na kolesu proti Iškemu, ali na Grmado po plezalni, seveda samo če sem sam in v tistih časih mi je precej pasalo samemu iti, potem pa tam sredi tistega razmišljam, kakšna zgodba je zadaj?

Da sem jim jo speljal.

A ni tale hudo teatralična?

To bi pričakoval od mladincev iz gledališke skupine, ne pa tam eni ki poizkušajo rešit svet na osnovi ekonomskih odnosov.

A dej, dej.

Čisti podn, ti povem.

Tako da

Nč, kr poklical sem jo.

"Dober dan, Andrej tuki, iz Vido bi rad govoril.

U, si pa rabil da si poklical, sem bila prepričana da ne boš.

@@@. Prosm? Kva je blo?

Mi je Matej povedal da ti je dal mojo številko in sem potem cel teden kot na trnih čakala in ravno ko sem se prepričala, da je brez veze in eto ga, se pravi eto te."

Pol je bil pa kurcšlus.

Sploh nisem vedel kaj naj rečem, tako da sva molčala ene pol ure, no, ene 10 minut, ampak ziher dalj kot minuto, sem že mislil da me muči, kar cvrčalo mi je v možganih, ko sem preigraval vse variante, pa mi ni nič uporabnega prišlo na misel, vsaj ne da bi izpadlo dokončna polomija.

Pa je zlobno tišino pretrgala sama.

"A greva jutri na kofe?

@@@.

Sedajle pomivam okna in me bo mama okoli ušes, če zopet ne dokončam.

@@@.

Še vedno nisem izustil nič uporabnega.

Saj če nimaš časa, pa kdaj drugič. Upam.

Ne, ne, ja, ja seveda imam čas, u, super.

Jutri pred Konzorcijem ob 13h, ali se ti izide?

Seveda, bom že ob 12h tam.

Ne zezi se.

Mal se pa moram.

Živjo.

Živjo."

Že med klicem, ko nisem našel besed, sem se z čelom naslonil na aparat, da mi je vsej malo hladil vrelo čelo. Klical sem iz [govorilnice](#) na Tromostovju. Tak rdeč kovinski aparat na steni, imenik precej raztrgan, a še v pravi formi, imeniki so bili kar na udaru. Govorilnica dvojja, taka iz pleha.

No, steklo v aluminijastih profilih.

Kauca

Sem mislil, da me bo na hitro odpikala. Verjetno mora samo pojasniti zadnjo situacijo, da si ne bi kaj po svoje predstavljal. Pa spet.

Zakaj pa?

Kdo pa sem, da je potrebno meni razlagati?

In tko.

Kapaveš?

Pol.

Pol sva pa hodila in hodila in hodila, pa še hodila, seveda se vmes ustavljala, kaj pokomentirala, srečala koga, pa je potem še iz tistega ratała zgodba in seveda sva šla na kavo.

A ne samo to.

Po kavci sploh ni rekla hvala in adijo, ampak sva potem tam pred kavarno [Petriček](#) klepetala. Se je kar samo nastavilo da sva prehodila mojo klasiko, Tromostovje, Šušarski, mimo glasbene akademije. Tam klepetala in potem počasi nadaljevala mimo Pavle, po skriti gasi, se ne spomnim kako se ji reče (Reber), na moj razglednik, po Mačji stezi na grad. Iz Šanc na Prule, od tam mimo Križank proti Cankarju. V Tivoliju mimo bajerja, do Cekina. Mimo moje klopce, na Drenikov vrh. Na Rožniku pojedla presto in kokto. Po mraku do skakalnice. Dol do Vodnikove domačije.

Preden je rekla živjo se vidiva, mi je povedala da je sredi Šiške njiva in mi jo kdaj pokaže, če se še kdaj srečava.

Petriček

Tu sem očarano strmela v risbe po steni. Bile se obešene okoli in okoli, ne večje od a5, a v [paspartuju](#) in lesenem okvirju, menda da tuš in akvarel, prizori iz savane. Verjetno jih je narisal arhitekt, kateri je takrat opremil takrat še slaščičarno Petriček. Mama sicer pravi, da sem bil prav tečen, ker sem se rinil med stoli in so se morali gostje umikati, ker sem vedno naredil popoln obhod okoli vseh slik.

Tega prerivanja se ne spomnim, se pa spomnim risb, te so me pa zares fascinirale in mi je prav žal, da jih ni več in je prejšnjo opremo zamenjal moderen dolgčas.

V resnici ni moderen je pa moden. Sedaj vsi rišejo kvadratke in medeninaste kroglice in je ene vrste katastrofa. A to je vedno kadar interpretirajo interpretirano.

Če je avtor naredil nekaj na meji, sicer genialno, včasih celo brezčasno, potem pa tisto kopirajo ljudje brez duše, potem je velikokrat povsem mim in tale sedanja oprema je tipični predstavnik oblikovanja brez duše.

Ja, pa torta je bila tudi dobra.
Tudi te se spominjam.

Sedela sva gor na balkonu.

Tam je bilo malo bolj mirno, verjetno sva si oba želela malo miru, ali se mi je pa samo zdelo.

Kapaveš?

Zamudila je.

To mi je sedaj že dolgo jasno, da pupe to zanalašč, da ja ne bi sama čakala.

Se je sicer ven vlekla s trole, a to je kaj prozaičen izgovor, saj ga sam redno uporabljam. Če bi šel 10 minut prej sploh ne bi bilo krize, razen, da bi se lahko zgodilo da pridem prehitro.

Tisto je pa res od trole odvisno.

Trole se ravnajo po Murfitovih zakonih.

Če greš točno, potem je seveda pol ure ni. Če greš pa 10 minut prej, ziher je ziher, pa takoj pride, da ne omenjam, da potem sploh ni gužve, promet je redek in kot zakleto so same zelene. Ti povem da to zanalašč delajo, samo zato da te jezijo.

Se je kar muzala ob mojih nebulozah, med tem ko sva hodila skozi pasažo pod Namo.

Zasvetile so se ji oči, ko je skočila iz avtobusa. Al se je pa meni tako zdelo, a je izgledalo da sva oba vesela da se srečava. Seveda nisva tega pokazala, ja ne moreš nekomu skočiti okoli vratu, pa magari se točno tako počutiš, ka pa veš kakšen norc je, tako da na varnostni razdalji.

Ne nisva izvedla tistega butastega prvega srečanja ko ne vesta kaj bi, ko ne vesta kako bi, ali greva tja, ali sploh greva, ne daj bože da odgovori, vse eno.

Kako vse eno, a naj sam prevzamem odgovornost za smer, kaj pa če ji ne bo všeč, potem bo pa takoj kriza, sej si ti hotu tja, po pa je kakor je.

Ne, kar odkorakala sva, kakor da sva utečen par, kateri točno ve kaj hoče in kam, kako še ne, ker nisem vedel na kateri strani naj hodim, a se je ustavila pri plakatih za kino, tako da sva potem takoj premlela a je fajfn film, a zna un sploh igrat in tko.

Na drugi strani pasaže sploh ni bilo vprašanje, kaj pa sedaj, a gor v Tivoli, ali dol na Tromostovje, samo preko ulice v Petrička.

Po torti s kakavom, oba sva naročila to, u moj tip, sem si mislil, ko bi moral vprašati, ali boš še kaj, ko se je pričakovalo, da odideva vsak svoji usodi v naročje, saj razen vljudnostnega pogovora, ni bilo pričakovati kaj več, na prvem zmenku, je še toliko neznanek, da ni da bi prehiteval, ne glede na vso pozitivno energijo, ko bi jo vsaj za roko prijel, če ne še objel in ... , se je zresnila, kakor bi nekakšna senca padla ne njen obraz in vprašala:

"Verjetno hočeš vedeti kaj je bilo tisto zadnjič?"

Pa več kot @@@ nisem skupaj spravil.

V resnici se mi je zdelo da nama še kar dobro gre. Da sicer ni ne vem kaj, a bi lahko bilo, kapaveš in pustimo življenju vrata na stežaj odprta, pa take.

"Zadnjič sem se počutila pičkoidno.

@@@? Kava si se?

Fukotožno!

@@@ nč ne štekam.

A tebe nikoli ne razganja. Se nikoli ne počutiš kurbirsko?

Prosm?"

Mane pa občasno povsem zmeša.

Sicer ne obvladam in se do sedaj ni ne vem kaj zgodilo, a občasno sploh ne dohajam.

Tako tudi zadnjič. V resnici sem se čisto prvič kurbirsko zrihtala za javnost. Ja, doma se afnam, kadar ni mame, nje pa veliko ni, ker je dežurna v bolnici, tako da se afnam tam v kopalnici, u iz tistega se marsikaj razvije.

V javnosti večinoma glumim, povsem nezainteresirano za take športe. Večinoma tudi tako mislim in ne samo to, trdno sem prepričana, da so moški čist brez veze.

Potem pa pride, ne vem od kje, kakor da nisem jaz, in se mi misli odpeljejo v nepredstavljuje kombinacije.

Zadnjič sem pa prvič zares.

S tistimi iz komisije se poznamo menda že od vekomaj. Kaj pa vem. Enega iz vrtca, drugega iz osnovne, tretjega iz srednje, četrti je pa sošolec na faxu.

Pa do zadnjič nisem nikoli mešala prijateljstva s telesnostjo, še z ljubeznijo ne. Sem bila tudi prepričana, da me tako jemljejo in da pri njih pač ne bo problem, saj smo prijatelji od vekomaj in se razumemo in štekamo in sploh smo na isti špuri.

Pol ko sem pa tam glumila kurbico, sem bila pa precej presenečena, kako hitro so se vžgali. Sem mislila da je samo zezancija, pa so se en za drugim tako razvneli, da je v trenutku izgledalo da ni poti nazaj.

Zgrabila me je panika, ker je dejansko bilo v zraku, ali naj bi z vsemi seksala ali samo z nekaterimi. Glede na mojo paniko bi potem bilo celo posilstvo in mogoče celo grupno, ka pa veš?

Sem jih zvabila na vaš žur, sem mislila da se bodo unesli ob tolikšni množici, pa so kar rinili vame..

Sem si neskončno želela da bi me objel.

Kdo?

Ti.

Ker sem te gledala med tem, ko so mu uni vse bolj težili, vi ste se pa neobremenjeno razživelili v mladostniških nesmislih in mi je taka scena predstavljal višek neobremenjenosti.

Tako da se mi je potem kamen odvalil od srca, ko sem se skoraj zaletela vate, ko sem bežala pred unimi mojimi žrtvami.

Potem se je precej dobro izšlo, ker jih je pogled nate odvrnil, tudi potem ko so hodili na balkon gledat ali sem še s tabo.

Še na avtobusu ko sem te gledala, ko sem odhajala sem se tresla od strahu verjetno. No, mal zrajcana sem tudi bila, sem si potem doma pod kovtrom priznala.

Kar sapa mi je vzelo.

Še svojega famoznega @@@ nisem skupaj spravil.

Med tem ko sem plačeval naročeno, tiste trenutke, ko čakaš da bi blagajničarka seštela in izdala račun, glede na to da so blagajničarke hitre kot strela pri računanju, tu je pa itak bila blagajna, na knofe, samo za račun je bila ročica, katero je zavrtela odtrgala listek in mi ga podala, skratka samo par sekund, a v moji glavi je vrelo, u matr, kva pa zdej, a jo naj pred vhodom samo še pozdravim in se najina zgodba, konča, pa se še začela ni.

Tako da.

Tako da sva stala tam pred vhodom v kavarno, trenutki so šibali 100 na uro, je izgledalo, da je to to in da bo samo še živjo, jest grem sm, ti pa ke, je gledala konice čevljev, verjetno vdana v

usodo, ka pa vem, v meni je pa divjal cunami, potres, katastrofa, apokalipsa in kar je še takih, tako da, nč kr reku sm:

"Si me povsem spodnesla s tem stališčem okoli seksa. Pri meni je to precej bolj predvidljiv proces. Ja sanjam kaj vse ne, tako da se včasih vprašam, od kje mi take sanje, a so intenzivne, tako da ni vse mimo.

Ampak zares, se pravi v javnosti, u matr, to se pa nebi upal, vsaj priznati ne, če bi si že kaj več."

Stojiva in se gledava, ne veva kaj bi, ali nadaljevati druženje, tako orto začetek, je redko možen, bi pasala vsaj par dnevna pavza, da se premisli, zdinsta, pa še ohladi, ker nobena župa se ne poje tako vroča, kakor se skuha, a ni samo to.

Ka pa če je potem konec.

Zase vem da ga nočem, kaj pa hočem pa tudi ne, tole je bilo malček strašljivo, pa magari so se tudi meni zgodile nepredstavljive, a tisto sem požrl kot eksces, ne pa normalo, tako da me je zares pokosila, čisto mehke noge sem imel.

"O, živjo kva pa vidva tuki?"

Vpraša Ula, katera gre tudi v Petrička, ker ima randi z svojim izbrancem.

"A sta vidva skupi?"

In zraven prav poredno gleda.

"Ne, ne, sam na kofe sva šla."

Istočasno izgovoriva, se pogledava, nasmehneva in potem neobremenjeno odpraviva Ulo, ter nadaljujeva počasi dol po Čopovi. Gledava izložbe, gledava naju v odsevu izložb. Se gledava tudi brez izložb.

Klepetava o vsakdanjostih.

Kar kamen se mi je odvalil od srca, ker nadaljujeva, kot da bi lahko še kaj bilo.

Potem sva precej neobremenjeno nadaljevala o vsakdanjostih, kaj, kdo kje, komu, zakaj, pri komu, s kom.

Svojega dela ne bom ponavljal, saj že vse veš, ona pa pravi:

"Mati so hoteli da se na ekonomijo vpišem."

Če bi bilo po moje, bi raje študirala umetnostno zgodovino, a se strinjam z materjo s tistim potem nimaš veliko početi, z ekonomijo, če nisi ekstraneroden, je pa skoraj vse možno.

To je sicer en zguncan pojem, a moj foter, kateri naju je zapustil pred par leti, je ekonomist in kar se materialnega tiče mu gre zares posebej dobro, še posebej če primerjaš z mamo, katera skoraj vse narobe naredi.

Ma, ne vse.

A kadar se loti izboljšanja materialnega stanja, na primer vlaganja v piramide, potem še tisto malega kar je prišparala izgubi in potem prav pohlevno zopet tolče nočne, so dosti boljje plačane, da plačuje posojila.

Sama se nisem kaj ekstra zasekirala zaradi fotrove ločitve, ker že prej ni bil skoraj nikoli doma. Smo sicer imeli vsega v izobilju, a ljubezni pa že dolgo ne, nekakšen status quo položaj, tako da je

potem izpadlo celo olajšanje, ko se je le opogumil in obelodanil da ima še eno družino.

Imam polsestro s katero se prav fino štekava, čeprav je ravno končala osnovno, a jo podobno razganja in ji potem razlagam kako bi morala, tisto kar meni ni uspelo. Tamala ima prav v redu postavo in bi lahko delala kar bi se ji zljubilo, kar nam ploščatim ni dano, a še ni v tem letih da ne bi obvladala hormonov.

Bo že še vidla, ko pride cajt.

Z njeno mamo imava zdrav sovražen odnos. Se fino izogibava slehernemu srečanju. Naju pustijo pri miru, ker na začetku, ko si je fotr predstavljal, da naj bi bila moja prijateljica je malo manjkalo da je nisem zlasala, tako sva si pa povedali, kaj povedali, kričali sva tako, da nama dajo sedaj mir.

Od fotra ne pričakujem nič, čeprav se trudi iz petnih žil, da bi vsaj omilil krizo katero je zakuhal. Malo ga tudi izkoriščam, pa še fajm se mi zdi, če mu katero zabelim.

Mama me sicer pregovarja, da bi lahko bila bolj pozitivna do njega, če ga že razumeti ne morem, a menda že za časa ljubezni nista imela prav fatalnega odnosa.

Bolj sta se tolerirala.

Kapavam?

Sama si ne predstavljam ljubezni brez strasti. Če te ni, potem tudi ljubezni ne.

Tako da, ja sem imela par fantov, smo doživeli marsikaj, pa spet, ga ni bilo ki bi me fasciniral. Da bi ga pa tolerirala, pa tudi pod slučajno ne. Dokler me ne zagrabi, raje nič.

Potem se mi včasih malo odpili, verjetno če bi imela pravega, si predstavljam da ne bi, kapaveš, mogoče pa tudi, a do tam moram še priti.

Kapati?

Kaj jaz?

Kaj se pa tebi dogaja?

Zdrdram najnujnejše za pozitivno spoznavanje.

Ni bila navdušena nad mojim fiskulturnim delom.

V hribe ne hodi. S kolesom jo preveč rit boli, veslala pa še ni, ji moram pokazat.

Čeprav dvomim, če tistega prej ne dojema, bo to še težje.

Kapaveš?

Koliko punc si že imel?

Povem samo ta zaresne, tiste kjer se je samo iskrilo preskočim.

Potem sva tiho ko špancirava od Tromostovja proti Šušarskemu. Sem mislil, da sem kaj takega rekel, ko nadaljuje.

Veliko več kot sama.

Kako, saj imaš ti probleme s spolnostjo.

Ja, a moja je namišljena, tisto zadnjič je bilo čisto prvič, pa še takrat, na srečo, ni nič bilo.

Ti pa vse zares.

Tega sama sploh ne poznam.

Da bi se igrali biti poročen. Pa tašča in babica, da o psu ne razpredam.

Meni se ni še nič na zares zgodilo.

Ja iskrilo se je, tudi tolerirala sem ene tri, a še do ljubezni nismo prišli.

U, to ti zavidam.

Tudi sama bi rada doživela kdaj, zrenje v oči polne zaupanja.

To bi znalo biti fino, da ni prvo seks, potem pa mogoče še pica, al pa kino. To da je češnja na torti, to ti pa zares zavidam.

Sloniva na ograji šušarskega in zreva v globino zelene duše.

"Saj lahko poizkusiva."

Dej ne seri.

Zato ker si v vmesnem obdobju, pa naj bi te tolažila. To je še slabše kot, niti ne vem kaj.

Kot sem že navrgla, ne mešam prijateljstva z čustvi. Pri tebi se mi zdi, da te od vekomaj poznam in sedaj ko se pogovarjava, me precej preseneča, da nisi zbežal, ko sem s tako temo začela.

Tako da kakor se meni vid, bi midva lahko bila prijatelja. Če bo pa še kaj več te pa obvestim, a verjetno boš med tem že omehčal uno pričakovanje, tako da zame ne bo več prostora, kadar bom spet na taki perspektivi.

Vesna

Listava knjige v antikvarjatu.

Prvo vsak posebej, pa se potem tam nekje na sredi srečava, verjetno si oba nisva zares ogledovala knjig, vsaj zase vem, da sem sicer listal knjigo a tudi gledal katero gleda ona, pa seveda ne samo knjige, tudi kako naredi korak, dvigne roko da bi izbrala knjigo iz vrhnje police. Vidim, pristopim, se dotaknem hrbta knjige s kazalcem, pogledam njo, samo zapre veke, kar pomeni ja, ta je prava, dobr se že štekava, pa se sploh ne pozna, ji podam knjigo in se oddaljujeva vsak s svojo. Po moje je bil svadbeni ples, ne zgolj slučaj, ker sam sploh več ne gledam knjige, Rosi mi nikoli ni bil pogodu, zato krenem za njo, mogoče ima kaj zanimivega.

Ravno potegne s police National geographic, u moj tip, ga samo na hitro zavrti, časopisi, se pravi revije imajo mehke platnice, pa ga samo na hitro prelistaš, ne da bi v resnici gledal. Še preden zinem katero, ga odloži, mogoče pa ni moj tip, me pogleda, in vpraša:

"A kero iščeš?"

Ne."

Mad tem ko vzame naslednjo revijo, je sploh ne pogleda in pravi:

"Če ti grem na jetra, me pa dam pošlji."

Pa več kot famoznega @@@ nisem skupaj spravil.

"Sama te bom, ko se te naveličam.

A gereva še kam?"

Minjon

Pred glasbeno akademijo ji razlagam, o veselju katerega doživim kadar grem mimo. Mimo pa tu veliko hodim. Velikokrat ravno zaradi zvokov kateri prihajalo iz te hiše. Včasih se ustavim in poslušam. So mi že pravili, da so me videli sredi trga zreti v prazno. Pa se jim ne pustim. Tega veselja si ne pustim vzeti.

Nasproti Pavle je slaščičarna. V tistih časih slaščičarne niso bile na najvišjem možnem nivoju, tako da me je potem obisk Dunaja in Budimpešte zares ponesel v ene druge kraje in običaje, pa je bila samo saharca in sladoled s gorečo palinko.

Čez vanilijev sladoled, kateri je že sam po sebi super najboljši možni fajn polijejo njihov sadjevec, v resnici je marelicejec in tisto ti zažge ko ti servira. Sam sem takoj pihnil in ugasnil, pa

čeprav je nagravžno fajm ozgledalo, a mi je bilo škoda šnopca in sladoleda.

V slaščičarni nasproti Pavle, sem pozabila ime, a imeli so minjone, to so take male kockice različnih okusov in kombinacij. Seveda sem imela najraje čokoledne, a jih je tudi vedno prvo zmanjkalo.

"Prit ti kupin enga."

Pravim ko stojiva pred izložbo, mogoče so še tako slastni kot v otroštvu.

Redko sem imel denar, a na srečo takrat sem, tako da nama kupim 5 komadov. Tri zanjo, pa me je še potem ko sem svojega jedel, gledala, v smislu a daš mal.

Sem se samo obliznil in obrisal v rokav, ko sva že stopala po stopnišču pod hišo, kjer so posneli Vesno.

Na razgledniku, ji razložim kako ga imam posebno rad, še bolj kot poslušanje muzike, dol na Gornjem trgu.

Tam sloniva precej dolgo, meni se je zdelo ene pol ure, pa ni bilo potrebno nič govoriti.

Z rameni se občasno dotakneva, a se ne sproži pogovor na to temo, ma dotikanja, vendar, a tudi na ostale ne, kar tiho sva, se občasno pogledava, še bolj poredko nasmehneva in sploh je tako kot mora biti.

In nato po mačji stezi ter vprašam:

"A se ti mene spomniš od kdaj prej?"

U, od vekomaj.

Dej ne zezi se.

Pa res. Če ti rečem."

To je tko.

Da ne boš mislil da je kaj na uni strani.

V resnici si mi bil un kreten iz prve vrste.

Oh, to je pa tko.

Kakor smo odraščali in smo iz vsake možne skupne akcije, počasi spreminjali na točno določene in sedaj samo že na izbrane, sem te opazila že menda takoj na začetku.

Kdaj je to se sicer ne spomnim, ker te nisem nikoli povezovala z čem več.

Pač če smo šli v halo si bil tam.

Mi sicer na tribunah, ti in tvoji pa v drugi vrsti tam v parterju.

Skratka uni vosli ki stalno nekaj skačejo in kričijo.

Seveda smo imeli o vas hudo negativno mnenje.

Tako tudi potem na plesu na Šubi, Poljanah, Mostah. Vedno si bil del kritične mase.

Potem na otvoritvah pa podobno.

Nisi bil v prvi vrsti, to sem takoj na začetku pogruntala, a si bil veno tam med glasnimi.

Ne nikoli se nisem s tabo posebej ukvarjala, pa spet, če te pa ni bilo, sem pa vse eno pomislila, danes pa ni unih težakov, pa spet brez priokusov, ali je to fajm ali ne.

Mimo gradu, po drevoredu na Šance.

Mesto še vedno brenči, čeprav je intenziteta manjša, ob 17h jih gre vse več iz dela. Ni dolgo tega ko so takrat že vrt pleli, ali vsaj pivo pili.

Nekaj se spreminja.

Nekaj se zelo spreminja.

Sloniva na betonskih ceveh, povem ji za najlepši skomin, jo precej pritegne, daje vtis da ji je všeč, a nadaljuje povsem drugje.

"Kdaj si pa ti mene prvič videl?"

Po eni strani vse isto, po drugi pa vse drugače.

Prvi del je podoben, a sam si nikoli nisem izoblikoval mnenja o tebi. Prvo sem te jemal kot eno tam, ne pa grupo, drugo, sploh nisi dobila etikete, na primer koza, ali kar koli drugega.

Ne sploh te nisem zacahnal, kar pa ne pomeni da nisem pomislil nate, kadar te ni bilo.

A danes je pa ni?

A nič več, nič zakaj, nič kdo pa sploh si.

Del kritične mase. Uni zadaj, da dvorana ni prazna.

Vse do zadnjič, ko sem videl eno boljših mačk zadnjih časov, u si me dekoncentrirala. Potem pa še tisto igranje z unimi tvojimi. Če bi bilo po moje bi bil takoj zraven, a si tudi pod slučajno nisem predstavljal kako bi to speljal.

Potem na balkonu, ko se mi je zdelo, da si ti una tiha miška, katero še nikoli nisem zares pogledal, potem me je pa skoraj fršlok. Tako da sem bil povsem paraliziran ko sva klepetala.

"To te je takrat rešilo."

Pa sem mislila, da si samo tako fajni, da ti ni potrebno takoj v napad, če ti punca pove kaj.

Sedaj vidim, da si vse eno krvav pod kožo, ker si to navrgel, a ti tudi oprostim, ker mi do sedaj nisi zatežil.

U, matr mi je brbotalo.

Pa, ravno sem pomislil, da bi se midva lahko malo poljubljala.

Nč, kr tih sm biu.

To mi gre precej na jetra, da ga ni fanta, s katerim bi se lahko še kaj drugega kot generalij pogovarjala in potem ne bi mislil da ga vabim pod kovter.

Pri tebi mi je točno to všeč, to da daš prosto pot in ne razmišljaš samo s tamalim.

Nč, kar tiho sem bil, ko sva stopala pod vhodom na Šance proti koncu grajskega hriba.

Zdej.

Ali ji naj povem, da je sicer fajn, da se pogovarjava tako na splošno tudi vse bolj osebne zadeve tudi v detajle, ja to je fejest novo, a mene pa le ima da bi ji dal roko v hlačke.

Tako direktno seveda ne, a v tej smeri. Mogoče pa zaprem najin sprehod in ni povratka, kot že tolikokrat do slej.

Ne, raje ne.

Pusti saj vidiš da je nekaj. Kaj sicer ne, a se razvija in mogoče pa kaj bo. Če bo tako daleč bomo pa še videli.

Sploh pa a nisi za eno drugo ogret?

Sem, a tudi ta ni kar tako.

Sicer iz povsem drugega štosu, a zato toliko bolj zares.

Čomski

Jest sm en tak enostaven naivko, se sicer duvam na mnogih področjih, tako da ne izpade direktno, a jih je še več takih katere sploh ne obvladam.

Sem se sicer zadnjič delal da vem kaj si povedala, a te sedaj prosim, da še enkrat razložiš, kaj se sploh greste v vaši komisiji.

Tudi sama sem podobno, čeprav se menda malo manj duvam, na malo manj področjih, a kar ti bom naštelu, se z tistim globoko poistovetim. Ne rečem da vse razumem, a se kompletno strinjam. Eni sicer pravijo da mi taki teksti perejo možgane, a mislim, da so taki boljši, kot vsakodneвне politične floskule.

Približno takole sem se naučila:

10 zapovedi nadzora elit nad rajo.

V resnici nima veze z sistemom, samo sredstva so različna.

01.

Strategija odvratanja pozornosti

Osnovni element družbenega nadzora je strategija odvratanja pozornosti javnosti od večjih (pravih) problemov in sprememb, katere definirajo gospodarske in posledično politične elite. Upravljajo tehniko poplavljanj, neprestanih motenj in nepomembnih informacij.

Strategija odvratanja pozornosti javnosti je pomembna tudi za zamegljevanje pomena znanja s področja znanosti, ekonomije, psihologije, nevrobiologije in kibernetike.

Ohranjanje pozornosti občinstva odmaknjeno od resničnih družbenih problemov, zamenjanih s temami brez resničnega pomena.

02.

Ustvarjanje problemov in nato ponujanje rešitev.

Ta metoda se imenuje tudi »problem-reakcija-rešitev«. Ustvari problem, »situacijo«, ki naj bi povzročila določen odziv javnosti, s ciljem, da je to vir ukrepov, ki jih želijo sprejeti. Na primer pustiti, da se nasilje v mestih okrepi, ali organizira izgrejniške proteste, s ciljem, da je javnost tista, ki zahteva varnostne zakone in politike v škodo svobode. Prav tako, ustvariti gospodarsko krizo, da se socialne pravice razgradijo in javnost izredne ukrepe sprejema kot nujno zlo.

03.

Strategija postopnosti.

Če želijo sprejeti nesprejemljiv ukrep, ga morajo uporabljati le postopoma, več let zapored.

Če je preveč sprememb na enkrat privede do upora ali celo do revolucije.

04.

Strategija odlaganja.

Drug način za sprejetje nepriljubljene odločitve je, da jo predstavite kot "bolečo in potrebno", s čimer pridobi javno sprejetje, v tem trenutku, za uporabo v prihodnosti.

Lažje je sprejeti prihodnjo žrtvovanje kot takojšnjo žrtvovanje. Prvič, ker trud ni takoj.

Drugič, ker javnost, množica, vedno naivno upa, da bo "jutri vse bolje" in da se bo mogoče izogniti zahtevani žrtvi.

To daje javnosti več časa, da se navadi na idejo o spremembi in jo sprejme, ko pride čas.

05.

Naslavljanje javnosti kot da so otroci.

Večina oglasov, namenjenih širokemu občinstvu, uporablja govore, argumente, like in posebno otroško intonacijo, velikokrat blizu šibkosti, kot da bi bil gledalec nekaj let staro bitje ali mentalni bedak.

Ko poskušate prevarati poslušalca, otroški način govora.

Zakaj?

»Če nekdo nagovarja osebo, kot da je stara 12 let ali manj, potem bo na podlagi sugestivnosti verjetno nagnjena k odzivu ali reakciji tudi brez kritičnega občutka, kot je oseba, stara nad 12 let.

06.

Uporaba čustvenega vidika veliko več kot refleksije.

Izkoristite čustva, to je klasična tehnika, da izzovete kratek stik pri racionalni analizi in na koncu kritičnem občutku posameznika.

Poleg tega uporaba čustvenega registra omogoča nezavedno vsaditev ali injiciranje idej, želja in strahov, ter prisil.

07.

Vzdrževanje javnosti v nevednosti in povprečnosti.

Nezmožnost javnosti razumeti tehnologije in metode, ki se uporabljajo za njihov nadzor in suženjstvo.

"Kakovost izobraževanja nižjih družbenih slojev mora biti čim slabša in povprečna, tako da je razlika nevednosti, ki jo načrtujejo med nižjimi in višjimi razredi, vse večja in je občutek zmožnosti doseganja ciljev vse težji."

08

Spodbujanje javnosti, da je zadovoljna z povprečnostjo.

Spodbujanje občinstva, da misli, da je modno biti neumen, vulgaren in neveden ...

09

Krepitev samokrivde.

Da posameznik verjame, da je samo on krivec svoje sramote, zaradi svoje nezadostne inteligence, spretnosti ali truda.

Torej, namesto da bi se uprl ekonomskemu sistemu, se posameznik razvrednoti in krivi samega sebe, kar posledično ustvari depresivno stanje, katerega učinek je zaviranje njegovega delovanja.

In brez akcije ni revolucije!

10.

Poznavanje posameznikov bolje kot poznajo sebe.

V zadnjih letih je hiter napredek znanosti povzročil naraščajočo vrzel med javnim znanjem in znanjem, ki ga imajo in uporabljajo prevladujoče elite.

Zahvaljujoč biologiji, nevrobiologiji in uporabni psihologiji je »sistem« užíval napredno znanje o človeku, tako v njegovi fizični kot psihološki obliki.

Sistem se je o navadnem posamezniku uspel naučiti bolje, kot pozna samega sebe. To pomeni, da sistem v večini primerov izvaja večji nadzor in večjo moč nad posamezniki, večjo od tiste, ki jo ima isti posameznik nad samim seboj.

Samo zato, da lahko nemoteno, brez nadzora izkorišča široke ljudske množice.

Prosto po [Noam Chomsky](#)

"Madona si pametna, a miš de sem kej šteku?"

Kapati?

Kaj jaz?

Kaj se pa vi menite, kadar se dobivate?

Oh, same neumnosti, a te res zanima, al spet provociraš?

Oboje?

Kaj na primer?"

Smo zelo romantično začeli, pač glede na to da si na začetku z čisto dušo in si predstavljaš gradove v oblakih, ker pa okoli vidiš, da tega ni, pa začneš spraševati. Na začetku še vedno z čisto dušo, katera pa vse bolj temni, tako da te kar samo odnese v politiko.

Arhitektura, tudi gradovi v oblakih, so namreč smo del zgodbe. V resnici je urbanizem tisti, ki ti dovoli naredite, kar si že poizkušal. V urbanizmu pa ni romantike. Ne samo to, to je čisti kapital in kot tak, razume samo logiko moči. V resnici mi je žal, da nas je tako zaneslo. Žal da sem še vedno zraven. A to samo zaradi vsebine, ker smo skupaj rasli in se razvijali in seveda jih imam iz vsega srca rad. Samo, ne da se jim dopovedat, da psi lajajo, karavana gre pa dalje.

Ok. A vprašala si o čem se menimo? Tudi mi imamo svetle vzore in tudi mi jih ponavljamo kot papige. Ne ne razumem vsega, se pa globoko strinjam in potem tudi sam tako vlečem.

Približno takole nekako, če spet nisem pomešal ene tri:

Umberto

Današnja družba se osredotoča na ekonomijo. Nič narobe. Narobe je da se ekonomija osredotoča samo še na dobiček. Denar je postal simbolni proizvajalec vseh vrednot. Umetnost postane umetnost, le če stopi na trg, sicer je ničvredna odslikava avtorjeve avtobiografije. Družba ki sloni na eni vrednoti nima prihodnosti. Prej ali slej se pogrezne sama vase.

Edina svoboda ki nam je še dovoljena je svoboda izbire med vikendom, če smo jo sploh še sposobni uveljavljati.

Preostanek delovnega tedna smo del aparata. Ne moremo se upreti šefu, ob njegovi slabi izbiri, ali zgrešeni odločitvi. Preprosto, slej ko prej, izgubimo službo. Sploh ni važno ali se z naročilom strinjamo, ali soglašamo, naše mnenje sploh ni več pomembno.

Prišli smo do točke ko aparat prevladuje nad moralo. Danes živimo v svetu aparatov. Ljudje se sploh ne zavedajo, da je to zelo nevarno in si niti ne domišljajo, da bi lahko kaj predrugačili.

Ko ne vemo več kaj je dobro, lepo, pravično in resnično, ampak samo kaj je koristno in ugodno, potem smo v slepi ulici.

Kje je iracionalno, imaginarno, duhovno, kar naj bi bila razlika med ljudmi in živalmi.

Največji problem nihilizma je pomanjkanje perspektive. Manjka smoter in smoter je vedno v prihodnosti. Če prihodnost ni perspektivna, potem ni motivacije.

Prosto po [Umberto Galimberti](#)

hopsa

"Pejva tle dol.

Kam?

Kle se pride na Prule.

A dej, dej, to je goščava. Matr, čemiuš zatežu tem u jaja!

Kakor si že navrgla, dokler ne boš sama namignila, se bom brzdal z vso silo.

A ni fajn beseda?

Brzdati se.

Kt kakšn kojn.

Hopsa ko teče v dolino.

Prule

Me počaka na ravnini nad društvom.

Tam preden se pot spusti do hiš, tam je en mali fuzbal plac. Tako si razlagam, zakaj je ravnina, čeprav so morali daleč po žogo hoditi, če je bil aut (out). Sicer je velikosti za odbojko, a tisti ki so kdaj špilali fuzbal vedo, da se ga da igrati še v predsobi. Sicer samo dva in mama ga potem za ušesa, ker sva vazo pri telefonu razbila, a do takrat tekma bila je živa, in občasno celo zelo razgreta. Gledano od zunaj je bolj hokej, tam se toliko zaletavajo in spotikajo, a nimava palic in žogica je od tenisa.

"Kakšno društvo?"

Takrat je v zgradbi, en mali dvorec, nad vhodom v tunel kraljevalo društvo arhitektov, po moje obeh, Slovenije in Ljubljane, pa verjetno še kdo, a s tistim se nisem bavil, z Ljubljancani pa nekaj časa.

Ovinek do križišča.

Čez križišče tečeva in to tako da jo držim za roko.

Na Privozu, korakava vsak sebi, tam kjer je bil včasih vrtec vpraša:

"Kaj pa tebe rajca?

Ali imaš kakšen fetiš?"

Sedaj mi je bilo že jasno da provocira.

Sicer ni samo zezancija, ne vem če jo zares ne zanima, kaj kar ni povsem jasno, a je skozi hec, tako da tako tudi nadaljujem.

Oh, seveda, ker ga pa nima?
Zdej, sam se težko opredelim ze eno stvar.
Ne vse po spisku, a tudi ne ena in edina.
V resnici je seštevek.

Verjetno, nič verjetno, sigurno mora biti vonj kateri mi je blizu. Sem se že spraševal, kako to da ene z vsemi atributi kateri so prisotni v množicah in filmih, me sploh ne ganejo. Potem pa na drugi strani so pa kere, kot ti danes, bi bil pa takoj za. Škoda da si tako nastavila.

Dvigne roko in pravi:

"Poduhej!"

ter se prav glasno smeji, v resnici krohota in rezgeta.

Men pa nerodno, kaj pa če naju kdo vidi?

Še še bolj krohota.

Ko jo začne boleti trebušna prepona, neha, a samo s smehom, zato pa:

"Ne, res, zdej pa povej kaj te rajca!"

"Čeb že rada vedla."

Če bi že rada vedela kaj mi je najbolj seksi?

Zrajcana baba.

(punca, dekle, žena, itd.)

A veš kaj je naj man seksi na tem svetu?

Kaj?

Una ista, a počne to ker se spodobi, ker je čas za take, zraven pa razmišlja kaj naj tašči kupi za rojstni dan in kje se tisto dobi na razprodaji.

Zato vsota.

Torej prvo vonj.

Se spet reži in nadaljuje.

"Ok, ok, ka pa pol?"

Pol so pa atributi ki gotovo pomagajo, a niso odločilni.

Seveda če se zrihta je bolj opazna kot neopazna. A če jo imaš priložnost spoznati, potem ta argument zelo hitro zbledi.

Potem seveda če ima fajn rit, pa tak.

Kaj tak?

Ma, joške pa to.

Zakaj pa direkt ne rečeš?

Ker niso tako pomembne.

A misliš ker jih sama nimam.

No, tudi, a sem že prej spoznal, da so joški fajn, a sploh ne odločilni. Spet ena igrača. Se jih naveličaš kot novih lego kock.

Ne tako hitro, a vse eno.

U, se je režala.

Praviš da smo ploščate tudi fajn.

Seveda.

Prvo ti sploh nisi spred dila, zad pa ploh.

V resnici imaš prav fajn postavo. Ja, nisi mlekarca, a po moje je to del tvojega imiđa (image). Saj si vendar videla, da sem te pogrešal če te ni bilo.

Če si bila, sem bil sicer preveč zaposlen z ostalimi, a to zato ker mi nisi nikoli prečkala horizonta.

Prvič ko si mi ga, mi je pa čeljust globoko pod nivojem mahedrala, tako fajn si bila.

A dons pa nisem?

Si. A čist ena druga. Se pravi una od pred zadnjič, samo da sedaj z obrazom, lepimi očmi, porednimi gubicami okoli oči, pegicami na licih, sočnimi ustnicami, mamljivimi ušesi, izredno lepim vratom, rameni, da ostalih okončin ne omenjam. Predvsem pa imaš ime in karakter in svoj prav, tako da ni več poti nazaj.

Od sedaj si una Vida.

Una mal čudna, ampak fajna.

"Dobr se izmotaš!"

Mi sicer paše, če me hvališ, čeprav nisem tega pričakovala, vsaj ne na tak način, pa me vse eno zanima ali imaš kakšne seksualne fantazije.

Sama namreč precej sanjam.

Od do, cel spekter.

Sploh ni samo princ na belem konju.

No tudi.

A se potem taisti princ prav nič viteško ne obnaša, sama mu pa tudi ne dam samo poljub na čelo, pol se pa zbudim.

U, pol se šele začne.

Kaj vse ne počneva.

Sem se spraševala če je to iz kakšnih filmov povzet vzorec.

Dokler je princ na belem konju ja, potem pa vse kaj drugega.

Takih filmov do sedaj še nisem gledala, čeprav slišim, da se na celem svetu vse dobi.

Pa ni fetiš, princ, ali pa črn zamorc.

Lahko je celo brez obraza, al pa kr en, ima pa zato druge stvari toliko bolj poudarjene.

Večinoma ni povezano z realijami.

Kot že povedano, načelno sem proti moškim.

Ma ne spolu, ampak mačo moškim.

Čeprav v sanjah so večinoma vladarji.

Ne rečem, jih sprovciram, a potem so glavni.

Pol mi pa pride, se pa zbudim.

No, pa se ne.

Vsaj ne velikokrat.

Ker tam v sanjah dokončam.

Zadnjič pa.

Zadnjič pa dolgo nisem mogla zaspati.

Tisto ni bilo povsem jasno.

Ali si imel kaj zraven, ali me je pretresalo uno možno grupno posilstvo.

Sem si jo potem v intervalih skoraj do jutra drgnila.

Občasno nate pomislila, a ne v smislu seksa, ampak potem, ko je konec, ko si v filmih cigaret prižgeta, potem si bil pa ti, si

mislím, nisem sigurna, na tvoje prsi sem naslonila glavo in sva se še dolgo pogovarjala o vsakdanjostih.
A tisti topel občutek, varnosti, tisto je bil višek v resnici.

Kapavem?

A fejst nakladam?

Ne, ne, ja, ampak je fajn.
Take se še nikoli z nikomur nisem pogovarjal in seveda prosim še.
Me sicer bega, ker sam do sedaj nisem nikoli tega dajal v prvi plan. Mogoče se mi je kdaj sanjalo, a sigurno ne grupno pa še posilstvo.

Že posilstvo samo po sebi se mi upira.

Če ni za, pač ni.

Je sicer škoda.

Lej, če je fakjena, ne bo vedela kako sem lahko fajni, a pri tem nimam besede.

Samo če je za.

In v mojih sanjah so tudi une, katere, se nikoli ne upam pogledati za. Sicer znajo fajn komplicirati, a večinoma je vsaj vroče če ne hepi end s cigareto pa to.

A veš unga?

Tko dva lih končata in si v blaženosti prižgeta cigaret, ter on vpraša, a se tebi tudi tako kadi po seksu?

Pojma nimam še nisem pogledala.

A take butaste vice praviš?

Ej, sem zafarbal.

Pol je pa butnila v smeh.

Neodvisno

"Sam imam kar problem s tem.
Čem?"

Ma, to no.
To da naj bi bile punce neodvisne.

V resnici jih na teoretični ravni 100% podpiram. V realiah pa sploh ni tako enostavno.

To da bi komot živela brez descov.

Me je sila presenetilo, ker samoupravni socializem podpira idejo o neodvisni ženski, s čemer se globoko strinjam, a potem ko pa

srečaš, sicer britno, študirano sploh ne tam iz enih zabačenih hribov, kjer bi pričakoval tako imenovano katoliško pričakovanje, ko ti tam razlaga, da je edino pravilno da desca servisira od spredi in zadi in da je vedno tako bilo in je to edino normalno, pol si pa tudi svoje misliš.

Pa še to sem pogoltnil.

Meni je veliko huje ko mi kdo, ki mi je blizu, na primer moja Karmen, za katero sem bil vedno prepričan, da živa se na bi dala nategnt največjemu idiotu kar jih poznam, za katerega je na daleč znano da z ženskami dela kot z smetmi, to mi pa nikoli ne bo jasno.

Je, rekla oprost, a sem se počutila tako razšraufano, no, pa še par, a v tem kontekstu sploh ne pomembno. Namreč najin odnos je sila kompliciran in to od vekomaj. Poznava je pa tudi menda od tedaj.

Pa, ok.

Se je pač eni mal odpill (odpililo (je podivjala)).

Zdej.

Sploh ni edina.

Ne da je množično in vse so take.

Sploh ne.

Verjetno je z obdobji pogojeno.

Kakor rastemo in se razvijamo, tako tudi spoznavamo vse več pasti življenja.

V tem primeru mogoče sploh niso pasti, imenujmo jih, za današnjo rabo, deviacij, ali celo, najbolj radikalno, možnosti.

Seveda je ogromno povezano, ali celo odvisno od družbe in vzgoje. Smo pač, ali pa na žalost, ta del mi ni jasen, patriarhalna družba, pa čeprav se še tako prdušali da smo odprta in demokratična.

Tisto je že druga zgodba.

Iz patriarhata pa izhaja kliše, če ima fant več punc je petelin, skratka fajm, če ima pa punca več fantov je pa kurba.

Oba termina nimata veze z realnostjo posameznikovega razvoja, ima pa z frustracijami in predsodki v družbi.

Namreč ne glede na spol imajo vsi podobne probleme.

Tisto ko ti zrasede prvi mozolj, ko se puncam začne nekaj obešati po rebrih.

Potem je od družine do družine sila različno, pa še posamezna oseba to isto doživlja z zelo različnimi čustvi.

Nekateri se o tem sploh ne pogovarjajo.

Nekateri se o čebelicah in rožicah.

Nekateri pravijo da je bog tako hotel.

Pri nekaterih ji pa zrihtajo diafragmo takoj po prvi menstruaciji.

V vseh primerih, pa večina, če ne vsi pridejo do točke, ko še kaj drugega pomislijo, kar je itak pričakovano.

Saj veš tisto, zaupanje in varnost, najdeš luštnega in spoštovanega partnerja in potem do konca živita v blaženi sreči.

Ta koncept je po moje prisoten še v tistih familijah, ker je mat kurba, fotr pa pjanc.
Ne glede na situacijo, želiš svojemu potomcu srečo v življenju.

Ok, so tudi primeri, a sila redki, ko mati ni navezala stika z novorojenčkom.
A pravijo, da otroci sploh ne potrebujejo bioloških staršev.
Torej, če najdejo v reji dovolj ljubezni in zaupanja, se jim ne pozna veliko.

A sem hotel o tem, da vsi pridemo do točke ko pomislimo na nepredstavlljivo.

Potem je zopet od posameznika in situacije odvisno, a opažam, da ni tako neobičajno, da tiste ki imajo izdelan koncept, brez stran poti, enga fajnega, potem pa hiša in otroci, znajo potem, ko jim celo ratuje, v nekem trenutku pokazati trenutek slabosti in se vdati.

Tam za nekimi vrati jo je stisnil k zidu in ji z roko ...

Ok, o tem je kar kaj literature in filmov, ne bi sedaj v detajle.

Jih je pa veliko manj o tem, da je neznansko uživala. Ali celo, da bi potem to kdaj priznala.

Da končno zabijem glavico na žebeljico.

Komu je se je pa prepustila?

Viš tega pa ne bom nikoli razumel.

Velikokrat, ali večinoma, alfi, tistemu, ki je najbolj grob do žensk, ki jih sploh ne spoštuje in je sploh v resnici njihov sovražnik.

No, pa ni.

Po mojem je to še iz unih cajtov, rečmo da je bila kamena doba, čeprav ne vem, ali ima kaj s tem, a karikature so pa ravno take, da jo odvede za lase v svojo votlino.

Verjetno je kaj s tem, da smo preživeli nekaj milijonov let s takim izkazovanjem čustev in so dama dobili mišičnjaka, brezobzirneža, kateri točno ve kaj hoče in ga ni nikogar strah, ter uveljavlja samo svojo voljo.

Danes je to prispodoba za direktorja.

"Matr si naložu!

Sm!"

Molčiva ko stopava pod krošnjami dreves, katera prepuščajo sončne žarke in mečejo dolge sence. Pointilizem mi gre po glavi in vse une poletne scene.

"Moč prilači!"

Pravi, ko se oddaljuje.

Sedaj že vem, da samo malček. Občasno jo prime da hitreje stopi.
A tudi vedno počaka.
Ter potem večinoma nadaljuje.
"A veš ..."

Daleč sva že.
Daleč v najinem odnosu.
Kadar se tvorijo stavki z a veš v pogovoru, takrat so ta veliki
kneldi že zgodovina, še celo predsodki in frustracije počasi
izgubljajo ostrino.

Tak topel, domač občutek okoli srca je to.

"Sama sicer nisem mahnjena na kosmate mišičnjake z veliko batino.
Prosm?
Saj si rekel da jo za lase vleče v svojo votlino. A jo prej z
gorjačo po piskru, ker sama pa že ne bo šla."

V resnici ni karikatur na to temo, da bi jo prvo po butic. Mogoče
je kij zato, da druge odganja.

Kapavem?

Se pa v mojih blodnjah, vedno konča z njegovim vodstvom. A samo na
to gledam, kot na harmonijo pri plesu.
Ko se dva tako ujameta, da sta že sanjski prizor.
Ok.
Verjetno je tudi to patriarhat, da vedno plesalec naredi prvi
korak, ona ga pa spremlja.
A do sedaj sploh nisem pomislila na ta pogled.
Ples je zapeljevanje.
Sicer lahko debatiramo, kdo koga, ker po moje morata biti oba za,
sicer ne deluje.

Seveda če banaliziramo.
Jo je zavrtel in se mu je prepustila.
Ok.
Kaj pa una.
Se je tako dolgo smukala okoli, da jo je končno zavrtel in se mu
je prepustila.

"Ker je kerga. Kaj?"

Zagata

Mimo Viteza in Križank, do Cankarja.

Kako si pa rešila tisto zagato, s tvojimi potencialnimi posiljevalci?

Nisem je.

To me sicer fajn bega, a se tudi zelo ne obremenjujem, vsaj v smislu, da bi trpela. Vem, da bo potrebno reči zapik.

Vem tudi da sem večino sama kriva, a zares nisem pričakovala, da me bodo prijatelji, s katerimi se od vekomaj poznamo in me poznajo, sem mislila da v bistvo, a je potem izpadlo ravno nasprotno.

Šok je bil zame, da so tako reagirali.

V resnici pojma nimam kako speljati, kadar se bo začelo odmotavati.

A si bila edina punca v vaši komisiji?

Ne, sploh ne.

Edino kar je bilo edino, da se z nekateri poznam od prej, pa menda je bilo nekaj na tem, da sem bila ene vrste vodja. No, ta je mal močna. A pobudnik marsičesa pa. Seveda smo skupaj sprejemali odločitve, a nekako je samo izpadlo, da sem sama imela veliko več pobud novega kot ostali.

Kaj pa druge punce?

Pa saj veš?

Kaj?

Ja, da je večino punc, no pa nima veze z spolnostjo, seveda tudi fantov, tam da se okoristijo.

Skratka če ni potrebno potem raje ne.

Si pa nabirajo točke za njihovo nadaljnjo politično kariero.

Med temi se določen procent, v resnici nisem do sedajle o tem razmišljala, ma o procentih, o drugem pa, ki mislijo samo na parjenje. Veliko njih na dobro kupčijo al kako se temu reče. Menda ni kupčija, ampak kako se reče?

Kaj to?

To da najdeš pravega. Pa ne ljubezni, a da je premožen in to.

Aaa, partija, to misliš?

Ja, da najde perspektivnega mladega, obetavnega, potencialnega politika, ali vsaj aparatčika in ji je življenje zagotovljeno. Saj nekaj je na tem.

Varnost pa to, saj smo vsi taki.

A nismo?

Ja, seveda, a kadar je samo racionalni del, potem vsaj meni nekaj fali.

Sicer ne vem kaj, a si razlagam s pomanjkanjem ljubezni. Kar je tudi diskutabilen predvsem pa prežvečen termin, a saj veš kaj bi rad povedal.

Ne.

Dej ne zezi se. Seveda veš.

Ja no, verjetno, se mi zdi, bi lahko bilo, mogoče vsaj malo razumevanja in ljubezni.

Ok.

Pol je cela četa njih, ki niti to ne, ma iskanje varnosti, so pa zato takoj za telovadbo. U, tega je presenetljivo veliko. Tako na ven sicer ne, vsi skrivajo da je to poanta, kadar se jim pa razveže, to je naj večkrat po kakšnih proslavah ali ne vem kakšnih žurih, potem bi se pa samo drgnili.

Saj vem, pretiravam, ker sem pač predstavnica ploščatih in kot taka imam zelo zožan diafazon. A kot vidiš. Še une katere smo proti moškim, potem sanjamo pa vse drugo, samo to ne.

Ali si že kdaj poizkusila s punco?

A si ti že s fantom?

O to pa že ne. Vse ostalo samo to ne. No ne vse, a večino pa, samo tega ne.

Sama pa sem in bilo je super fino fajn.

A res?

Si začuden?

Sem!

Ne skrbi.

Bilo je super, fino, fajn, a je vse eno potem proti koncu nekaj falilo. Kot zaključek je bilo pa prazno, tako da ostajam večinoma na tako imenovani normalni strani.

Ni pravi izraz, ker normalno je tudi tisto.

A pričakovani strani.

Ne verjamem

Ne verjamem, da je tako enostavno, kakor bi večina hotel podati.
V resnici velika večina.

Vsi sigurno ne, a niso vsi tisti iz istih vzrokov skeptični.

Namreč.

Pravijo da je prostitucija najstarejša obrt.

V načelu se celo strinjam.

Če je tam ena, pol po Luci (Australopithecus), lohk pa že tudi takrat, ka pa veš, bila lačna, ta je še najbolj verjetna, ker takrat, še niso hotele imeti diamantov, potem je pustila unmu ta najbolj kosmatemu, da jo je lahko pobožal in je verjetno dobila prej en škc od kosti mamuta, al pa kerga drucga, ka pa veš kaj so takrat lovili.

Gre zato da en ima, drug pa ne in iz tistega se tvorijo ekonomski interesi.

Kako do tistega priti, je pa ena od poti tudi prostitucija.

Sploh je pa to en sila raztegljiv pojem.

Na primer, arhitekti smo kurbe, ker se damo prodajat investitorju.
Ja, pa ne.

In ravno o tem sem hotel.

Ne da arhitekti niso, ampak, kaj pa je sploh prostitucija.

Če natakarkju naročiš, dve kauci z mlekom, a se prostituira?

Ne, je samo natakark, od njega se pač pričakuje da ti bo ustregel.

Tudi plačilno sredstvo je diskutabilno. Seveda je lahko telo, to je bilo vselej takoj pri roki, a je lahko tudi usluga za uslugo. Tisto je potem vaška skupnost, ko sosedje pomagajo pri, kar koli že tisto je.

Lahko je celo organizirano in je potem že ne meji in kdo bi že lahko navrgel kozanostra.

Ja pa ne.

V resnici smo vsi mal na našo kozo, a tega ne priznamo in zavijemo v vse mogoče izpeljanke, samo tega ne.

Pa sem hotel o nečem povsem drugem.

Razumem, da se nekatere, včasih tudi nekateri, prodajajo. Ne en način je celo lažje kot po utečenih in pričakovanih normah.

Ja, tisto, da ne rabiš niti osnovne šole, pa si lahko že ene vrste profi.

Sem zadnjič srečal eno osnovnošolsko prijateljico in sva malo obirala stare čase. A se ne spomniš, una se je že takrat

prodajala? A dej, dej. Sam sem ji jezik kazal, kadar je bila zoprna, ona pa meni isto.

Večinoma nam plasirajo, da je zaradi socialne vpetosti. Tisto, mama kurba, fotr pjanc, po pa tudi otroci ne morejo ne vem kaj. Ja, se strinjam, a kaj ko smo že srečali vse v kontro, pa je vse eno enak rezultat.

Sigurno ni zaradi socialnih razmer.

Zdej.

Ene so bolj vesele, pol pa še iz tistega kšeft naredijo.

Sam mislim, da smo vsi malo kurbirski.

Ja, vem.

Takoj so descii vsega krivi.

Ne, da niso, a sigurno ne vsega, sploh pa ne edino descii.

Za greh sta potrebna dva.

Če tam pod kovtrom en nekaj sanja in si ga masira, al pa si jo, tu ni razlik, še ni greh.

Lepo ni, a če nihče ne ve, tudi ne ne vem kakšna katastrofa, posebej če pospravi za sabo.

Ok.

Veliko, ogromno je priučenih vzorcev, frustracij in predsodkov.

Se z večino ne strinjam, kar ne pomeni, da nisem tudi sam po malem tak, a tako na ideološki ravni sem pa sigurno proti.

Zdej, čemu?

Če ata pelje sina v bordel, da ga nauči biti desc, je že ena taka tipična.

Če lepo vzgojena, vodljiva pridna miška, si jo špara za po poroki. Pol se ji pa tam razodene, da jo boli, peče, tišči in sploh ne ve kako bo spucala flek na rjuhi.

Če jo kera špara, potem pa samo še o tem razmišlja in počasi postane stara teta, ki si ni nikoli upala vstopiti v ostali svet.

Če fantje razmišljajo o puncah samo kot o plenu, kateri jih bo več imel, pa makar še imena ne vedel.

Al pa punce, jih je manj a so tudi prisotne.

Eni grede tako daleč, da povsem abstrahirajo osebo, potem si pa kupijo napihljivo lutko.

Je ena zamorkla rekla, v enem še kar dobrem filmu, da je ženska nujno zlo okoli lulice.

V resnici je res.

A če življenje abstrahiraš tako močno, da ne ostane nič drugega kot samo drgnjenje, potem pa ne ostane veliko.

V resnici si lahko kupiš 3 kile mesa, ga segreješ na 36 stopinj in ga not vtakneš.

A, dej no.

Če je to življenje sem avijon.

In ravno tega ne verjamem.

Taga da je seks edino.

Seveda je sila pomemben, a sploh ne edino v življenju. Tisto kot češnja na torti, seveda, a ima torta veliko plasti, nekatere so celo različne, u a poznaš, švarcvalden kirš torte (Schwarzwälder Kirschtorte)?

Skratka.

Bistveno bolj je pomembno razumevanje, sobivanje, zrenje v oči polne zaupanja. Potem pa seveda, ko ne moreva več dihati, tako sva zaljubljena, potem je pa kaj normalno da te pobožam, še kje, ne samo po laseh.

Tivoli

V Tivoliju mimo bajerja, do Cekina.

A v Cankarja kdaj greš?

Ne veliko, mi je čisto predrago.

Ne, da si ne želim, a ni tako privlačno, da bi žrtvovala svobodo za.

V tem primeru je svoboda iti delat, da kaj dodatnega zaslužiš, potem se pa lahko še z opero in baletom afnaš.

Pa tudi kilometrine nimam. Nekateri so redni gostje in celo vedo kaj govorijo, ko razlagajo, kaj so zadnjič poslušali ali gledali, sama seveda kimam, saj je zanimivo, a si tudi pod slučajno ne predstavljam.

Da bi se pa izobrazila se mi pa ne da.

Da bi kaj več poslušala tretji program, kakor kulisa v ozadju. Pa še tam, ko začnejo nakladat, ugasnem.

Kapati?

Sedaj mi je pa nerodno povedat, ko si na tak način nastavila. Načelno smo fantje runklni in punce subtilne in kot posledica potem pupa zateži, da hoče v opero, ter zvleče še poba, katerega dosti bolj zanima košarka.

Ne rečem do ni možno.

Ena je zadnjič pravila, da bi rada svojega hokejista navadila da bi skupaj v postelji knjige čitala.

Ej, kvas pa tacga uzela?

Se ve zakaj.

Da bi pa knjige čital?

Seveda je možno, a je tako redko, da se o tem knjige pišejo in filmi snemajo.

Saj vsaka ve, zakaj so hokeisti fajn.

Ja, in, kaj ima to z mano?

Oh, sam precej in že nekaj časa še kar pogosto hodim na koncerte klasične glasbe, opero in celo balet.

To je tudi vrednostna lestvica.

Balet težko pogoltnem, kar pa ne prejudicira, da ga ne.

V resnici mi je zelo blizu jazz balet, ali kako se mu že reče, a ne vem če ni kaj z tistimi oblekami.

Seveda je bolje videti, kero v oprijetem trikoju, kakor oblečeno v laboda.

A si hotel reči da me imaš dosti in da naj grem dam?

Ne sploh ne, od kje ti pa to?

To da se afnaš z haisusajeti ([High Society](#)), jest sm pa ena enostavna, dolgočasna ekonomistka, ki drugega ne zna kakor seštevati blagajno.

A si mal zetežila?

Gleda v dalj, gledam v dalj, ko korakava po podhodu pod železnico.

Sem!

Ja in, a zdej se bova pa kregala al kaj?

Zakaj pa ne?

Zato ker nisem nič hotel proti tebi.

Povedal sem ti, da se mi je življenje obrnilo za 180 stopinj in počnem stvari, katere še 2 leti nazaj ne bi nikoli priznal.

Kar pa sploh ne izključuje tebe.

Evo, te vabim drug teden, v Cankarja na abonma.

Kapauna tvoja?

Lej dokler nisva zaljubljena, ne bi smelo biti veliko narobe, saj imam lahko prijateljico.

Al ne?

Pa ti povej.

Oh, seveda.

Sploh je pa po moje posesivni odnos povsem mimo. Če sta zaljubljena, si tudi zaupata. Če si zaupata ni veliko možnosti za ekscese. Ne rečem da ni možno. Seveda je, kakor tudi da ti strešnik na glavo pade. Pa zato še vedno ne bomo samo doma čepeli in čakali na bridki konec.

Sama si predstavljam, da je ljubosumje v resnici strah pred samim sabo. Zato ker si ne zaupaš, zato potem partnerju težiš z nekimi priučenimi vzorci.

Ker to so samo vzorci, pa še to priučeni.

Kako so lahko tam na Tahitiju sploh ljubosumni, če punce določajo kdaj bo kdo z njo. Menda da descii sploh nimajo pravo glasa.

Kaj pa naj oblečem?

Torej si za.

U, super.

Nič. Nič ne obleci.

A to pa ne boš dočakal.

Kaj?

Da bi me nago videl.

Oh, seveda ne nič. Nič posebnega. Tako kot vsak dan. Kakor da ni nič drugače kot vedno.

Ampak u Cankarja hodiijo uni z dolgimi kiklami in bisernimi ogrlicami, dekolte dol do riti, pa take.

Pa ne na ta abonma.

Ja so zrihtani, a čisto nekaj drugega kot na plavem.

Ker je pa ta?

Ne veseli se preveč.

To mi fotr kupuje in vse moje prijateljice trpijo ker morajo to poslušati.

Kaj pa?

Moderno klasiko.

Kaj pa je spet to?

A poznaš [Art ansamle of Chichago](#)?

Ne.

Še dobr.

Tisto naj bi bil free jazz, a moj fotr pravi da sploh ne znajo špilat.

In da so edino pravo moderna klasika.

Oboje je samo cviljenje in ropotanje.

Čim dlje od kakšnega ritma in harmonije, toliko boljše je.

Sam sploh ne ločim kakšnega orto free jazzja od kakšne moderne klasike.

Zakaj pa hodiš to poslušat?

Ker je zanimivo.

Sam podobne poslušam, no sem jih, sedaj me po malem popušča in se vračam k klasikom, a nekaj časa se mi je pa fajn zdelo. Moderna klasika je dosti huje, a je vse eno zanimiva. Seveda včasih, kadar je ker čez mejo, si mislim, kaj sploh počnem tu, ali pa celo, oh kako bi bilo fino kerga [Štrausa](#) slišat.

A tisto so tisti z dekoltejem dol do riti. Tudi sam sem anti na protivan malomeščanstvu in boržujstvu, a ne toliko da bi tja hodil provocirat. V resnici mi je malo mar za une kapslne tam.

Tile na rjavem abonmaju so dosti bolj znosno zrihtani, občasno pa pride ker, ki ni nič drugače kot sem sam, samo da je on pozabil se preobleči, sam se pa zanalašč nočem. Malo upora, samo za dušo, nič resnega.

izvir

Tule sem vedno sila užival, ko so me kot cicibana do tu privedli. Kadar smo prišli v Ljubljano, smo sem zavili, ja pa na torto v [Uniona](#).

Hodiva po potoku od jezera, do [izvira](#), z nogama na različnih bregovih, kot takrat ko sem kot 5 letnik isto izvajal.

Pejd greva do Cekina pogledat Švicarijo, mogoče je Boris tam.

Kdo?

En bivši sošolec, ima sedaj najet fotografski atelje gor.

Hodiva po hodnikih Švicarije.

Sploh ne široke ljudske množice.

Verjetno so vsi po gostilnah v mestu.

Tudi Borisa ni. V resnici sploh ne vem kje naj bi imel atelje, a mi ena nora malarka napoti v nadstropje, ne verjame da je tam, ker je vedno na lovu v mestu, sem redko kdaj kero pripelje, sploh se ji ne zdi resen.

Sej nikoli ni bil, zato smo ga pa toliko raje imeli, pravim.

Sem mislil malo na njeno pacanje, v resnici so bile tisto ene zapacane zadeve. Nekje spodaj je celo izgledalo, da je nekaj na temo človeške figure, a tudi preko obraz, kateri je pa že nekaj čas prekrit z packami najrazličnejših barv.

Pa nisem.

Ja, nekaj na temo, kaj pa to delate, ker je Vida samo skozi okno gledala iz česar sem zaključil, da mogoče pa ni da bi se z slikarstvom ukvarjala.

Fotke (fotografija)

Katere so mi fajne?

Nima veze s katere so dobre, ker, vzrokov lih kolikor jih češ.

Prva delitev, katere so mi boljše, pa ne da druge niso dobre. Ravno obratno, a vendar, če že po vrsti postavljam, potem so črno bele pred barvnimi.

Fotke ljudi pred naravo.

Trenutne pred profesionalne.

Kva pa je spet to, trenutne?

Biti ob pravem času na pravem mestu, je dosti bolj pomembno, kot namenske postavitve. Ne glede na to, da so slednje zelo premišljene in večinoma delo profesionalcev in bi morale zato biti boljše.

Pa niso.

Seveda je bolje če je ostra, a sploh ni pogoj.

Seveda je boljše če je v kompoziciji, a sploh ne odločilno.

Seveda je boljše ... u razlogov ogromno, a počasi prehajamo v polje individualnosti. Tisto ko je nekemu drugemu super fino fajn, meni pa ne in na drugi strani, ljudje sploh ne vidiijo kok dobra fotka, sam se pa na prvi pogled zaljubim. No, ta je huda, a je samo dramaturški dodatek, tako da naj kar ostane.

Zadnje čase.

To je od kar me je tehnika prehitela, jih je vse več, ki upodablajo superiorno tehnično dovršene fotke, a kar se mene tiče jih je vse manj, ki bi klasikom sploh do gležnja seglo, pa magari so klasiki delali, na za današnji čas zastareli tehniki.

In ravno v te je odgovor.

Dobra fotka ni tehnično dovršena fotka, ampak trenutek.

Če bi koga zanimalo, evo par mojih lubic.

V resnici jih je več, a nekje je potrebno narediti črto, kar pa sploh ne pomeni, da so ostali slabi.

Ne, samo niso tako znani.

Pa tudi tista teza, da naredi nekaj super, ga izstreli med zvezde, ali celo med brezčasne, potem sicer še fino rinta in glede na to da je profi, sploh ne slabo, a brezčasnosti ni več.

Tale teza je sicer bolj za arhitekturo, a špila tudi pri fotografiji.

Ok, nima veze, evo jih par:

V resnici ne znam po vrsti postaviti, pa so potem glede na to katerega sem se prvo spomnil.

Dora Maar
Man Ray
Tish Murtha,
Robert Doisneau,
Henri Cartier-Bresson,
Vivian Maier,
Thurston Hopkins,
in zadnje čase še
Alain Laboile

Sploh je pa vse tuki: [fotke](#)

joli

A mamila si že poizkusil?
Vpraša ko se oddaljujeva od klopce, kjer sem ji povedal za Karmen.
Jo je še kar zanimalo a nisva nadaljevala s tistim, ampak preko Drenikovega vrha po cesti na Rožnik.

Sem, pa nič resnega.
Tako kot večina.
Občasno kerga posmotkam, a je vedno v smislu, da nekdo časti na kakšnem žuru. Sicer se pa preohrn, da bi se še s tem ubadal.

Ko smo imeli najbolj divje obdobje smo z [šljivo](#) not spravili, potem me je pa že minilo.
Verjetno sem zamudil. Sedaj je to postalo precej razširjen šport, vsaj tu v Ljubljani. Si predstavljam, da na vasi je še vedno samo šmarnica.
Sem pa že slišal za primere, ko je zapadel.
Od mamil propadel.
Srečal še ne.

Unih normalnih propadlih pa kolikor hočeš.

Na koncu osnovne šole smo se šli bande. Pa saj drugače ni šlo. Če smo hoteli v Šiško v kino, je bilo potrebno v gruči, tako po 10, potem se je dalo. A smo tudi v gruči tekli, ko so vaši zatežili.

Sicer sem se pa družil z ljudmi na robu družbe. Tudi tisto je bilo kar samo od sebe. Takrat je bilo Trnovo še polno njiv in kot tako za cajtom. Proletarci so se zbirali na točno določenih punktih, vedno v gostilni in tam se je marsikaj dogajalo.
So sicer vedno pravili da Bosanci kradejo, a kakor sem sam videl, niso lokalci nič zaostajali.

Kapati?

Tudi, zelo podobno.

Sicer brez vodke, a na tem nivoju.

Samo na žurih.

Še kadim ne, kadar sem sama, kamoli da bi si natočila kozarec.

Takrat ne potrebujem nikakršnih zunanjih poživil.

Sem že brez tega vsa zmešana.

V resnici je pa vzrok moje abstinence, nekaj prijateljev ali znancev, ki so hudo zabredli in jih je sedaj prav žalostno srečati.

Tisto me tako žalosti, da imam precej rezerve pred vsemi takimi.

Sem se z eno sila trudila, da bi jo speljala nazaj na zdrava pota, pa sva za malo sploh zvozili. Malo je manjkalo da se ji nisem pridružila.

Namreč ti osebki imajo zelo izdelano stališče, da so vsi drugi krivi za njihovo stanje.

Sploh ne morem reči nesrečo, ker velikokrat mi to tako vidimo, unim je pa prav luštno biti stalno na oblaku.

Sem sočustvovala z njo z vsemi čuti, tako da sem tudi posmotkala nekaj jolitov. Za malo da mi ni všeč ratalo.

Verjetno je krivo, da imam preveč racionalno glavo, pa sem še tam med uživanjem razmišljala, kam to pelje in se naslednjič z vsemi štirimi branila.

Skoraj nama je uspelo, tudi Jasmina je ostala brez 6 mesecev, potem je pa mene obtožila, da ji tako težim, da ne prenese več in je zato morala nadaljevati.

Aveš

(a veš?)

Kako pa razmišljaš o smrti?

Oh, ne.

Bom prvo sama.

A veš kaj se mi je zadnjič zgodilo?

Odkimam, kako pa naj bi vedel, če se komaj spoznavava, a vem da je to samo način govora, tako da ne prekinjam, slutim pa da je nekaj kar jo teži.

Je teta umrla.

Ne.

Moram začeti mnogo prej, ker nič ne veš o naši zmešnjavi.

Ok, fotr, takrat še očka, saj smo bili vsaj na ven srečna družina, brez vseh posebnosti.

Očka je že takrat nakazoval, da ga mamina družina ne prenaša. A to je bilo večinoma v hecu, tistih redkih nekaj pa ploh nisem razumela, ker sem bil pač premlada, premajhna, da bi me sploh zanimalo.

Je bilo pa prisotno, menda od vekomaj.
Saj veš, tisto ko je potrebno fantke malo bolj ujčkati.
A ne veš?
A ti pa nisi tak?

Samo odkimam z glavo, ker gotovo ni hotela tega izpostaviti, a jo je zaneslo, verjetno je škorpionka po zodiaku.

Kaj si hotela povedati?

Zdej, ali je bil fotr tako zoprn, al ga pa res že v osnovi niso marali, mi ni jasno, a je par krat prišlo do kričanja, ko smo bili pri maminih. A ne babi in dedi, ampak njena sestra, katera je pa vrtela stare starše kot vrtavke.

Ok, če ni bili sestre, moje tete, so obiski minili, vsaj zame otroka, v čisto normalnem vzdušju, ko prideš k babici in te razvaja, fotr pa teži zaradi tega.

Še nekaj je potrebno razjasniti, sicer ti ne bo jasno kakšna katastrofa mi je ratala.

Naša mama, je precej normalna mama. Se podreja možu v njegovi karieri in sploh je vse tako kot naj bi bilo, v malomeščanski familiji.

Razen, da jo je že od nekdanj morilo marsikaj. Ali zares ali ne, mi ni nikoli uspelo pogruntati, a iz tistih mor, so se občasno potem pojavili napadi panike.

Dokler je bil fotr doma, je to reševal z negiranjem vsega, da si vse domišlja in če ne bo nehala, dobi tri okoli ušes, do česar pa nikoli ni prišlo, vsaj v moji bližini.

Kakor sama vem, sem morala na primer enkrat na leto pestovati mamino glavo, ker je jokala par ur.
Več se pa nisem niti ženirala, v resnici sem mislila, da je to nekako normalno in verjetno bom sama tudi taka kadar se poročim.

No problem, razen da je jok po difoltu slab, smeh pa v kontro.
A če se hočeš smejati, moraš znati tudi jokati.
Saj menda nekaj je na tem.

Al ne?

Samo pokimam in pošafnam z roko, v smislu nadaljuj s pripovedjo, ker začela si s povsem drugim.

Ti napadi so bili vsako leto hujši, a ne v smislu časa, ampak intenzitete.
Še vedno je jokala par ur, samo da se sedaj že skoraj dere. Ta je malo teatralična, a ne znam opisati, kako gradirati jok.

Potem je umrla babica, njena mama in jo je seveda potrlo. Nato je dedi celo leto samo o smrti govoril in smo bili potem veseli, da mu je uspelo.

Ma, ne veseli, nobena smrt ni vesela, a če poslušáš samo še to, da hoče umreti, potem si pa po parih mesecih zares želiš, da bi se mu edina želja izpolnila.

In ko se je, je ene vrste olajšanje.

Zanj seveda, za nas pa knedl.

Izguba staršev jo je seveda potrla, a jo je še dosti bolj, ko je fotr naznanil da ima še eno družino.

Takrat je pa jokala par dni, tako da smo jo na psihiatrijo odpeljali.

Tam so jo v mesecu porihitali, a so napadi panike postali dosti bolj intenzivni, tako da kadar jo prime, je povsem neuporabna.

In ravno o tem sem hotela, a sem rabila vso ostalo razlago.

Ker.

Ker potem je pa umrla njena sestra.

Moja teta.

Fotr sploh ni hotel na pogreb priti, mama je samo ležala in ihtela, tako da sem morala vse organizirati sama.

Pa tega še nikoli nisem počela, ne samo to, vedno so mi bili pogrebi odveč in če bi bilo po moje, sploh ne bi bila tam, ker tam se večinoma zberejo sami licemeri in potem še na sedmini izvajajo neumnosti.

Kar kocine se mi dvignejo, ko na to pomislim.

Sama sem pogrebe doživljala, kot nujno zlo. Čas ko se ne smeš v pesku igrati, ali klepetat, kamoli vice pokat, pa magari je super dolgočasno.

Tako da sem vedno namontirala tisti žalostni izraz, da so me potem na miru pustili in sem v mislih lahko počela kar koli se mi je zahotelo.

Še ristanc, a navidezen.

Tako da več kot pusti jo, saj vidiš kako je žalostna, ni bilo.

Skratka o organizaciji pogrebov nisem vedela nič.

Pol sem pa morala teto pokopati na vasi, v resnici tujem teritoriju, ker se nisem nikoli zares imela za vaško, ampak vedno za mestno frajlo.

Potem so bile pa situacije, na katere bi se lahko celo smejala, če ne bi bilo tako žalostno.

Namreč, potem ko stojiš tam v mrliški vežici, ko si predstavnik familije ki je ni, namreč mama tudi ni mogla na pogreb, jo niso noge držale, potem se ti pa tam vaščani in nekakšni daljni sorodniki, za katere še nikoli nisem slišala tam opravičujejo, kakšne vse neporavnane obveze in dejanja imajo.

In da ti to vidiš.

Eni sploh ne morejo stati, tako so že pijani, potem pa razlaga, kako mu je žal, da sta s teto skupaj v šolo hodila in ni nikoli

našel dobre besede zanjo in da se sedaj opravičuje in kako je hudo da je odšla, ker bi ji sigurno vsaj besedo namenil če ne še kaj. Tako da me je par krat imelo, da bi kaj sikala, a sem se z zadnjimi močmi trudila ostati povsem mirna in sem samo glumila kako je pa to res hudo in da bo bolje in da je normalno da je kakor je in na svidenje pa take. Pa je ravno v kontro. Če si pa česa ne želim, je pa ponovno snidenje.

Pol pa za višek, pa prideta dve stari ženici, se postavita ob žaro, vprašata, ja kje je pa krsta, se obrneta do mene in začneta: Da je nista poznali in da sta kar tako prišli pogledat pogreb in da bi morala biti slika.

Kakšna slika, pišuka, a samo v mislih, ker mi je bilo takoj jasno, da sem na celi črti zamočila. Sploh je ne bi smela upepeliti, na krsti bi pa morala biti fotografija, da ne bi koga drugega pokopali, al kaj.

Lej, poti nazaj ni bilo. Če bi lahko bi se smejala, tako sem pa samo z sklonjeno glavo odšla v Ljubljano poravnat vse račune. Ne, moreš verjet, kaj vse ne računajo. Verjetno izkoriščajo, ker ga ni žalujočega, ki bi po pogrebu ceno nižal.

Kaj pa ti?

Kukr buh abrne

Zelo podobno.

A samo zaključek, prej pa verjetno vse v kontro, ali pa vsaj večino.

Namreč.

Sam sem živel na vasi.

No, ta je mal huda.

A sem bil tam veliko in velikokrat, zadnji dve leti pred osnovno šolo, smo pa celo zamenjali in sem potem na počitnice v mesto hodil.

Ok, nima veze.

Ima pa da sem bil na vasi mestno dete, v mestu pa vaško.

Skratka, nikjer nisem bil del skupnosti. Sem bi pa zato v obeh primerih posebnež in na vasi tudi s pozitivnim predznakom.

Uni iz mesta so bolj nobl.

Malo se mi je fino zdelo, malo sem pa še izkoriščal.

Ok, veze nima.

Ima pa, da je bila smrt na vasi del življenja. Seveda nobena smrt ni vesela, a tudi ne vem kake krize ni. Tako to je.

"Kukr buh abrne (kakor bog obrne)."

Sem potem v mestu videl, kakšna tragedija je če ti pes ali maček preč pride.

Pri babici je bilo pa mačk obilo, v najhujšem navalu jih je bilo 14 na enkrat, so menda 3 mačke imele na enkrat leglo. Seveda mi je bilo hudo, ko jih je babi ob tla zmetala. Se menda ne matrajo, ker če jih v vrečo in v potok se.

Tako tudi, so se mi smejali, ker nisem hotel prisostvovati usmrnitvi kokoši.

Sem samo enkrat držal kokoš, ji naslonil glavo na tnilo, babi je pa z sekiro zamahnila, a sem mižal in prehitro izpustil, potem je pa tisto po dvorišču letalo in kri je špricala na vse strani. U, so se smejali in to pogrevali še veliko let.

Ja, na vasi je normalno da znaš zajca iz kože dati, pa je pogled na vse tiste notranje organe zares za kozlat. A samo mestnemu detetu.

Vse tole sem moral povedati, ker je bilo normalno da sem vedno pojedel najboljšega prijatelja.

To je bilo pa tako.

Eni ljudje so bolj na pse, eni na mačke, nekateri na ptice, redki na konje.

Sam sem pa bolj na kokoši, pa še rajši na piščance.

Tisto me je pa vedno privlačilo.

Kadar je kakšna koklje imela mlade sem bil stalno v kokošnjaku in sem tiste kepice po rokah vlačil.

Potem so kepice rasle in se razvile v spodobne piščance. Večinoma sem iz vsakega gnezda enega posebej vzgojil in potem sva preživela veliko skupnih ur.

Najraje sem mu metal koruzna zrna, levo ali desno in je kot kaskader skakal za njimi.

To da se ga je dalo pestovati je normalno.

In ravno v tem je problem.

Potem je moj prijatelj zrasel in prišli so starši na nedeljsko kosilo in edinega katerega se je dalo ujeti brez posebnih dram, je bil moj najboljši prijatelj.

Seveda je bilo hudo.

A je bilo tudi povsem normalno.

Tako da s smrtjo imava lažji odnos kot večina.

Doživel sem par pogrebov, pa sem podobno reagiral. V resnici sem bil prisoten samo fizično, v mislih pa povod drugje.

Samo ko mi je umrla babica me je precej sesulo.

Pa spet ne njena smrt.

Seveda tudi, izguba ljubljene osebe ni z levo roko.
A to sem pričakoval, ker je kar nekaj časa ležala. Sicer do zadnjega komandirala, a smo čakali da odide in meni je bilo to kaj normalno.

Potem pa tam na pogrebu.

Babi je po smrti Tita, zopet hodila v cerkev. Od svoje mladosti ne, ker je bila vojni invalid, so ji prerešetal noge.

Tako da so se skoraj stepli tam pred jamo, kdo bo bližje stal, ali župnik z ministranti ali pa predstavniki politike in borci.

Tisto mi je šlo pa fejest v nos.

Potem v gostilni na sedmini pa itak podn in če bi bilo po moje, grobov sploh ne bi bilo in bi bil samo anonimen raztros.

Ker je grob v resnici za žive ne mrtve.

Živi se pa po sosedih obračajo.

Kdo bo imel večjega.

Pa ima že avto največji, sedaj hoče pa še grob, da se vidi razkoš.

Pri smrti je nujno da pustimo prostor za žalost, za olajšanje, za bedo, za veselje.

Molčiva ko stopava pod krošnjami dreves, katere prepuščajo še zanjo svetlobo, kmalu bo povsem temno, ko se zvoki gozda spremenijo.

Spodaj, v Rožni dolini, jih je še veliko, čeprav tudi ti počasi ugašajo. Še vedno polni energije študent počasi pojenja.

Rožnik

Na Rožniku pojedla presto in kokto.

Kaj pa rock?

Kaj je z rokom?

Za kere navijaš?

Za nobene.

V resnici sem za pop.

Na rock koncerte sem samo zato hodila, ker so vsi šli.

Spremljala sem toliko kolikor so mi drugi predstavili, nekaj časa smo se samo o tem pogovarjali in če sem hotela vedeti kaj se menijo sem morala vsaj približno slediti kako in kaj.

Pa spet, počasi se je začelo ponavljati.

Seveda ne ponavljati, samo za Tino se je zdelo da ima abonma v Ljubljani, ker so stalno novi in novi prihajali in iz leto v leto jih je bilo vse več.

A Kakor je bilo na začetku vse tako novo, pa je verjetno imelo več z omejenostjo informacij, kakor z vsebino, se je potem ko jih je toliko prihajalo, pa le prevrnilo, da je umetno ustvarjena histerija in sem se tudi sama skulirala, ter nehala iz tega paniko delati, ter začela samo še na super popularne hoditi, ali pa še to ne, ker je vse eno bolje da si zavrtiš ploščo, imaš vsaj mir, ker na koncertu, so poceni karte tam zadaj, tako da komaj vidiš, sploh pa uni v prvi vrsti vedno težijo.

Ta del se sploh ni spremenil, pa magari so se generacije že ene 3x zavrtele.

Kapati?

A za kere navijam?

Oh, že od vekomaj sem imel sila deljeno mnenje, z večino.

Vedno sem bil malček bolj radikalen, pa spet ne ne vem kaj.

Ko so vsi poslušali rokenrol (rock and roll) sem raje poslušal blus (blues).

Če so vsi poslušali Bitlese (the Beatles) sem sam imel raje Rolinge (the Roling stones).

Ko so vsi poslušali disko, sem sam imel raje funk.

Skratka malček na oštro.

Ko se je pojavil pank sem pa tudi že sam odjadral v druge horizonte. Ja tistih nekaj klasik, lahko se jim reče celo pop, ker so tako popularne (Sex Pistols - God Save The Queen).

Sem sicer zamudil regi, a sem zato pozneje not prinesel, rap pa podobno.

V resnici sem pa od vekomaj na dveh stolih sedel, če ne na treh.

Namreč od začetka sem poslušal tudi jazz, kar me nikoli ni minilo, samo obdobja intenzitete so se menjavala.

Tretji so pa narodnjaki.

Sicer samo občasno, a včasih mi pa zares paše kakšna orto narodna.

Seveda pogrešam Avsenike, so bili izvenkategorniki in se mi sedaj res milo stori z novodobnimi turbo komadi.
Potem pa spet na drugi strani.
Začetna Lepa Brena je super fino fajn.
Mile voli disko, pa take.

Kakor moreš kaj takega poslušat?
Sedaj si me pa razočaral na celi črti in ti bi rad mene v Cankarja na koncert peljal.
Ti, takle seljačina.

Je bilo nekaj v zraku.
Verjetno sva že predolgo skupaj.
Sploh sem si predstavljal, da me bo dam poslala takoj po kauci.
Potem pa po vsaki novi lokaciji, a se je razvijalo v neslutene širine in globine, daljave in širjave, višine in doline.
Že do tu je bilo magično.

Ali boš še kaj?
Plačat prosim.
Potem se še zaradi tistega sporečeva.
Ne na glas a je slutiti pritisk.
Bom jest.
Ne jest.
Dej ne tež.
Pol je bila pa tiho in je v dalj gledala.

Kot lačna volkova sva se vrgla na flancat in kokto. Obema se je več kot prilegel in iz tistega je potem nastalo nakladanje o prehranjevanju na Cankarjevem vrhu.
Oba sva že velikokrat bila tu, v vseh možnih in nemožnih povezavah in časih in oba sva trdno zavezana gostilni kot eni najboljših na svetu.

Po moje je to samo zato, ker greš na Rožnik v nekem pričakovanju, na katerega seveda nisi v naprej mislil, mogoče pa celo na randi, al kar koli je že tisto bilo, da bi se prej najedel, kaj pa veš koliko lahko traja, ali celo z sendvičem v žepu.

Tako da je potem še toliko večja sreča, če prideš s tistim pričakovanjem tako daleč, da se usedeta na vrt, gledata dol na zahajajoče sonce in pijeta kokto, al pa kar je komu pač všeč.

Tako sva se razgrela z obujanjem spominov na hrano v tej gostilni, da sva naročila še štruklje.
Eno porcijo in dve vilici.
U, matr, men pa domišljija ven.
Tole je pa že skor intima.

Pol sem pa zatežil z rockom, pa je blo kakor je pač bilo.

Sva se potem tam poslovila.

Sem že prej pravil da je fino iti dol do Čada, tako da je potem izpadlo da grem sam dol, ona pa nazaj, verjetno mimo observatorija na šišenskem vrhu dol v Šiško.

Sem par trenutkov gledal za njo, pa ni prišla na drugo stran ograje, katero imajo ob drvarnici, al kakšen hlev je tisto, ko se zapodim za njo.

Seveda ne hlev, vsaj že dolgo ne, če je kdaj bila živina tam. Verjetno gospodarsko poslopje s shrambami kaj več česa, lahko da so včasih tam spali hlapci, a tega je že tako dolgo, da nihče več ne razmišlja v tej smeri, samo kakšni bodoči prenovitelji starih bajt.

A nisem hotel o tem.

Kakor sva že cel dan prav počasi stopala, je sedaj pospešila kakor da ji gori za ritjo. In ravno o tem sem hotel.

Nisem pomislil na katastrofo ob izgubljanju ljube osebe. Niti o teatru, se pravi drami med nama, ker v resnici sploh ni bilo jasno, kaj se sploh dogaja. Zakaj je tako dolgo prenašala moja nakladanja, potem jo pa tam piči in odfurja ob niti ne vem kakšnem zapletu.

Verjetno bi moral pomisliti, kakor že tolikokrat doslej, kaj sem pa takega rekel, a že dolgo vem, no vsaj že nekaj časa, da imajo punce neko točko, ko je potrebno prekiniti. V resnici niti ne samo punce, a pri njih sem opazil, zato one. Ko je boljše ena pavza, na primer za par dni, da se zdineta, poleže, ohladi, se vzpostavi zdrava distanca, na novo premisli, potem pa niti ni nemogoče da bi lahko še kaj bilo.

Ne.

Pomislil sem na njeno rit. Seveda ne na rit samo, a uno odhajanje mi je pokazalo da ima prav dražestno postavo in da je na en način popolna. Ma, celota, vendar, nič ne štekaš. Celotna Vida, je prava superca.

Zdej.

Ali je bilo samo zaradi riti, sigurno ne, je bila pa precej izražena, pa makar bila ena tistih, za katerimi, v drugih okoliščinah, sploh ne pogledaš zaradi tega.

Tako da.

Tako da sem se v šprintu zapodil za njo. Jo tam na koncu ograje zgrabil za roko in zavrtel.

Potem so trenutki šibali kot nori. Če več kaj o trenutkih, več da jih ni za celo sekundo, a se ogromno tedaj zgodi, v nekaterih primerih odločilnega, v kakšnih zgodovinskih filmih, se celo konča vojna, al pa začne, to je od

scenarija odvisno, a hočem povedati da vsebina nima veze z dolžino trenutka.

Tako da bi komot napisal, kot zunanji opazovalec, takoj mu je skočila okoli vratu.

Ne, pa ni.

Ker po tistem, ko sem jo prijel za roko in zavrtel, so se zvrstili vsi uni trenutki, verjetno še kakšen kurc šlus, a tudi te znajo biti sila kratki, tako da sem pomislil, da se je celo čas ustavil in zares nisem vedel kaj pa sedaj.

A je agonijo končala kar sama in se mi vrgla okoli vratu.

Me je že malo pukl bolel, ker v resnici ni odskočila in premagala tistih pol metra, al koliko je bila razlika med najinima glavama, ampak sem se sklonil da me je lahko objela in tam sva potem stala ene pol ure, 10 minut verjetno, a sigurno več od minute, objeta, ne vem če nisva oba potočila katero, seveda nisva priznala, ali pokazala, a ...

V resnici me je imelo da bi jo poljubil, a kaj ko sem že prav na začetku obljubil, če ne bo sama hotela ne bom. Sedaj je bila sicer situacija, kjer bi se komot zagovarjal, da se mi je zdelo, da je nekaj na tem, a tudi to sem že doživel, da me je potem klofnila. Kva da si predstavljam, kreten pa take.

Ena druga, ob enih drugih časih v enih drugih pogojih in okoliščinah.

A objem je bil pa na en način podoben, samo da je bila večja in me posledično ni pukl, me je pa kaj drugega, da nisem mogel dati mira in prenesti objem.

Samo objem in nič drugega.

Kapiš?

Takrat pa.

Takrat pa sem jo prav počasi, centimeter za centimetrom spuščal, kakor me je tudi ona, najina obraza sta drsela mimo, se oddaljevala, priložnost za poljub je splavala v večerni mrak, objeta sva potem stala še par trenutkov, mogoče celo minuto, a z mislimi sem bil že drugje, ter prav počasi nadaljevala od svetilke na prvi telegrafarci v mrak hoste.

Skakalnica

Po mraku do skakalnice.

Kar dolgo sva hodila.

Kar dolgo celo objeta.

Ma ne v smislu objemanja pod telegrafarco, takrat še ob gospodarskem poslopju na Cankarjevem vrhu.

Tisto sva takoj pri prvem koraku zamenjala za uno, saj veš, vsi pari hodijo tako, ali pa velika večina, ona naslonjena name, ena roka okoli pasu, sam naslonjen nanjo, no ne naslonjen, a zelo blizu z roko čez rame. V resnici bi bil težko naslonjen, ker je bila zares ene pol metra manjša.

Zdej.

Pol metra?

Ampak opazno manjša, če že ne pol metra, kar pa potem proizvede uno, da bi bil težko naslonjen nanjo.

No pa saj niti ni tako važno.

Važno je da se dogaja.

Kaj sicer ni jasno, ker mi je že precej na začetku nakazala, da vse razen takih, katere ravno izvajava.

Seveda nisem načel nič na to temo, že do tu mi je super fino fajn in jo pač nočem spomniti, da bi lahko bil tudi drug pristop.

Tam nekje pri prvem odcepu v Mostec me je spustila in sva nadaljevale zopet na varnostni razdalji, verjetno se je tudi njej zdelo, da tole nekako ne gre.

Kaj sicer ne, pa vendar.

Potem pa tam pod observatorijem, ko se na levo odcepi cesta okoli Šišenskega vrha, tam me je prijela za roko in odvedla v črno noč proti Šiški.

Že tam ko me je spustila sem kmalu za tem vprašal kaj se dogaja?

"Ne sprašuj prosim!"

Tako da sem se pač dal voditi.

Ne glede na to, da me je mnogo stvari begalo, je bilo pa le na pozitivni strani in sem lahko samo potihno upal, da bi še kaj bilo.

Poti čez Rožnik so osvetljene samo na vsake kvatre enkrat, sploh ne vem kakšno logiko so si komunalci naštrikali, ker med eno in drugo je konkretna nočka, v takole zaraščeni hosti, je pa še podnevi malček somraka, tako da je bilo na en način kar malo strašljivo.

Sem ravno hotel začeti diskurz, kako 10 let nazaj tu ne bi za noben denar ponoči sprehajal, vsaj ne sam, no v paru, sam tudi v kerih drugih časih ne, ko me zopet prime za roko, katero je med tem spustila, sedaj za laket in pravi:

"Pojdiva do skakalnice."

"Skakalnica je tu naprej in potem na drugen koncu dol do Šiške. Ha, ti pa že dolgo nisi tu hodil. Tisto je bila stara skakalnica, so jo že 75tega preselili tule dol v Mostec."

"Matr sej se nič ne vidi! Pučak!"

Mene se drži pa ti bo vse jasno in me vleče prav počasi po hribu dol.

Glede na to da je tako mala se ji ni bilo potrebno niti ne vem kako sklanjati, če nama je kakšna veja na pot prišla, sem jo pa zato sam kasiral, a tisto sploh ni tako zoprno, saj sem vendar gozdovnik, a če je pa kaj zoprno, je pa pajkova mreža na obrazu. Proti jutru še huje, ko je gor rosa. Tisto sploh ne moreš obrisati z enim zamahom, kar vejo komot, ampak potem tisto vlečeš na vse strani, po Murfitu, še za vrat in ušesi.

Jo je kar zabavalo moje nakladanje, a verjetno je bilo tudi njej jasno da me je strah in zato več govorim kakor bi bilo potrebno.

Spust ne traja dolgo, čeprav se je meni zdelo vseh unih 5 minut, vsaj pol ure gomazenja po črni goščavi, kaj goščavi, pragozd, vam povem gospa, kar sapa mi jemlje.

Tako da se je celo po tihem smejala.

Takrat je bila tam samo ena skakalnica, ali pa nisem dovolj posvečal pozornosti detajlom, kar je pa nekako razumljivo, če te vleče ena takole sfuzlana, sila prisrčna, še kar privlačna po džungli v neznano.

"Tuki pazi, da mi ne zdrkneš dol."

Pravi ko nadaljujeva od vrha skakalnice, proti mizi.

Miza je tisti del skakalnice, kjer se skakalci odrinejo in od mize do doskočišča plavajo v daljave in globave.

Tu je samo 50 metrska, pa še to redko kdo izkoristi, tako da je tistega plavanja, samo za trenutek, al pa dva, ker sedaj že vemo, so trenutki sila kratki in jedrnati, ni niti da bi omenjal.

Zdej jedrnati.

Meni se je zdelo mnogokaj, še več pa sploh nisem štekal in če vse to zapakiraš v trenutek ali dva, toliko se mi je zdelo da je trajal najin spust, kakor da mi je primanjkovalo filma, a po koraku ali dveh, ko sva nadaljevala od mize dol po doskočišču, se ustavi, že prej pod mizo sva stala in gledal v črno nočko, na nebu je bilo še kar zvezd, ne vem če se ni celo malo svetilo iza krošenj, ker tisto je bilo precej izrazito, verjetno sij mesta za hribom, al se je pa men že mal svetlikal.

Kakor sva bila pod mizo tiho in se je slišalo samo butanje srca, ali sem si pa samo domišljjal, je potem po drugem koraku naprej, zastala in vprašala:

"Ali je mogoče?"

Ali je mogoče, da bi ti mene sedaj objel, a nič drugega. Samo želim si biti objeta, tako se sedaj počutim, vendar mi moraš obljubiti, da ne bo ničesar več.
Če ne moreš, potem greva pa raje naprej.

Stal sem kot vkopan in povsem otrpnil.
Ujela me je med korakom in je bilo precej neudobno, a so mi misli šibale vsaj 100 na uro, a o tem sem že razpredal in je samo prisposodba, nima veze z brzino, ker sem, tako kot pri šahu, preden se naredi prva poteza preračunaval, vse možne in nemožne razvoje in njih posledice.
A vse povsem neracionalno. Sploh nič preračunljivega, pa magari se celo tako slišalo.

Matr kva pa zdej, sem si mislil.
Kot že tolikokrat danes me je stisnila v kot in v resnici ni bilo drugega izhoda, ja, razen čiste agonije, a tako hudo pa spet ni bilo, da bi moral z destrukcijo, tako da sem se pač prepustil trenutku.

"Ja.
Kaj ja?
Seveda.
Kaj seveda?
Ma to kar si hotela.
Kaj sem pa hotela?
Da bi se objemala in nič več.
Tega nisem rekla.
Koko, če si pa ...
Hotela sem da obljubiš, da ne boš nadaljeval, pa vidim da nisi zmožen.

Olubm, olubm, častna pionirska, pa taborniška, pa še vse ostale.
Viš ko se znaš samo zezat.
Ne, res. Sveto obljubim, da ti ne bom nič, kar ti ne bi hotela."

Potem sva tam stale še ene pol ure, 10 minut ziher, ampak sigurno več kot minuto, sem se sicer prestopil in v resnici bi potem lahko še podaljšala, pa se je napotila nazaj pod mizo.
Pod sicer ne, a sva se usedla ob mizo, se naslonila in gledala v prazno.

Ni bilo prazno, bilo je polno vsega, a racionalnega pa ne veliko in kakšen racionalen bi komot zaključil, da sva debila ki gledava v prazno.
Vendar takim ni pomoči, ti verjetno nikoli ne bodo doživeli trenutka magije, pa makar potem ne veš povedati, kva pa je že spet to.

Naslonila se je name in mi objela roko, katera je potem počivala v njenem naročju.

Je kar trajalo, se mi zdi, al pa tudi ne, a bil je tisti nestvaren čas, ko v resnici ne veš koliko kaj traja, ker čakaš da bo še kaj. Kaj sicer ne, ker ima ona kontrolo, a bi komot lahko kaj bilo, ker sem bil na vse pripravljen.

Čez čas mi zleze v naročje povprek.

Jo objamem okoli hrbta in nog.
Glavo ima naslonjeno na moji rami tik ob vratu.

Duham njene lase.

Jih poljubim.

Čas teče in nič ne reče, v resnici se mi ne sanja, koliko dolgo trajaja, saj je že to popolno in kaj več sploh nisem pričakoval.

Pa vendar.

Se mi zdi da drgeta, zato si odpnem površnik in jo pokrijem z obema polovicama. Če kaj pomaga ne vem, zunaj jo ostane skoraj polovica, je pa to gesta, ki se uporablja v kakšnih francoskih filmih in se mi je od vekomaj dopadla.

Čez čas dvigne glavo in mi poljubi vrat.

Se mi zdi da ne drgeta več, me pa zato bolj zagreto objame. Tako sediva kar kaj časa.

Tam so večinoma smreke, te pa proizvajajo kaj čudne glasove, če jih nisi vajen, kadar sapa potegne po njih.
Sam sem tega vajen, saj še kar taborim v gozdu.
Se mi je zdelo, da je prestrašena, ob zvokih gozda, ker začne globlje dihati.

Vstane.

Vstanem.
Čakam nadaljnjih navodil.

Se obrneva.
Ona naslonjena na mizi, sam malo nižje, ker je kar izrazit breg.

Me objame in me gleda.
Ne glede na koriščenje višinske razlike s terenom, je njen obraz še vedno občutno nižje, pa me vse eno potegne v globino strastnega poljuba.

Tisto potem izvajava nekaj časa.

Mi da roko za srajco, se pustim, u matr je fajn.
Ji dam roko za pulover.
Zadrgeta.

Smreke povsem izgubijo svoj pomen.

Se obrne, moje roke počasi obvladujejo vse več prostora na vroči koži, z rokami se nasloni na mizo, ko ji počasi drsim z dlanmi od trebuha proti ...
V resnici sploh ni brez, ni veliko a izrazito luštno, bradavici sta pa sploh napeti kot še nikoli pri nobeni.

Pojma nimam ali se kaj dogaja okoli naju.

Se obrne, odskoči se mi obesi okoli vratu z rokami, z nogami me [objame](#).
Držim jo za bedra, ko se nasloniva na mizo in izmenjujeva poljube.
Sedaj to sploh niso več poljubi, ampak

Fenomenalno, ti povem, kaj takega še nisem doživel, pa se mi je zgodilo že marsikaj, a tako intenzivnega, ko bi kar počil od naslade, pa še ne.

Potem je del katerega ne bom opisoval, ker si pač vsak sam nariše, kako in kaj, glavno je da je bilo povsem brez kontrole, vsaj z moje strani, z njene pa tudi, ker kar je sledilo, je bilo precej nepričakovano.

No, saj je tudi do tu bilo tudi tako, a tisto je ena drug štorija. Seveda ista, a povsem druga.

Potem tam na tleh, ko vročina puhti iz obeh, ko se je povsem odprla, tik preden ...
Me zaustavi in pravi:
"Počasi, počasi, nežno."

Zdej.
To je še kera druga rekla in sem si predstavljal, da je pač en od načinov. Nekatere imajo rade grobo silo, nekatere pa počasi in z andohtjo.

Ko se združiva izpusti lahen krik in telo se vzboči kot most, pod mano.
Komaj se premikam:
"Ali te boli?"
Ja.
A naj neham?
Ne."

Je en pravu, da je bil v kinu v Moskvi, kjer je gledal ameriški film, a so imeli simultani prevod.
In ko ona pravi Ljubim te, in ko on ponovi ljubim te, prevajalec pravi to frazo sta ponovila večkrat.

Midva je nisva večkrat, pa še fraza ni bila, je bilo pa nežno gibanje, zame nevzdržno fajn in sem moral kmalu končati, tam na njen trebuh.

Če bi bila v normalnem ležišču, bi se potem zvrnil zraven in v blaženem objemu bi zadremala.
Ok, ene bi se potem še pogovarjale.

Tu ni bilo blaženega ležanja v objemu po najbolj osnovnem dejanju človeštva.
Menda tudi živalstva, sam da uni se pol nič ne pogovarjajo.

Al pa tut.
Pa ti povej.

Bil sem še na kolenih, ko sem si zapenjal hlače ko opazim malo krvi na njenem še vedno odprtem vesolju.

"A maš ta rdečo?

Ne.

Ampak saj si vsa krvava.

Ne sprašuj.

Koko ne, a ti sploh ni jasno?

Mi je.

Kaj pa potem je?

Nedolžnost si mi vzel!"

Ej sem zijal kot tele v nova vrata.

Med tem ko se zviije v klobčič, pokrije odkrito z obleko, dlanmi, skloni glavo in začne ihteti.

"Pa koko?

Saj si ja ti tista, ki se da osvajati celi gruči.

Saj si pravila da si imela že nekaj fantov.

Sem, a nisem nikoli nobenemu dovolila kaj več kot masiranje!"

Vodnikova

do Vodnikove domačije.

Kaj pa je?

Ali sem kaj takega rekel?

Si.

Med tem ko jo objemam, še vedno na kolenih, ona še vedno neoblečena, joče, pusti da ji poljubljam glavo, lase, ušesa, vroče čelo.

Ko ji poljubljam solze, se mi zdi da sva srečna. Ko se združiva v dolgem in strastnem poljubu, se čas ustavi.

Potem me odrine.

Vstane in reče:

Prosim obrni se.

Gledam dol po doskočišču, verjetno je mesec vzšel, ker se mi zdi nenavadno svetlo za črno noč. Ne samo smreke in nebo, tudi doskočišče in travnik zadaj, kakor tudi cesta mimo se jasno vidi. Isti efekt, kot v kavbojskih filmih, ko je posneto podnevi, a dodajo temen filter.

Eto isto.

Je kar trajalo da se zrihta in mi dovoli pogled.

Nekaj časa stojiva tam, tako na razdalji, en 2 metra gotovo, se gledava, ko pravi:

"Prosim pospremi me do mesta, me je strah sami po gozdu."

Ubira meni neznane poti. Po cesti smo že šli mulci na poni [ekspresih](#), še prej na poni [kolesih](#), na staro skakalnico, po gozdnih poteh mi je pa povsem novo in predvsem uživam.

"Poznaš vsak kotiček?"

To je moje otroško igrišče. Tu smo preživljali veliko časa. Med bloki je bilo velikokrat kaj, kar ni bilo prebavljivo, pač od obdobja odvisno, tu sicer tudi, a zelo redko, sicer smo pa smrklje tu občudovale starejše dečke, saj veš, večinoma so vrstniki sami brezvezniki, veliko namišljenih, občasno pa še ker totaln butl. Tako smo jih jezile, da smo na drugi strani igrišča, navijale za prepotene lepotce.

Po stezici do doline, preko potoka naprej v breg proti stari skakalnici.

Občasno jo poizkušam prijeti za roko, pobožati po hrbtu, ali trebuhu, odvisno od obrata pri ovinkarjenju po gozdu, pa mi ne vrača navdušenja.

Moreč občutek, da se oddaljujeva, pa čeprav hodiva skupaj.

Na vrhu ko se pot prevesi mimo stare skakalnice proti Vodnikovi domačiji, jo objamem in poizkušam z nežnostmi, pa me odrine, zato pravim:

"Sedaj sva par."
Ter jo gledam direktno v oči.
"Nisva!"
Me odrine in odkoraka po bregu navzdol.

Matr mi brbota v možganih, kaj pa sedaj?
Tako stanje že poznam. V resnici nimaš veliko manevrskega prostora. Samo sreči se imaš zahvaliti, če kaj navržeš, da bo imelo rep in glavo, ter da ne bo iz tistega še dodatno dramo naredila.

Poizkušam ji slediti, a je ubrala kar hiter tempo.
Skozi dvorišča, mimo Vodnikove domačije, do avtobusne postaje.

Tam se ustavi, obrne in začne.

"Zdej te mam pa dost!"

Po nekaj trenutkih premišljevanja, ko diham kot stara lokomotiva, a ne zaradi kondicije, ampak zaradi pričakovanja totalne nesreče, se pomiri, dvigne pogled in nadaljuje.

V resnici je bilo čarobno.
Vendar tudi grozljivo.
Totalno me je presenetilo.
To, da sem s tabo tako uživala.
To, da sva se tako ujela.
To, da izgleda kot pocukran roman.
To, na koncu, ko mi je povsem zmanjkalo kontrole.

Gleda redke avtomobile ki vozijo mimo.

Vse, vse moram premisliti.
Prosim ne kliči in sploh mi pusti par dni, tednov, mesecev, pač kolikor bom potrebovala.
Takrat te pokličem.
Verjetno boš že oddan.
A kakor sva na začetku nastavila, bova prijatelja.
To je ogromno veš.
Mogoče celo največ možno.
To je na en način več kot biti par.
Pari se naveličajo in nehajo.
Prijatelji, vsaj nekateri, nikoli.

Gledam redke avte. Jasno mi je, da se je sanjska pravljica končala, še preden se je zares začela, ko nadaljuje.

Če se še kdaj srečava, ti pokažem njivo sredini Šiške.

Me poljubi in prečka cesto.

Za mišiga da je avto ne zbije.

Zakleto

Kot zakleto, a sploh nisem mogel utapljati žalosti v brezupu prihodnosti.

Verjetno se je videlo na obrazu, al kaj, lahko da je bilo celo kaj v zraku, sigurno pa niso poročali pri jutranjih poročilih, da je tam ena dala enga na čovelj, pa magari se jima je zgodila sanjska zgodba.

A pri prvem odmoru na faksu, to je tam okoli 12h, ko se je šlo vedno v klet na kauco in cigaret, poklepetat, pokomentirat, skratka normalni razvitki vsakodnevnega življenja, je pristopila una, s katero sem se zadnji mesec ali celo dva trudil, pa je vedno nastavila, sicer ne kreten spelji se, veliko več pa tudi ne, tako da je postajalo celo malo odveč.

Odneham sicer ne takoj, a tudi vztrajnost ima meje in sedaj je bil en takih trenutkov, ko je čas se sprijazniti z usodo in nekatere me pač ne prenašajo, tako da bi zelo verjetno precej drugače odreagiral, a se je usedla zraven, kar se do sedaj nikoli ni, sem bil vedno sam tisti, ki je težil, počakala da smo se zmenili kar smo že imeli, a v času odhajanja, prosila da stopiva na stran ker mi ima nekaj povedati.

Potem sva pa hodila cel dan po mestu, prav luštno je bilo. Sam sem bil precej zmečkan od neprespance noči, a to se mi je že kdaj prej zgodilo, tako da to še nikoli ni bil vzrok za abstinenco sprehajalno.

Ja, po ene dveh neprespanih nočeh, tudi meni zmanjka purfla, po eni pa še nikoli.

Sva sicer precej na distanci preživela cel dan, sem ji celo omenil, da sem imel intenzivno srečanje s prijateljico, a nič v detajle, tako da sva se zvečer poslovila precej pozitivno.

Potem so dogodki sledili nekako po pričakovanjih. Tisto ko se z nekom trudiš mesec ali dva in se potem končno uda in se razvijajo dogodki v tisto smer v katero si si že nekaj časa želel.

Razen da je bil vmes kurcšlus, je bilo vse po pričakovanjih.

Skupaj sva ostala par let, se mi zdi da 4 (6). Bilo je precej zares, precej topel in zaupljiv odnos in samo rutina naju je ohladila. No pa tašča je imela tudi kaj zraven, a tisto je potem tudi že povsem druga zgodba.

V resnici sem hotel o Vidi.

Sem ji jo predstavil in se mi je zdelo, da si nista na prvo žogo zoprni.

Če bi usoda hotela, bi celo bili prijatelji.
Tisto, ko gredo prijateljski pari skupaj kam.
Na primer na Kamenjak na nudl plažo.
Pa se ni izšlo.
Z Vido nikoli.

Nikoli me ni poklicala.

Sva se pa srečala potem po ene dveh letih, se ne spomnim koliko zares, a se je ene toliko dojemalo.

Zelo rad sem skozi Konzorcij domov hodil, tam sem pregledoval knjige in v tistih časih revije, ker je bilo potrebno slediti najnovejši modi v arhitekturi.

Kako učinkovito, je že ena druga zgodba.

A tudi ni pomembno, tako po občutku bi se dojemalo da sem bil skoraj vsak drugi dan tam. Seveda nisem štel, a veliko.

In eto je.

Lista revijo.

Se mi je zdelo da me je takoj uočila, pa se je vse eno delala da vrti revijo, skoraj isto kot takrat v antikvarjatu.

Bilo je samo ene 10 metrov med nama, a v tistih desetih metrih, se podoživel, menda vse trenutke med nama.

Kakor v sanjah, sem se približal in jo ogovoril:

"Kero gledaš?"

Potem sva celo popoldne preživela v kavarni v Maxitu.

Še vedno sva oba kadila in še vedno sva oba uživala ob saharci, čokoladnem sladoledu in kakavu.

Menda jo je najino srečanje komplet sfuzlalo.

Da je par mesecev doživljala še kar krizne čase. Tudi sicer se je precej zakompliciralo. Ali je bilo povezano ji še danes ni jasno.

Mama je dobivala vse bolj pogoste napade panike.

Tako da je izgledalo da se je našla.

Saj ve da ni nalezljivo, je pa menda gensko.

Po par mesecih jo je rešil Matej, en tistih potencialnih posiljevalcev, sicer pa srednješolski sotrpin, sta se potem zapletla in je še sedaj z njim.

So ji povedali zame, kmalu po najinem slovesu, je bila presrečna, ker bi bilo še eno breme morda kaplja čez rob in bi potem še sebi kaj naredila. Tako se je pa kar oddahnila, da te nisem povsem zamorila.

Tisto takrat ji je ušlo.

Ne, ni ji žal.

Bilo je čarobno in hvala ti, za sanjske ure.

Je bilo pa proti vsem njenim načelom, saj je ona tista ki ne more biti dlje z nekom kot tri ure.

Tisto je bilo takrat, sedaj se je pa tudi ona omehčala.

Da imam super babo, da ima lepe oči in nasmeh dobrega človeka.

Na slovesu, pri tistem formalnem lubitu, sem jo močno objel, po moje ji je pasalo, ker je objem kar trajal, tam na [pločniku](#) med Šubo in Maxitom.

"Kaj pa njiva sredi Šiške?
Mogoče ti jo kdaj pokažem."
Pravi med tem ko se dlani razkleneta.

...

Kje si pa tako dolgo hodil?
Z Vido sva šla na kauco in se zaklepetala.

A-ja.
Večerjo si pogrej, letim na plesne.

tam nekje okrog

1982

(fakti bruti)

2. februar - pričetek pokola v Hami (Sirija)

- 19. marec - argentinska vojska zasede Južno Georgio, kar izzove falklandsko vojno
- 2. april - začetek falklandske vojne - Argentina napade Falklandske otoke
- 17. april - s sprejetjem ustave pridobi Kanada popolno politično neodvisnost od Združenega kraljestva
- 25. april - v skladu z mirovnim sporazumom z Egiptom se Izraelska vojska umakne s Sinajskega polotoka
- 24. maj - Jurij Vladimirovič Andropov postane sekretar Komunistične partije Sovjetske zveze
- 30. maj - Španija postane prva nova članica zveze NATO po sprejetju Zahodne Nemčije leta 1955
- 12. junij - na shodu v protest proti jedrskemu orožju v New Yorku se zbere 750.000 ljudi
- 14. junij - s porazom Argentine se konča falklandska vojna
- 6. julij - najdaljši lunin mrk 20. stoletja traja 106 minut
- 17. avgust - na nemškem trgu se pojavijo prve zgoščenke (CDji)
- 21. september - Organizacija združenih narodov prvič proslavlja mednarodni dan miru
- 1. oktober - Helmut Kohl postane nemški kancler
- 12. november - Jurij Vladimirovič Andropov nadomesti pokojnega Brežnjeva na mestu generalnega sekretarja Komunistične partije Sovjetske zveze
- 1. december - Michael Jackson izda album Thriller, ki postane najbolj prodajan glasbeni album v zgodovini

Viri

<https://sl.wikipedia.org/wiki/1982>

[The Last Year Rock Dominated the Pop Charts](#)

[Smučarski skakalni klub Ilirija](#)

[Vintage Everyday Bring back some good or bad memories](#)

[ONCE UPON A TIME IN YUGOSLAVIA](#)

[Digitalna knjižnica Slovenije](#)

[20TH CENTURY](#)

[People | Flickr](#)

[Ukraine in 1982](#)

[nick dewolf photo archive | Flickr](#)

[Maja o Maji](#)

[Ivana Dobrakovová](#)